

Giới thiệu Nhất Kỵ Tuyệt Trần

Câu chuyện hay Nhất Kỵ Tuyệt Trần của tác giả Con Hồ Ly Kìa là một trong những tuyệt phẩm huyền huyền hay, có chiều dài câu chuyện và mang ý nghĩa đầy nhân văn. Truyện hot này kể về một cổ sự vô cùng rắc rối, “Tu tiên, – Tu tiên thật quá phiền phức, – Hay là tu ma cho nhanh gọn, – Nhưng mà tu thành ma thì không hay lắm, – Thôi được, lại tu tiên vậy, – Có điều tu tiên thì không được ăn thịt. . .”

Xin cảnh báo:

Truyện ngôn tình cổ đại này tình cảm lộn xộn, mạch truyện quý dị, nửa văn nửa thô, ngôn từ mới lạ, nội dung lằng nhằng, xin hãy thận trọng!

Quyển thứ nhất của truyện đơn thuần chỉ là “tóm tắt truyện xưa”, đề nghị trực tiếp đọc luôn từ quyển thứ hai (quyển đó mới là quan trọng nhất).

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kỵ Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1

Giáng Vân

Giữa bầu trời, mây đen như mực, tầng tầng lớp lớp dày nặng như sắt. Đất trời hoán đổi, âm dương đảo điên, khó phân trong đục. Sinh khí xung quanh bị đè nén biến thành bức bối u ám.

Trong không gian nặng nề ấy, gió bão đột nhiên nổi lên, điên cuồng phóng thẳng lên trời. Gió như mũi dao nhọn, rạch tan đám mây nặng nề kia. Giữa tầng mây đen như mực chợt hiện lên một đường lửa đỏ chói mắt. Trong sát na, sắc lửa kia tràn ra ngoài tầng mây, trút xuống như máu. Thiên địa tỏa ra muôn vạn lệ khí, vạn chủng sát niệm, dẫn tới can qua lần tới, chúng sinh run rẩy.

Ánh lửa kia vừa chiếm ưu thế, một đốm sáng màu xanh đột nhiên xuất hiện. Sắc lửa kia vừa chạm đến ánh sáng xanh liền bị nổ tan, tung bay khắp nơi. Nhìn từ xa, hệt như tấm gương đen được thêu lên ngàn vạn ngôi sao lửa.

Ánh xanh càng sáng chói, ép đám mây đen tản ra, để lộ một mảnh trời xanh trong như gương, phản chiếu các tia sáng lan tỏa như bay múa. Chớp mắt, vạn vật như được ban ơn, trở nên tươi tốt.

Nhìn lại ánh lửa lúc trước vốn đã tán loạn khắp nơi, le lói sắp tắt. Nhìn kỹ lại, đám lửa kia lại là vật sống. Mỗi một đốm lửa là một con mãnh thú. Con thú này trông như loài chó lớn, bờm đỏ như lửa. Răng vuốt nhọn hoắt, vô cùng hung mãnh.

Đàn chó đỏ rực này từ thương vô số, nhưng hễ còn hơi thở, vẫn không ngừng hướng về phía quang sáng xanh mà gào thét, âm thanh vọng bốn cõi, ảm chứa vô vàn đau thương.

Chợt thấy một con thú nhỏ hình dáng yếu đuối, ánh mắt dần tối, vốn không còn sức gượng dậy. Nhưng nghe thấy đồng bạn gào thét, như được hồi quang phản chiếu, nó ổn định thân hình, ngửa mặt lên trời mà gầm. Máu tươi nhuộm đỏ răng nanh, trông càng thêm thê thảm. Nó phát hiện cái gì đó, đột nhiên quay đầu lại, hận ý trong mắt như đao, xuyên thẳng vào lòng người.

...

Cổ tay hần buông lỏng, đột nhiên bùng tỉnh.

Nơi này là Tây Hải Phượng Lân châu, một trong Tam Đảo Thập Châu, tiên gia bảo địa. Trong châu sông hồ khắp nơi, Lân Phượng dạo chơi. Cảnh vật trước mắt hẳn là một hồ nước trong xanh. Nước trong như gương, khói trắng vờn trên mặt hồ, bên hồ hoa cỏ mọc thành rừng. Con gió nhẹ vờn qua hoa lá, mang theo hàng trăm cánh hoa, cuộn thêm làn khói trắng, lướt trên mặt nước. Trong phút chốc mặt hồ lẫn tan gọn, ánh nước sóng sánh, đẹp không sao tả xiết.

Hắn đang nằm nửa người trong nước nghỉ ngơi, vừa rồi bị cảnh trong mơ quấy nhiễu, hết cả buồn ngủ. Hắn đứng dậy, quát nhẹ: “Kim Luân đâu rồi?”

Lời vừa dứt, mặt nước bị một luồng sức mạnh rẽ ra. Chỉ thấy trong làn nước và khói trắng, đột nhiên xuất hiện một vòng ánh sáng vàng. Nhìn kỹ lại, mới biết thì ra ánh sáng ấy là một cái kim luân*.

Kim luân này tên gọi là “Huyền Hỏa”. Đường kính bốn thước, bán rộng sáu tấc. Trên thân khắc vân triện màu đỏ sậm, trong lúc xoay tròn, sinh ra ngọn lửa mãnh liệt. Vật này vốn chỉ là binh khí phạm tục, theo chủ nhân tu đạo ngàn năm mà thành bảo khí. Có thể thay đổi kích cỡ, hình dạng. Trên thân Luân mang theo ngọn lửa, vừa thật vừa ảo, không thương tổn đến sinh linh, nhưng lại có thể thiêu tã ma, đốt tính quỷ, uy lực phi phàm.

Hắn đưa tay, kim luân hiểu ý, lập tức co lại, hóa thành vòng tay, quấn lên cổ tay hắn.

Hắn nhìn kim luân đeo trên cổ tay, nhón chân một cái, cả người bật dậy, trong khoảnh khắc, hoàn toàn biến mất.

....

Ra khỏi Phụng Lăng châu, vạn dặm về hướng bắc, chính là Thần Châu Tụ Quật. Nơi này cũng là chỗ ở của tiên gia, từ xưa đến nay yên ổn thanh bình, nhưng lúc này, lại có một mảnh mây đen bao phủ. Sau đám mây đen ấy, chính là ánh lửa ẩn chứa sát khí trong giấc mộng vừa rồi.

Vừa đến gần, một tiên đồng cười tiên hạc, tay ôm hoa sen liền hiện thân. Trông rõ người vừa tới, đồng tử liền cung kính hành lễ: “Thì ra là Phổ Sát Tiên Quân của Phụng Lăng Châu, không biết Tiên Quân đến chơi, chẳng lẽ có chuyện quan trọng?”

Phổ Sát dừng lại, cười nói: “Chủ nhân nhà ngươi không tính được ta sẽ đến à?”

“Chủ nhân trước giờ không việc sẽ không xù què.” Đồng tử trả lời, “Xin Tiên Quân đợi một lát, tiểu nhân sẽ truyền tin...”

Phổ Sát nhìn nhìn đám mây đen phía trước, lắc đầu cười nói: “Ta vừa nằm mộng thấy cảnh này, hẳn là việc sát phạt, nên đặc biệt ghé xem thế nào. Bây giờ xem ra tình thế nguy cấp, ta nguyện trợ giúp chủ nhân nhà ngươi một tay. Việc này khẩn cấp, không cần phí công thông báo nữa!”

Đồng tử nghe vậy, mặt lộ vẻ khó xử, “Tiên Quân có chỗ chưa hiểu, đám mây đỏ kia là loài Thiên Khuyển, hiện nay ở trung thổ có nhiều chiến sự, sinh linh đồ tán. Khi Tịch Tà Thần Thú của Tụ Quật Châu đi tuần tra qua trung thổ, thấy đàn thú làm loạn thiên hạ, liền giết trăm con. Không ngờ loài thú này ghi thù lại hiểu chiến, kéo theo cả tộc, xông vào Tây Hải, quấy nhiễu tiên gia. Chủ nhân phụng pháp chỉ tiêu diệt, nên không dám phiền Tiên Quân ra tay. Mong Tiên Quân thứ lỗi.”

Phổ Sát đang muốn nói, lại thấy phía trước đột nhiên hiện lên một đốm sáng xanh. Nếu như giống cảnh trong mơ, thì ánh sáng xanh sẽ khiến cho đám lửa kia điều tàn, mây tan trời rạng. Hắn không nhiều lời với đồng tử nữa, ánh lửa từ kim luân trên cổ tay chợt lóe, ngay lúc sáng lên, hắn đã ở cách đó mấy trượng.

Đồng tử thấy thế chỉ còn biết lùi lại.

Khi Phổ Sát chạy tới, chỉ thấy vô số xích khuyển từ trên trời rơi xuống, chết quá nửa. Khắp nơi máu tươi, tanh nồng trời, trận thế như vậy quả thực làm lòng người kinh hãi.

Hắn ngừng đầu, chỉ thấy trên bầu trời kia một đốm sáng màu xanh chậm rãi rơi xuống, rơi vào một cây đèn. Đèn này dùng ngọc xanh làm ra, khác với hình dáng bình thường. Có ba đám mây làm từ ngọc xanh, hợp lại thành đế, trên đặt khay đèn, trong khay cũng không có bắc, chỉ có đốm sáng màu xanh kia trôi nổi phía trên. Cây đèn này, được gọi là “Tĩnh Linh”. Đèn thấp nơi đâu sẽ làm tà khí tiêu tan, đẩy lùi cái ác, chính là pháp bảo tối cao.

Hiện giờ, “Tĩnh Linh Đăng” được giơ cao trong tay một người. Chỉ thấy nam tử đó khuôn mặt tuấn tú, dáng người cao lớn, một thân áo trắng đại xanh. Ở dưới khoảng không sáng lóa, trong vạn tia sáng rực rỡ, càng toát lên vẻ phi phàm thoát tục. Thần sắc của y ung dung bình tĩnh. Đám Thiên Khuyển chết dưới chân, khắp nơi nhuộm máu, dường như chẳng để vào mắt. Y đưa tay, nâng đèn. Trong phút chốc, vô số tinh hồn của Thiên Khuyển rời khỏi xác, rồi bị thu vào trong “Tĩnh Linh Đăng”.

Phổ Sát thấy thế, khẽ thở dài. Ngay lúc đó, đột nhiên có một con Thiên Khuyển nhỏ lên tiếng gào. Tiếng gào ấy thật đau thương, giống như cảnh trong mộng. Hắn giật mình, hướng về phía người nọ hô lên: “Chậm đã!”

Người nọ nghe tiếng, ánh sáng xanh trong linh đăng lóe lên, thu lại thần lực

“Phổ Sát Tiên Quân...” Người nọ nhìn hắn, mở miệng, “Phụng Lăng Châu cách nơi này cả ngàn dặm, Tiên Quân vì có gì mà ghé qua đây?”

Phổ Sát tiến lên từng bước, cười nói: “Ta mộng thấy nơi này có dấu hiệu binh hung hiện ra, đến trợ người một tay. Trông thấy thần lực của “Tĩnh Linh Đăng”, mới biết mình làm điều thừa rồi.”

“Không dám nhận.” Người nọ trả lời, “Nghe nói Phổ Sát Tiên Quân giết trăm vạn yêu ma, luyện được pháp bảo “Huyền Hóa Kim Luân”. Vốn là vật hung sát, lại ngàn năm theo tiên đạo. Chỉ vung lên, yêu ma cũng cúi đầu. Cây đèn trong tay bổn tọa, nào dám nhận lời khen.”

“Quảng Chiêu Tiên Quân, trăm năm không gặp, người vẫn như vậy.” Phổ Sát cười nói, “Thật không hiểu người đang khen pháp bảo của ta lợi hại, hay là chê ta sát nghiệt quá nặng.”

Nam tử được gọi là Quảng Chiêu Tiên Quân lắc đầu, “Tiên Quân quá lời, bổn tọa tuyệt không có ý đó. Đã trăm năm không gặp, đợi bổn tọa thu dọn xong, sẽ cùng Tiên Quân ôn chuyện cũ.”

Phổ Sát cười cười, nhìn thoáng qua con chó nhỏ đang trọng thương kia. Hắn nhẹ hắng giọng, mở miệng, “Tiên Quân, à... Con thú nhỏ này, có thể tặng cho ta không?”

Quảng Chiêu nhìn hắn, không nói lời nào.

Phổ Sát nói: “Một con thú nhỏ, ta đương nhiên sẽ trông nom nó cẩn thận, tuyệt đối sẽ không gây phiền nhiễu cho chúng tiên, thế nào?”

Quảng Chiêu hơi hơi suy nghĩ, đoạn hỏi: “Tiên Quân cần con thú này làm gì?”

Phổ Sát bị hỏi như vậy, ngược lại sững người. Hắn nhìn con chó nhỏ yếu đuối kia, nghiêm túc nói: “Phượng Lâm Châu bao xung quanh là nước, đi lại không tiện. Ta đã sớm có ý tìm một vật cưỡi, có điều trong châu toàn là Thần Thú, không dễ bắt. Cho nên...”

Quảng Chiêu bình tĩnh nhìn hắn, sau một lát, thờ nhẹ một hơi, tắt Tịch Linh Đăng trong tay.

Phổ Sát thấy thế, cười nói: “Đa tạ!” Dứt lời, hắn liền bước về phía con chó nhỏ kia.

Trong mắt con chó nhỏ hoàn toàn ngập sát ý, thấy hắn đến gần, nó lại gào lên một tiếng.

Phổ Sát mỉm cười, ngồi xuống đưa tay định vuốt đầu nó.

Con chó nhỏ vừa sợ vừa giận, há mồm cắn.

Phổ Sát cũng không né tránh, răng nhọn đâm vào xương thịt, nhưng chẳng làm hắn đau chút xíu nào. Kim luân trên cổ tay hắn lập tức xuất hiện, ý muốn bảo vệ chủ. Ánh lửa trên kim luân lóe lên, đe dọa con chó nhỏ.

Phổ Sát đưa tay, ngăn kim luân tấn công. Hắn nhìn chằm chằm con thú đang cắn tay mình, ánh mắt từ bi. Máu tươi từ miệng vết thương trào ra, chảy vào trong miệng nó, chỉ thấy cả người con chó nhỏ xuất hiện quang sáng chói lọi, tất cả vết thương trên thân nó đều nhanh chóng khép lại. Trong khoảnh khắc, bộ lông trên thân Thiên Khuyển dần thu lại, hóa thành da thịt ngọc ngà, móng vuốt nhọn hoắt của nó biến thành ngón tay nhỏ nhắn, răng nanh biến thành hàm răng trắng bóng, biến thành một thiếu nữ xinh đẹp, thanh cao thoát tục. Ngay cả sự tàn bạo hoang dã trên người cũng biến mất không còn, duy chỉ có đôi trong sáng kia, vẫn giống hệt lúc trước, hận ý không hề giảm, đau thương như cũ.

Phổ Sát nhìn cô gái do yêu thú hóa thành trước mặt, nở nụ cười. Hắn vốn là người phạm, xưa nay sát yêu tể thế, trừ ma diệt đạo. Yêu ma chết dưới kim luân của hắn nhiều vô kể. Cuối cùng có một ngày, công đức viên mãn, đắc đạo phi thăng. Mà cơ thể của người phạm khi đắc đạo, trong máu thịt ẩn chứa muôn vạn đạo hạnh, hôm nay thiên khuyển kia cắn nhẹ một cái, cũng có được thần lực của tiên gia, không còn mang lốt thú nữa.

Sự biến hóa này làm cô gái kia hoảng sợ cuống cuồng, ngỡ ngàng mà nhả tay hắn ra.

Nét cười trên mặt Phổ Sát càng rõ, hắn phát tay, mây bay đến, phủ xuống quanh người cô gái, hóa thành bộ bạch y mềm mại. Ngón tay của hắn dính máu, nhẹ nhàng điểm lên trán nàng. Khi ngón tay rời đi, vết máu tươi dính trên trán kia từ từ ngấm vào da thịt, hóa thành một dấu son đỏ thắm, giống như nốt chu sa trên trán của nữ tử phạm trần.

“Từ nay về sau, ngươi là tọa kỵ của Phổ Sát Tiên Quân ta, ban cho tên...” Hắn nhớ lại đám mây đen đỏ lửa trong mộng, nói “Ban cho tên: Giáng Vân.”

Cô gái ngơ ngác nhìn hắn, dường như hiểu được điều gì đó. Mắt nàng chìm vào hoang mang, sau cùng vẫn nhuốm một màu u ám.

---

* (绛)Giáng: Sắc đỏ. (云) Vân: Mây.

* Kim luân: một vũ khí kim loại hình dạng như bánh xe, có răng cưa hoặc lưỡi sắc. Kim Luân Pháp Vương trong Thần Điều Hiệp Lữ sử dụng loại vũ khí này.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kỵ Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 2: Vật Cưỡi

Trên Thập Châu này, bốn mùa như xuân. Một ngày, một năm, trăm năm, ngàn năm... Thời gian trôi qua, tất cả đều vô nghĩa. Bất kể lúc nào hắn mở mắt, thì đều nhìn thấy trời xanh nước trong, mây tía khói trắng.

Vào lúc này, hắn đang mộng thấy dòng Nhược Thủy* bên ngoài Phượng Lâm Châu. Có cái gì đó chấn động, từ đáy biển trời lên, làm cho Tây Hải một phen rối loạn. Dưới nước, nơi lạnh thấu xương, trong bóng tối nặng nề đó có vô số ánh mắt yếu dị đáng sợ.

Sau khi tự đắc xong, hắn liền mở thiên tri, đóng lại ngũ giác của người phạm. Hôm nay trong mộng tại sao lại cảm thấy rét lạnh, thậm chí còn sinh lòng hoảng hốt?

Hắn hít một hơi, đang định ngủ tiếp, lại nghe có người gọi mình.

“... Tiên quân, Phổ Sát Tiên Quân. . .”

Hắn đứng dậy, liền thấy tiên đồng của Quảng Chiêu Tiên Quân cười tiên hạc, vội vàng bay đến. Nhìn thấy hắn, tiên đồng cười nói: “Ra mắt Tiên Quân.”

Phổ Sát gật gù đầu, vẻ mặt chẳng còn cách nào, “Tiên đồng đến đây, hay lại vì...”

Tiên đồng gật gù đầu, “Vật cười của Tiên Quân lại đến Tụ Quật gây chuyện, chủ nhân lệnh cho tiểu nhân chuyển đến Tiên Quân một câu: “Có cần dùng “Tịch Linh Đăng” thu không?”

Phổ Sát vội nói: “Đúng là ta không biết dạy dỗ. Chỉ là con thú nhỏ, đâu cần dùng đến pháp bảo. Đợi ta đến Tụ Quật một chuyến, tạ lỗi với chủ nhân của ngươi.”

Hắn nói xong, phóng người lên mây, bay về phía Tụ Quật.

....

Ở Tụ Quật Châu, có rất nhiều tiên gia, cung môn vô số. Mây ngập khí lành, nơi nơi rực rỡ, vô cùng khí thế. Nhưng mà, giữa chốn an lành này, lại đột nhiên vang lên tiếng mắng.

“Quảng Chiêu! Ngươi đúng là đồ hèn hạ vô sỉ, bụng dạ nham hiểm! Đừng có tưởng đốt cái đèn rách ấy lên thì ta sợ ngươi! Hôm nay ta nhất định chặt ngươi làm trăm mảnh, báo thù rửa hận cho tộc nhân ta!!!”

Người đang quát mắng là một thiếu nữ trẻ tuổi, dáng người thướt tha, mặt như tranh vẽ, trên trán điểm một dấu son tỏa ra quang sáng mờ ảo. Nàng một thân áo trắng như tuyết, tấm lụa màu khoác trên cánh tay nhẹ bay. Đây vốn là trang phục của tiên tử, nhưng nàng lại có mái tóc đỏ đôi mắt xanh, làm thiếu mất mấy phần thanh lệ thoát tục, tăng thêm nét đẹp tà mị.

Trước mặt nàng, chính là Quảng Chiêu Tiên Quân của Tụ Quật Châu. Tay phải y cầm Tịch Linh Đăng, tia sáng màu xanh bên trong còn chưa tắt, nhưng vẫn tràn đầy linh khí, vờn quanh người y.

Nhìn cô gái kia, vẻ mặt y hồ hững. Trông thấy nét mặt như vậy, cô gái càng thêm tức giận. Nàng mấy lần muốn xông lên tấn công, nhưng đều bị linh khí vô hình ép cho lui.

Quảng Chiêu lúc này mới mở miệng, “Thiên Khuyển Giáng Vân, bốn tọa niệm tình ngươi là vật cười của Phổ Sát Tiên Quân, nên không làm ngươi bị thương, ngươi đừng có được đảng chân lân đẳng đâu.”

Cô gái gọi là Giáng Vân kia dậm chân, đưa tay chỉ vào mặt y, mắng: “Đạo đức giả! Ngươi có bản lĩnh thì bỏ cương khí hộ thân đi, đường đường chính chính đánh với ta một trận!”

Quảng Chiêu vung tay trái lên, cương khí nháy mắt tan đi.

Giáng Vân thấy vậy, cười “Coi như ngươi có gan!” Nàng đưa hai tay ngang người, quát, “Hiện hình!”

Lời vừa dứt, thân thể liền hóa thú.

Đó là một con Thiên Khuyển dài cả trượng, cao hơn ba trượng. Bòm đỏ như lửa, mắt xanh như đuốc, răng nanh sáng trắng, móng vuốt sắc lẹm. Khắp người lệ khí dũng mãnh, rung động cả không khí xung quanh.

Đứng trước mặt mãnh thú này, thân hình Quảng Chiêu có vẻ vô cùng mỏng manh. Mắt thấy Thiên Khuyển nhún người đánh đến, y chậm rãi đưa tay, đang định thấp đèn. Lại nghe bên ngoài có người quát: “Giáng Vân! Chớ có vô lễ!”

Thiên Khuyển đột ngột ngừng tấn công.

Người đến, chính là Phổ Sát, hắn vừa chạm đất, liền cau mày răn dạy Thiên Khuyển: “Còn không khôi phục hình người!”

Về mặt Thiên Khuyển muôn vàn không muốn, nhưng vẫn theo lệnh của chủ nhân, biến thành cô gái lúc trước.

“Chủ nhân...” Nàng sợ hãi mở miệng, giọng nói hoàn toàn không cam lòng.

Phổ Sát không thèm để ý đến nàng, xoay người nhìn Quảng Chiêu, cười lạnh: “Tiên Quân, đã lâu không gặp, phong thái vẫn vậy.”

Quảng Chiêu thu đèn lại, bình thản nói: “Không lâu, ba ngày trước ngươi vừa mới đến.”

Phổ Sát cười gượng vài tiếng, “Vậy... ta không làm phiền nữa.”

“Chủ nhân!!!” Giáng Vân dậm chân, “Ta không đi! Ta muốn báo thù cho tộc nhân!!!”

“Không được nói vậy!” Phổ Sát nói, “Còn không mau trở về Phụng Lân!”

Giáng Vân nhìn Phở Sát, rồi mang theo sát khí trùng mắt nhìn Quảng Chiêu, nói: “Quảng Chiêu! Hôm nay chủ nhân của ta xin giúp ngươi, tạm thời tha cho ngươi! Thời gian còn nhiều, hãy đợi đấy!” Nàng nói xong, tức giận nhún người, biến mất trong mây.

Phở Sát không khỏi thờ dài, lại thấy Quảng Chiêu ở phía sau lên tiếng.

“Phở Sát Tiên Quân, ngươi cũng không cần vật cưỡi, ngày đó sao còn giữ nó lại?”

Phở Sát mỉm cười, cũng không trả lời, chỉ nói: “Con bé dù sao cũng còn nhỏ, lại uống huyết nhục của ta nên mới có đạo hạnh hôm nay, tất nhiên chưa tu hành đủ. Nếu có chỗ nào đắc tội, xin Tiên Quân bỏ qua cho.”

Quảng Chiêu hơi hạ mắt, nhìn cây đèn chưa thắp trên tay, “Máu của ngươi có thể độ nó đắc đạo, nhưng không diệt được thú tính của nó. Phở Sát Tiên Quân, yêu thú dù sao cũng là yêu thú, ngươi thay đổi số mệnh của nó, thật là đã cứu nó sao?”

Phở Sát đáp, “Chuyện này không đến phiên ta lo, phải xem nó nghĩ thế nào. Xin cáo từ.”

Hắn nói xong, khề nhún người liền không thấy bóng dáng.

Quảng Chiêu nhìn về phía hắn rồi đi, lẳng lặng lắc đầu.

.....

Về đến Phụng Lâm Châu, Phở Sát thấy Giáng Vân ôm gối, ngồi bên bờ hồ xanh kia.

“Giáng Vân.” Phở Sát mở miệng, gọi một tiếng.

Giáng Vân đưa lưng về phía hắn, giả vờ không quan tâm.

Phở Sát thấy thế, cười nói: “Thế nào, giận ta cản ngươi trả thù à?” Hắn bước thong thả, dừng lại trước mặt nàng, “Không phải ta đã nói rất nhiều lần rồi sao, với đạo hạnh của ngươi, Quảng Chiêu không cần dùng đến Tịnh Linh Đẳng, đã có thể đánh tan nguyên thân của người rồi. Đã bảo ngươi sớm tu luyện cho tốt đi mà, nhìn xem, hôm nay ngay cả cương khí hộ thể của hắn cũng chẳng phá nổi, ta thật xấu hổ thay ngươi.”

Giáng Vân nghe vậy, ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt trong veo như nước, “Ta là yêu thú, hắn là tiên, cho dù ta có tu luyện vạn năm, cũng không thể hơn đạo hạnh của hắn, Chuyện này, ta biết lâu rồi...”

Phở Sát ngồi xuống, nhìn thẳng vào nàng, cười nói: “Thì ra ngươi biết hả, nếu biết, thì đừng nghĩ đến việc báo thù. Hơn nữa, đó không phải thù, là ơn mới đúng. Tộc nhân của ngươi sát nghiệt rất nặng, bây giờ hỗn phách thu vào trong Tịnh Linh Đẳng, không đến trăm năm, thì có thể rửa sạch tội nghiệt, lại về với tự nhiên. Đó là được lợi lớn.”

Giáng Vân lòng không phục, hỏi ngược lại: “Nếu đã như vậy, chủ nhân cần gì cứu ta.”

Phở Sát nghẹn lời, trong chốc lát chẳng biết đáp thế nào.

Giáng Vân nghiêm túc nói: “Ta chỉ biết, ngày đó chủ nhân cứu ta, là có ơn với ta. Quảng Chiêu giết tộc nhân của ta, là có thù với ta. Có ơn báo ơn, có thù báo thù, đây mới là lẽ phải.”

Phở Sát nghe thấy lời ấy, chẳng biết vì sao, lại sinh ra một cảm giác quen thuộc khó hiểu. Lúc hắn chưa đắc đạo thành tiên, chẳng phải cũng lấy cái “lẽ phải” ấy để đánh giá sự đời sao. Nhưng mà, đó là “nói” vậy thôi, cũng không thể chắc chắn.

“Chủ nhân, ta thật sự không hiểu. Tộc của ta nhân lúc chiến tranh, ăn người phạm, là nghiệt. Tích Tà Thần Thú và Quảng Chiêu Tiên Quân giết tộc nhân của ta, cũng là nghiệt. Hai việc giống nhau, tại sao lại phân tốt xấu? Vốn nói trời đất vô tâm, thì sao còn có khác biệt như vậy?” Giáng Vân nhíu mày, hỏi.

Phở Sát cười nói: “Trời đất vô tâm, nhưng vẫn gánh trách nhiệm. Tích Tà Thần Thú giết tộc nhân của ngươi, là nghiệt, nhưng vì cứu người, lại là thiện. Thiện bù cho nghiệt, đương nhiên không sao. Về phần Quảng Chiêu Tiên Quân, hắn vì phụng pháp chỉ, mà cái đó, cũng là do tộc nhân của ngươi trước kia tự tiện xông vào nơi của tiên gia.”

Giáng Vân không hề tránh ánh mắt của Phở Sát, nói: “Vì sao cứu người lại là thiện? Vạn vật sinh linh, không phân địa vị thấp cao. Con người cũng ăn súc vật, tộc nhân của ta giết người, cũng đã cứu đám heo, dê, vậy có được tính là làm việc thiện không?” Nàng ngừng lại một chút, rồi nói, “Phụng pháp chỉ giết chóc, thì không sao à? Pháp chỉ đó là ai hạ, dựa vào cái gì mà quyết định sống chết?”

Giáng Vân im lặng chờ một lát, nhưng không thấy Phở Sát trả lời, nàng cúi đầu, buồn bã nói: “Chủ nhân, có phải người không giống với ta, nên cũng không thể hiểu không?”

Phở Sát nghe thế, bật cười. Hắn đưa tay, chạm vào dấu son trên trán Giáng Vân, “Vừa rồi Quảng Chiêu Tiên Quân nói với ta, ngươi là yêu thú, không thể đắc đạo thành tiên. Ta còn không tin. Bây giờ xem ra, không tin không được rồi.”

Hắn nói xong, dùng sức ấn một cái.

Giáng Vân không ngờ hắn dùng sức, cả người chao đảo, ngã lăn ra. Nàng tức giận đứng bật dậy, kêu: “Chủ nhân, rất đau đó!”

Phổ Sát đứng dậy, nói: “Đầu là tốt. Sau khi đắc đạo thành tiên, là có thể đóng ngũ giác, mở thiên tri. Đợi đến lúc ngươi hiểu được đón đầu ngày ấy, là có thể hiểu được đạo của trời đất... Cô thì cũng đấu được với Quảng Chiêu tiên quân mấy lần.”

“Cái gì mà đóng ngũ giác, mở thiên tri, đắc đạo thành tiên, ta không thèm! Làm yêu thú có gì không tốt! Dù không vào tiên đạo, ta cũng sẽ đánh bại Quảng Chiêu!” Giáng Vân lập tức nhảy dựng lên, tỏ vẻ khinh thường la lớn.

Phổ Sát nghe xong, thờ dãi: “Không biết ta còn có thể nhìn thấy ngày ấy hay không...” Hắn nói xong, không đợi Giáng Vân đáp lại, liền cười vén tay áo lên, lộ ra cánh tay trắng nõn, “Lại đây, lại đây, nhìn ngươi có chí khí như vậy, cho ngươi cắn ta một miếng nữa!”

Giáng Vân nghe vậy liền dậm chân, “Chủ nhân, người có ý gì vậy?!”

“Không gì hết, muốn giúp ngươi thôi.” Phổ Sát tỏ vẻ vô tội, “Nuốt một ngụm máu của ta thì có thể hóa hình người, ta đoán chừng, nếu ngươi ăn nguyên cánh tay của ta, vậy có thể phá luôn cương khí hệ thể của Quảng Chiêu.”

“Phi phi phi!” Giáng Vân nhảy sang một bên, vẻ mặt chán ghét, “Chủ nhân, ta cắn ngươi xong mới biết, thần tiên rất khó ăn! Phi phi phi!”

Phổ Sát nhìn cánh tay của mình, “Không phải chứ? Ta thấy rất ngon mà.”

“Phi phi phi...” Giáng Vân thè lưỡi, xoay người bỏ chạy. Chạy được một đoạn, nàng dừng lại, quay đầu. Sương trắng mờ mịt, giống như tấm sa mỏng, lớp lớp ngăn cách mộng lung, khiến cho bóng Phổ Sát có vẻ không thực. Nàng thu lại tầm mắt, hít một hơi thật sâu, mùi hương gỗ thơm mát ngọt thấm tận đáy lòng. Bên tai, Phượng Hoàng thánh thót, Kỳ Lân hòa ca. Nàng đưa tay, ôm lấy làn gió mềm mại như nước vào lòng.

Đóng ngũ giác, mở thiên tri?

Nàng nhướn mày cười, hóa ra hình thú, ngửa mặt lên trời gầm một tiếng dài. Tiếng gầm ấy trong trẻo, xuyên thẳng mây xanh, khiến bốn xung quanh rối loạn một vùng. Giáng Vân giữ người, chạy băng băng khắp nơi. Mặt đất ẩm mềm, đỡ lấy bước chân của nàng. Nàng chẳng kiêng nể gì, thỏa sức chạy băng băng, làm chim chóc cả một vùng hoảng sợ bay tán loạn, cánh hoa vương khắp người, đến gần bờ biển, nàng tung mình, vọt thẳng lên vòm trời. Nàng lượn vòng quanh trên Phượng Lân, từ trên cao nhìn xuống. Biển xanh trời biếc, gió thổi vạt dạt, trời cao biển rộng không kể xiết, sừng khoái tự tại không tả nổi.

Phổ Sát đứng đó, nhìn cái bóng đỏ sậm kia, mỉm cười. Câu nói của Giáng Vân cứ vang lên trong đầu hắn: “Có phải người không giống với ta, nên cũng không thể hiểu không?”

(*) Nhược thủy: theo Sơn hải kinh, là một dòng sông ở vùng cực tây của Trung Quốc, sức nước rất yếu, dù một hạt cải cũng không thể nổi trên mặt nước: tương truyền là nơi tiên ở. Mặt nước trong như gương, kim quang phản chiếu lại chói mắt, xua tan âm đạm. Chỉ trong chốc lát kim quang đó quay lại, đứng yên cạnh một người,

Rate this:

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kỳ Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 3: Nhược Thủy

Mấy hôm sau, Phổ Sát vẫn như mọi ngày, đánh cờ một mình. Rồi sau đó, hắn thông thả đi dạo, quay về bờ hồ làm một giấc. Còn chưa đi được mấy bước, đã thấy Giáng Vân hùng hùng hổ hổ đi về hướng bắc.

Hắn không khỏi nờ nụ cười, nhảy lên một cái, chặn trước mặt Giặc Vân.

“A, chủ nhân? Không phải người đang ngủ sao?” Giáng Vân nhìn thấy hắn, sợ hãi nói.

“Ai...” Phổ Sát thờ dãi, nói, “Ngươi là vật cưỡi của ta, mà ngay cả chuyện ta làm việc hay nghỉ ngơi cũng không biết hay sao? Ai...”

Giáng Vân nghe xong, liền nói: “Chủ nhân... À, hôm nay trời trong nắng ấm, ta muốn ra ngoài một lát. Người cũng đừng phí thời gian nữa, mau ngủ đi!”

Nàng nói xong, co cẳng muốn chạy.

Phổ Sát đảo người, vẫn chắn trước mặt nàng, hắn cười nói: “Đúng lúc, ta cũng muốn đi ra ngoài một chút. Nhắc mới nói, ba trăm năm qua ngươi chưa lần nào làm nghĩa vụ của vật cưỡi nhỉ, không bằng hôm nay chở ta đi tuần Tây Hải một vòng được không?”

Giáng Vân giậm chân, “Chủ nhân! Trước kia mỗi ngày ta đều ngồi cạnh người đợi mệnh, là tự người không cười thôi. Ngày nào người cũng chỉ chơi cờ, ngắm cảnh, ngủ, thì cần gì đến vật cười? Hôm nay ta còn có việc, nếu người muốn cười, thì mai hẵng nói!”

Nàng nói xong, hóa thành hình thú, chồm qua đầu Phổ Sát, bước lên mây như bậc thang, loáng cái đã không thấy bóng dáng.

Phổ Sát vẻ mặt bất đắc dĩ, nói nhỏ: “Chậc, tu luyện chưa lâu, mà ăn nói đã dần sắc bén vậy rồi.”

Hắn nhìn phía Giáng Vân vừa đi, ngàn dặm về phía bắc, là Tụ Quật, với tốc độ của Thiên Khuyển, chốc lát sẽ đến nơi. E là chỉ một lúc nữa thôi, là Quảng Chiêu lại sai đồng tử đến tìm hắn. Bị quấy nhiễu như vậy, cũng may mà Quảng Chiêu có tính nhẫn nại, chịu được đến hôm nay. Hắn nở nụ cười, đi về phía Tụ Quật.

Đột nhiên, trong lòng hắn rung động, cảm giác có chuyện chẳng lành. Chỉ trong chớp mắt, trên Phượng Lân, vạn vật im lìm. Trời vốn đang quang đãng, phút chốc trở nên tối tăm như ban đêm. Sát khí điên cuồng lao tới khí thế nghiêng trời lệch đất, che nhật nguyệt, ngăn gió lay, tan mây khói, phá trăm vật. Xung quanh hắn như bị một cỗ lực vô hình khống chế, chỉ trong chốc lát nhưng không sao cử động được.

Hắn hít sâu một hơi, rồi tập trung phá tan sự áp bách kia. Hắn cau mày, nhấc tay, chiếc vòng trên cổ tay hóa thành kim luân, trên thân vân triện chói mắt, lửa bùng lên sáng rực, rọi sáng cả một phương.

Phổ Sát không nói một lời, phóng người lên, bay khỏi đảo.

....

Bên ngoài Phượng Lân Châu, Nhược Thủy mệnh mông. Lòng hồng không thể nổi, cò lau cũng phải chìm. Xung quanh tầng tầng sát khí, làm cho nước biển đông lại như mực, tĩnh lặng quỷ dị.

Luồng sát khí vô tận ấy vừa cắn nuốt đất trời, trong bóng tối, đột nhiên hiện lên một vầng kim quang. Kim quang bay sát mặt nước, xoay tròn lao đến. Mặt nước trong như gương, kim quang phản chiếu lại chói mắt, xua tan không gian ảm đạm. Chỉ trong chốc lát kim quang đó quay lại, đứng yên bên cạnh một người, trông vô cùng thuần phục.

Phổ Sát đưa tay, vỗ nhẹ lên Kim Luân bên cạnh, đầu ngón tay quán theo một ngọn lửa, nhẹ nhàng bắn về phía mặt nước. Trong chớp mắt, mặt nước rẽ ra, hóa thành con sóng cuộn cuộn ngất trời. Ngọn lửa kia tựa như đom đóm tắt lịm trong làn nước.

Phổ Sát khẽ cau mày nhìn, chỉ thấy con sóng lớn như rồng, lao thẳng về phía hắn. Kim quang bên cạnh hắn lập tức lớn lên gấp mấy lần, giống như một tấm lá chắn che trước người hắn. Sóng lớn bị kim luân cản, xô về bốn phía, tan ra như mưa rào. Nước mưa tóe lên thành cả ngàn đóa hoa sóng, xua tan u ám xung quanh. Khí thế kia dồi dào lấp lánh, thanh âm kia, đinh tai nhức óc. Đáy biển vạn năm nay vẫn thăm thẳm buốt lạnh bị khuấy động, khiến lòng người kinh hãi.

Phổ Sát thấy thế, mỉm cười, ôm quyền hành lễ: “Tiểu tiên không biết Long Vương đại giá, đã đắc tội.”

Hắn vừa dứt lời, chỉ thấy nước biển hơi yên lại, mấy cột nước vút lên cao, vây lấy một thiếu niên vừa bước từ biển ra.

Thiếu niên kia cùng lắm chỉ mười lăm mười sáu tuổi, mái tóc đen dài qua đầu gối, trên người không mặc quần áo, chỉ phủ một lớp lân giáp. Cổ đeo chuỗi ngọc xà cừ, giữa cổ điểm một viên minh châu, sắc màu lung linh. Thiếu niên môi hồng răng trắng, tuấn mỹ phi phàm, ánh mắt sáng như sao trong đêm tối. Hắn mang chút tà quái, cười nói: “Hừ, nếu là phụ vương đến, ngươi đã không còn mạng nói chuyện rồi.”

Phổ Sát kính cẩn nói: “Không biết các hạ là...?”

Thiếu niên kia khoanh tay trước ngực, tỏ vẻ khinh thường, “Tiểu vương đứng hàng thứ hai, ngươi không nhìn ra cũng chẳng lạ.” Hắn đánh giá Phổ Sát một hồi, nói, “Huyền hỏa kim luân... Ngươi chính là Phổ Sát tiên quân ở Phượng Lân Châu?”

Phổ Sát cười đáp: “Đúng là tiểu tiên.”

Thiếu niên kia cười phá lên, “Tiểu vương còn đang nghĩ, trong Tây Hải này còn có kẻ nào mà to gan đến vậy, dám cản đường của tiểu vương. Thì ra là Phổ Sát tiên quân giết yêu mà đắc đạo, thật thú vị!”

Khi hắn nói chuyện, trong biển vang lên tiếng cười, giống như vọng lại. Phổ Sát cúi đầu, chỉ thấy dưới mặt biển, ngàn vạn thủy tộc đã sớm tụ tập, ý cười dữ tợn, đáng sợ tột cùng.

“Ca ca chớ nhiều lời với hắn!” Trong biển đột nhiên truyền đến một giọng nói non nớt. Chỉ thấy một cái đuôi lớn quẫy nước lên, làm bọt nước bắn lên cả ngàn trượng, tung ra bốn phía. Bóng cá dưới làn sóng như ẩn như hiện, không thể nhìn ra. Thanh âm kia tiếp tục lên tiếng, “Dám cản đường của chúng ta, cần quái gì biết hắn là tiên nào, cứ dạy cho hắn một bài học đi!”

Thiếu niên nhướng mày cười, đưa tay nghịch viên minh châu trên cổ. Châu quang rạng rỡ, rọi lên khuôn mặt âm tình bất định của hắn. Hắn mở miệng, nói: “Phổ Sát, biết điều thì tránh đường cho ta! Đừng có làm Tiểu Vương mất hứng đến Trung Thổ chơi đùa!”

Hắn vừa nói xong, ngàn vạn thủy tộc dưới nước liền cười điên cuồng.

Phổ Sát im lặng một lát, rồi nói: “Nhị vị thái tử vẫn nên về cho.”

Thiếu niên nghe vậy liền tỏ ra không vui: “Láo xược!”

Phổ Sát cười nói: “Nhị thái tử bớt giận. Nhị thái tử nắm giữ cả Tây Hải rộng lớn, cần gì phải để ý đến trung thổ.”

Ý cười của thiếu niên hoàn toàn biến mất, hai mắt dần dâng lên sát khí lạnh như băng, “Người phạm tham tài tham lợi, để đoạt được ly châu trong miệng Long tộc ta, có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Tiểu vương hôm nay không phải đi gây sự, mà là báo thù! Muốn Tiểu Vương không đi trung thổ, hừ, sao ngươi không bảo cái đám phạm nhân đó đừng đến Tây Hải?!”

Phổ Sát bình tĩnh đáp: “Người phạm vô tri, bị danh lợi mê hoặc, bị oán hận ràng buộc. Nhị thái tử thân tiên quý thể, cần gì phải nhiễu loạn thái bình, tạo cái sát nghiệt vô nghĩa...”

Hắn còn chưa nói xong, tiếng nói trẻ con trong biển kia lại vang lên, “Ta khinh! Dựa vào cái gì mà người giết ta thì gọi là vô tri, còn ta giết người lại là nghiệp chướng? Ông trời vì sao thiên vị người phạm như vậy?! Ta không phục! Ta không phục! Ta không phục!”

Thiếu niên trên biển trấn an: “Đệ đệ đừng tức giận, tiên nhân này là phạm nhân đắc đạo, nhuộm đầy tục khí, nói cái giọng đó cũng chẳng lạ.” Hắn nói xong, biển bên dưới dần dần bình tĩnh lại. Hắn ngược mắt, nhìn Phổ Sát nói: “Ngươi đạo hạnh đến đâu mà dám ở trước mặt tiểu vương nói xằng chuyện thiên đạo? Thế gian vạn vật, cả lớn nuốt cả bé, kẻ thắng chính là đạo! Trăm thú rồng mạnh làm vua, đó chính là thiên đạo!”

Thiếu niên kia lạnh lùng cười, tiếp tục nói: “Phổ Sát ới Phổ Sát, Tiểu Vương hôm nay cùng ngàn vạn thủy tộc đến trung thổ, khí thế rung động đất trời, tất cả tiên gia đều không lên tiếng, ngươi có biết vì sao không?” Hắn không đợi Phổ Sát hỏi, liền tỏ ra kiêu ngạo, tự đáp, “Bởi vì cho dù Tiểu Vương có giết phạm nhân, tạo sát nghiệt, thì cũng vì nhân gian phải gánh kiếp nạn này!”

Phổ Sát trầm mặc.

Chim ưng bắt thỏ, hổ báo vồ dê, là giết, nhưng không phải nghiệt. Bản tính trời sinh, đều là tự nhiên. Thuận theo tự nhiên, chính là đạo. Thương xót, chỉ phạm nhân mới có, còn nghiệp chướng, đi sai một bước là vạn kiếp bất phục. Đây mới là nghịch thiên, mới là vi phạm thiên đạo....

“Xem ra, ngươi đã hiểu ý của Tiểu Vương.” Thiếu niên kia thấy Phổ Sát chậm chạp không có phản ứng gì, lời đầy kiêu ngạo, nói: “Nếu hiểu, còn chưa tránh ra!”

Phổ Sát lại cười nhẹ, nói với thiếu niên kia: “Vừa rồi nhị thái tử nói, tiểu tiên là thân phạm đắc đạo, nhuộm đầy tục khí, không hiểu được thiên đạo của thái tử.” Hắn dừng một chút, lại nói, “Hôm nay nếu nhị thái tử muốn đi qua Phụng Lân Châu, thứ cho tiểu tiên không thể nghe theo....”

Thiếu niên nghe xong, tức giận cắn răng nói: “Hay cho Phổ Sát Tiên Quân, Tiểu Vương hôm nay cố ý đi qua Phụng Lân Châu, để xem ngươi làm gì?!”

Phổ Sát nói: “Nói kẻ thắng là đạo, vậy nếu thái tử có thể thắng ta, ta liền tin nhân gian phải chịu kiếp nạn này, nhường đường cho ngươi, còn tự hủy nguyên thần, tuyệt không nói hai lời!”

Thiếu niên cười lớn tiếng, “Chỉ là một tiểu tiên, mà dám khẩu xuất cuồng ngôn! Tiểu Vương sẽ theo nguyện vọng của ngươi, cho ngươi nguyên thần câu diệt!” Trong lúc hắn nói chuyện, tay vung mạnh lên, hơi nước ngưng tụ thành những ngọn nhũ băng, đánh thẳng về phía Phổ Sát.

Phổ Sát xoay người tránh đi, Kim Luân lượn vòng, bảo vệ bên người hắn. Hắn ổn định thân hình, quát: “Kim Luân, hiện hình!”

Kim Luân bên cạnh tuân mệnh, một tách làm hai, giống như hai cái cánh, chia ra trái phải bên người Phổ Sát. Ngọn lửa trên thân Luân càng mạnh, ngàn vạn ngọn lửa nuốt vào phun ra, cứ như ngập nghe con mồi dưới nước, khó nén về nôn nóng, giống như muốn thiêu hủy tất cả. Mấy tên thủy tộc giành trước, vội vàng lao khỏi mặt nước tấn công, vừa mới thò đầu ra đã bị lưỡi lửa kia cuốn lấy, nháy mắt hóa thành tro.

Trong biển, tiếng nói non nớt kia hô lên: “Tiên Quân gì mà có sát khí nặng như vậy, có khác gì yêu ma đâu?”

Trên biển, thiếu niên kia lại cười, “Bây giờ Tiểu Vương đã biết tại sao ngươi gọi là ‘Phổ Sát’. Hành động của ngươi hôm nay, đã sớm mất thân phận Tiên Quân.... Ta nghĩ, ngươi nên xưng là ‘Ma’ mới đúng!”

Phổ Sát nở nụ cười, lơ đãng. Nếu thương xót là ma đạo, đối với hắn mà nói, chẳng lẽ lại không mạnh hơn tiên đạo cả vạn lần sao?

Thiếu niên thấy Phổ Sát chẳng chút dao động, thần sắc trầm xuống, hai tay hợp lại, trong miệng thầm niệm, chỉ thấy chuỗi ngọc trên cổ hắn sáng lên, tiếp đó dài ra, vòng qua cánh tay, quấn đến bên hông, dài quá mắt cá chân, cuối cùng nhúng vào làn nước biển.

Thiếu niên buông hai cánh tay, lòng bàn tay mở ra, trong phút chốc, ánh sáng trên chuỗi ngọc xả cù trở nên chói mắt, chiếu sáng cả một vùng biển, vật ở dưới nước có thể nhìn rõ từng thứ một.

Phổ Sát chỉ thấy dưới biển đầy dãy thủy tộc hung hãn, tôm cua cá rần, khắp nơi đều thấy. Còn có một con Ngự Long dài đến trăm trượng, đang lẳng lẳng lượn dưới chân thiếu niên kia.

Thiếu niên chỉ một ngón tay, vô số viên ngọc xả cù phá nước bay lên, mang theo hàng trăm thủy tộc, binh tôm tướng cua, cá mập giao xà, đều cầm binh khí, vô cùng hung hãn.

Phổ Sát cầm lấy nửa mảnh Kim Luân bên tay phải, nhún người bay lên, vung mạnh một cái.

Ngon lửa như chiếc roi, quán lấy một đạo kim quang, lao vào trong đám thủy tộc. Khoảnh khắc, tiếng kêu la nổi lên bốn phía, máu tươi tung tóe. Mạt lửa bay múa, vừa yêu dã vừa điên cuồng.

Ngư Long to lớn kia đột nhiên lao ra khỏi mặt nước, lộn một vòng trên không. Ngư Long rơi xuống biển, tạo thành một con sóng lớn, dập tắt mạt lửa đầy trời kia. Trong tiếng sóng hỗn loạn vang lên tiếng hô lớn: “Ca ca, lôi hấn xuống nước!”

Thiếu niên cười lạnh, vãi viên ngọc xà cừ lao khỏi mặt biển, mỗi viên đều kéo theo một cột nước biển, hóa thành xiềng xích, linh hoạt như rắn, nhanh chóng quán về phía Phổ Sát.

Phổ Sát vội vàng lùi lại, một nửa khác của Kim Luân bên cạnh lộn vòng, đỡ lấy công kích. Ngon lửa trên thân Luân chạm vào nước biển, mang theo tiếng rên rỉ “tê tê”, tỏa ra khói trắng. Cột nước bị chém đứt chỉ nhảy mất tụt lại lần nữa, tiếp tục tấn công Phổ Sát.

“Hừ, dùng Huyền Hóa Kim Luân chống lại Nhược Thủy của Tây Hải, đúng thật là châu chấu đá xe!” Thiếu niên tỏ vẻ càn rỡ, ngữ khí vô cùng kiêu ngạo, “Muốn thắng ta, tìm Lôi Thần thiên quân đến đi!”

Trong lúc thiếu niên nói chuyện, một cột nước đã quán lên chân trái của Phổ Sát. Thủy tộc giữ chặt cột nước đó, ra sức kéo Phổ Sát xuống. Phổ Sát ổn định thân hình, hết sức bay lên, đầu sức với vạn tên thủy tộc.

Lúc này, Ngư Long trong biển kia lại nhảy lên, lao về phía Phổ Sát. Sóng biển Ngư Long dâng lên ngập trời, che tầm mắt, khi Ngư Long rơi vào nước, là lúc sóng lặng, chỉ thấy Huyền Hóa Kim Luân của Phổ Sát tụt lại làm một, ngọn lửa trên thân Luân mỏng manh cực kỳ. Kim Luân che phía trước Phổ Sát, hơi phát ra tiếng kêu. Mới vừa rồi, một đòn của Ngư Long hung mãnh vô cùng, tuy có Kim Luân ngăn cản, nhưng cánh tay phải của Phổ Sát vẫn chịu một vết thương.

Máu tươi chậm rãi chảy xuống đầu ngón tay, sau khi lưỡng lự như không muốn rời xa, thì rơi xuống biển. Chỉ chớp mắt khi giọt máu đỏ tươi tan vào nước, trong biển đột nhiên xuất hiện biến hóa quỷ dị.

Vài tên thủy tộc dữ tợn dính máu tươi kia, bắt đầu hóa ra hình người. Tiếng hét kinh ngạc xuyên thấu mặt biển, liên tiếp nổi lên.

Trên biển, thiếu niên kia nhìn thấy cảnh này, cũng cả kinh tròn mắt há hốc mồm. Nhưng sau một lát, hấn liền hiểu ra.

“Phạm thân đắc đạo, huyết nhục bên trong đều chứa đạo hạnh...” Thiếu niên nở nụ cười, cất cao giọng nói, “Các con! Muốn có nhân thân, thì tha hồ ăn đi!”

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kỳ Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 4: Huyết Nhục

Phổ Sát nhìn đám thủy tộc dưới nước đang dần dần hóa ra hình người, ngón cái bên tay phải bấm lên ngón áp út, thì triển Thanh Linh Quyết. Trong sát na, vô số ánh sáng từ trong người đám thủy tộc kia bắn ra, hình dạng con người của chúng biến mất, trở lại hình thú. Ánh sáng kia phá nước bay ra, quay lại trong người hấn.

Trên mặt biển, thiếu niên kia thấy vậy khẽ nhủ mày, “Xem ra không giết ngươi, thì không nuốt trôi đạo hạnh của ngươi!” Mắt hấn dần dần lộ ra vẻ tàn nhẫn, “Đắc đạo thành tiên, đóng lại ngũ giác, mở thiên tri, cho dù là vết thương gì, ngươi cũng không đau không ngứa... Nếu đã bắt đầu chơi, thì chơi cái gì mới mẻ đi!”

Thiếu niên khẽ vươn tay, hạt ngọc xà cừ dẫn nước biển, vây lấy Phổ Sát. Thiếu niên chớp mắt, niệm khẽ mấy câu. Chỉ thấy xà cừ nứt ra một đạo bạch quang chói mắt. Chỉ trong nháy mắt, Phổ Sát chợt thấy bả vai trầm xuống, cảm giác đau đớn mãnh liệt đã lâu không thấy dâng lên rõ ràng, thấu tận xương tủy.

“Ha ha ha, chơi vui chứ?” Thiếu niên càn rỡ cười to, khiến cho mặt nước rung động.

“Ca ca, đệ cũng muốn chơi!” Ngư Long vươn mình khỏi mặt nước, vui vẻ vô cùng.

Phổ Sát lại nhìn lên, cười lắc lắc đầu. Hấn thở nhẹ một hơi, nói: “Kim Luân, chú giải!”

Trong nháy mắt, ánh lửa từ vân triện văn tự trên thân Huyền Hóa Kim Luân bùng lên, rời khỏi thân luân, bay lượn như vật sống, sáng bùng cả chân trời. Cũng từ văn tự ấy tuôn trào ra chiến ý mãnh liệt, dưới ánh lửa đầy trời, như sức mạnh vô hình đã thương người. Vân triện văn tự nhiễu xuống cột nước

đang cuốn lấy chân trái của Phở Sát, hơi nước nhẹ nhẹ bốc lên, chưa đến một khắc cột nước đã biến mất không còn.

Phở Sát thoát được trói buộc, vọt người lên mây trắng, hấn đạp lên Kim Luân, vận lực dưới chân, rồi đem Kim Luân đá ra. Vân triện trên kim luân bay múa phát ra kim quang chói mắt, xông thẳng về thiếu niên kia. Thiếu niên thấy vậy kinh thường, vung tay lên, hạt ngọc xả cù tụ hợp lại thành lá chắn che trước người hắn. Nhưng mà, khi Kim Luân đến gần, hàng vân triện vẫn tự phía trước đột nhiên biến thành phù lục.

Thiếu niên kia nhìn thấy lục văn, sắc mặt đại biến, kinh sợ nói: “Hành lời chứ?!”

Hắn chưa dứt lời, mấy đạo lôi điện từ trong chú văn kia đánh ra, ngọc xả cù gặp lôi điện tất cả đều vỡ vụn, hóa thành bột mịn. Lôi điện mạnh mẽ đánh vào, thiếu niên không tiếp tục ngăn cản nữa mà đổi thành tránh né. Lôi điện lại đan thành vòng (lưới), vây quanh người hắn. Kim Luân lượn vòng, kết xong lôi vòng, nhốt thiếu niên kia vào trong.

Lôi điện, là lực lượng mạnh nhất trong thiên địa. Thượng quán thiên đình, hạ triệt địa phủ, không thể khắc chế, không gì phá nổi. Mới vừa rồi, thiếu niên kia trong lúc kiêu ngạo đã vô ý nói rằng: “Muốn thắng được ta thì tìm Lôi Thần Thiên Quân đến đi!”. Không ngờ rằng, Phở Sát tiên quân này lại thành lôi điện, công kích nhược điểm duy nhất của hắn.

“Ca ca!” Trong biển, Ngư Long kia nhảy lên, mong cứu huynh trưởng của mình, nhưng khi chạm đến lôi vòng của kim luân, lại không chịu nổi thần uy mà bị bắn trở lại.

Thiếu niên vừa tức vừa giận, nhưng cổ cũng không thoát thân được.

Phở Sát mỉm cười, nói: “Nhị thái tử vừa nói: kẻ thắng là đạo. Hiện giờ tiểu tiên hơn một chút, nên vẫn mời nhị thái tử về cho.”

“Năm mơ!” Thiếu niên không chờ Phở Sát nói xong, liền rống giận một câu.

Phở Sát nghe vậy vẫn mỉm cười như trước, nói tiếp: “Vậy tiểu tiên đành phải dùng lôi vòng này đưa ngài trở về...” Trong lúc hắn nói chuyện, miệng vết thương trên vai đột nhiên lại phát tác. Hắn không chịu nổi cơn đau đó, khẽ hừ một tiếng.

Thiếu niên nở nụ cười, “Phở Sát, nếu ngươi không muốn chịu cơn đau thấu tim này, thì ngoan ngoãn thả ta ra!”

Phở Sát cắn răng, không nói một lời.

Thiếu niên thấy thế, trên mặt hiện lên vẻ kiêu ngạo, ngón tay hắn hơi dùng lực, nháy mắt trên hạt ngọc xả cù xuất hiện vết nứt.

Phở Sát kêu thành tiếng, hắn nghe thấy âm thanh xương vai mình đang vỡ vụn. Lần tra tấn này, làm hơi thở hắn rối loạn, hắn chỉ cảm thấy cả người vô lực, đã không ổn định được thân hình, huống hồ là Hành Lôi Chú trận kia. Hắn khe khẽ thở dốc, cau mày, nói: “Nhị thái tử... Cần gì chấp nhất như thế...”

Thiếu niên xiết chặt hạt châu kia, âm thanh lạnh lùng nói: “Cha mẹ sinh con trời sinh tính, thù nhỏ tới đâu cũng phải báo. Ngươi chẳng lẽ chưa từng nghe qua?”

Phở Sát cố nén cơn đau trên bả vai, nói: “Thù nhỏ... Tiểu tiên hỏi lại một lần cuối cùng, Nhị thái tử thật sự không chịu dùng tay sao?”

“Nói nhảm!” Thiếu niên rống giận, “Mối thù loài người hại Thủy tộc, và cả sự sỉ nhục của ngươi với ta hôm nay, tất cả ta đều phải đòi lại! Hôm nay cho dù có thế nào, thì vẫn có ngày mai, chỉ cần ta còn sống một ngày, thì đừng hòng ta dừng lại!”

Phở Sát cúi đầu, trầm mặc một lát, khi mở miệng lần nữa, giọng nói hoàn toàn bất đắc dĩ: “Kim Luân... Sát giải.”

Lời vừa dứt, Kim Luân vốn đang ở trong lôi điện lập tức chấn động, chớp mắt, sát khí đem theo oán hận thấu xương, làm cho người ta sợ hãi tột độ. Ngọn lửa đỏ vàng trên thân luân hóa thành màu xanh lam. Bên trong ngọn lửa lam ấy, trăm ngàn tinh hồn rền rĩ, vô cùng thê lương.

“Thì ra đây mới là bộ mặt thật của ngươi!” Thiếu niên nói, “Ngàn vạn yêu ma ngươi giết, đều nhốt ở trong Kim Luân, không được luân hồi, kẻ sát nghiệt sâu nặng chính là ngươi!!!”

Kim Luân nghe thấy thiếu niên nói vậy, liền giống như vật sống, sinh ra cơn giận. Ngọn lửa xanh lam cuốn theo lôi điện, mang theo vô số oán khí của yêu ma, xuyên vào thân thể thiếu niên. Một kích này, đủ để diệt hình thần, hủy tinh phách. Một khắc sau cùng, thiếu niên kia cuồng tiếu vài tiếng, dữ tợn bóp nát viên ngọc xả cù trong tay. Bột phấn trắng mịn bay tán loạn, theo thân hình thiếu niên kia, trôi đi mất tăm.

Phở Sát đột nhiên cảm thấy bên tai vô cùng yên lặng, mọi thứ dường như đều ngừng lại. Cơn đau tột cùng tiến vào huyết mạch, hóa thành hàn ý lạnh như băng, quét sạch ngũ giác. Cả người hắn run rẩy, không còn sức cầm cự.

“Ca ca!” Lúc này, Cái đuôi lớn của Ngư Long kia đập nước, tạo thành tầng tầng sóng lớn dâng đến.

Kim Luân vội vàng lao về, ý muốn bảo vệ chủ, nhưng vẫn chậm một bước. Phở Sát bị cơn sóng to kia nuốt chửng, rơi vào dòng Nhược Thủy. Chỉ thấy trong làn nước biển tối đen có vô số đôi mắt yêu dị đáng sợ. Thủy Tộc ồ lên, tranh nhau nuốt lấy máu thịt của hắn, mà hắn cũng không còn ý thức được nữa.

Kim Luân rẽ nước mà vào, nhưng lại bị dòng nước chảy xiết trói buộc, không thể động đậy. Trong khoảng thời gian ngắn, vô số tinh hồn oán linh rền rĩ,

thêm thủy tộc điên cuồng cướp đoạt, quấy cho nước biển như sôi trào lên.

Lúc này, trong đám sương mù đầy trời truyền đến tiếng trống, âm thanh động khắp chốn, tuyên truyền giác ngộ.

....

Cách đó ngàn dặm, trên Tự Quạt châu. Giáng Vân đi tới trước cửa cung quen thuộc của Quảng Chiêu Tiên Quân. Nàng ngẩng đầu, nhìn tầng tầng bậc bậc, cao không thể leo hết, giống như tuyên cáo chủ nhân của cung này không thể chọc vào. Nàng khinh thường, tung người bay lên.

Cửa cung, một tiên đồng ôm cành sen đứng đó. Tiên đồng thấy nàng tới, liền mỉm cười chào đón, mở miệng nói một câu: “Giáng Vân tỷ tỷ, tỷ lại đến chơi rồi.”

Giáng Vân bắt mạchدام chân nói: “Ta không phải đến chơi!”

Đồng tử vẫn cười vui sướng như trước, nói: “Tỷ tỷ đợi một lát, ta đi báo với chủ nhân một tiếng.”

“Không cần! Hừ!” Giáng Vân đẩy hần ra, phóng nhanh vào trong cung. Nhưng mà, ngay sau đó, nàng lại bị một sức mạnh vô hình ép lui.

Quảng Chiêu chậm rãi đi ra khỏi cung, đứng ở nơi cao nhất, lẳng lặng nhìn xuống nàng.

Giáng Vân ngẩng đầu nhìn hần, siết chặt hai nắm tay. Cho dù bao nhiêu lần, ánh mắt của hần vĩnh viễn vẫn thế: bình thản lạnh lùng, ung dung điềm tĩnh. Bao nhiêu ân oán cũng không để vào mắt. Yêu hận rắc rối, đều không liên quan. Nếu đây là tiên đạo, nàng chẳng tha không cần. Nàng thậm chí hít một hơi, hô: “Quảng Chiêu! Ta đã tu luyện được trăm phép biến hóa, chúng ta lại đấu!”

Quảng Chiêu lắc lắc đầu, vẫn lặng im như trước.

Giáng Vân không nhiều lời, đang định công kích. Đột nhiên, từ chín tầng trời vang lên tiếng trống. Tiếp đó, ba mươi sáu tiếng trống liên tục vang lên, tiếng trống nổi nhau, kéo dài không ngừng. Trong một lúc, mây trên bầu trời cuộn mình như sóng, gió tụ thành chướng, tiếng sấm âm âm, điện quang âm ỷ. Chiến ý dừng mãnh tràn ngập mà đến, kín đặc không một khe hở. Trên Tây Hải mỗi một tiên gia đều cảm nhận được sự bất an đã lâu không thấy. Cảm giác run rẩy đến từng tấc xương thịt, khiến cho thiên tri tê dại, ngũ giác khô phục. Hơi nước lạnh lẽo lan khắp không khí, biến thành âm hàn thấu xương.

Giáng Vân bị tiếng trống dọa sợ dựng cả tóc gáy, nỗi sợ hãi theo bản năng cản trở hành động của nàng. Sắc mặt nàng lo sợ không yên, cứ đứng lặng ở đó, không biết làm thế nào.

Quảng Chiêu ở trước mặt nàng vẫn bình tĩnh như cũ. Y nhắm mắt, lẳng lặng nghe một lát, tiếp đó mở miệng hỏi: “Thiên Khuyển Giáng Vân, Phổ Sát Tiên Quân hiện giờ đang ở đâu?”

Giáng Vân đỡ đầu gối, sừng sốt một thoáng mới nói: “Tây hải...”

Quảng Chiêu đưa mắt nhìn ra xa, chỉ thấy một cổ hắc khí lạnh thấu xương phía trên Tây Hải. Trong bóng tối đó, mơ hồ có một đạo kim quang vụt tắt. Y chẳng nói một lời, phóng người lên.

Giáng Vân lúc này mới lấy lại tinh thần: “Quảng Chiêu! Ngươi còn không ra đấu với ta! Không được trốn!” Nàng la to, cũng tung người đuổi theo.

Quảng Chiêu cũng chẳng dây dưa với nàng, chỉ phát phát tay.

Khi y phát tay, Giáng Vân cảm thấy cả người bị một sức mạnh áp chế, không thể tiến thêm nửa bước.

Quảng Chiêu quay đầu lại nhìn nàng một cái, rồi sau đó biến mất không thấy đâu.

Giáng Vân vĩnh viễn nhớ rõ ánh mắt ấy, trước sau vẫn lạnh lùng như thế, ẩn chứa sự sâu lắng ngấm ngấm mà mạnh mẽ của Tây Hải. Nàng bị cái nhìn ấy nhiếp trụ, ngẩn ngơ đứng im tại chỗ.

Tiên đồng ôm cành sen đưa mắt nhìn về phía xa, kinh sợ mà mở miệng: “Đạo kim quang kia không phải là Huyền Hòa Kim Luân của Phổ Sát Tiên Quân sao? Làm sao...”

Giáng Vân nghe vậy, đột nhiên hiểu ra cái gì.

“Chẳng lẽ, chủ nhân người...” Nàng quá sợ hãi, lập tức hiện nguyên hình, chồm lên, tiến đến Tây Hải.

....

Khi Quảng Chiêu đuổi đến Tây Hải, là lúc sét trên trời giáng xuống dày đặc, yêu quái dưới nước gào thét, oan hồn rên rỉ, giằng co cắn xé. Hễ con nào ở trên mặt nước, nháy mắt đều bị lôi điện đánh chết, hình thần tiêu diệt. Quảng Chiêu chăm chú nhìn xuống, đám yêu tinh quỷ quái này lại có nhiều con mang hình người, vài con trong số đó đã có mặt người, chúng đang dùng ánh mắt cực kỳ bi thương nhìn hần.

Quảng Chiêu thoáng nghĩ liền hiểu rõ ngọn nguồn. Y hơi cau mày, đưa tay phải ra, nháy mắt một ngọn đèn sáng xuất hiện. Y nâng cao cây đèn trên tay, miệng niệm vài câu, ánh đèn sáng ngời, ngàn vạn yêu quỷ lập tức tản ra, ngay cả dòng Nhược Thủy đang sôi sục cũng nhường đường. Y ổn định tâm

thần, lao vào trong dòng Nhược Thủy.

Dưới nước lại đáng sợ hơn cả trăm lần. Sát khí oán niệm quện với mùi tanh hôi, lóp lóp lao đến. Quảng Chiêu nâng Tịnh Linh đăng lên, từ từ chìm xuống, hể ánh đèn đi qua đâu, yêu quý đều lui bước đến đó, lệ khí tan hết. Hắn thả người đi về phía trước, sau cùng trong một nơi tối đen tanh máu cũng tìm được một vầng kim quang.

Chỉ thấy một đám yêu quý gằng co trong đó, Huyền Hòa Kim Quân bao lấy một khối thân thể, thân thể ấy cực kỳ không hoàn chỉnh, máu thịt lẩn lộn, khuôn mặt đã sớm mất. Yêu quý xung quanh vẫn lao vào cắn xé, ra sức chống lại Kim Luân hòng cướp đoạt uống lấy máu thịt.

Quảng Chiêu thấy vậy, yên lặng hít một hơi, hướng về phía Tịnh Linh Đăng, thổi nhẹ một cái.

Ánh sáng màu xanh kia chột bùng lên, tia sáng như dây xích xuyên qua làn nước, hể là yêu quý, vừa chạm vào tia sáng liền hóa thành những đốm tinh phách, bị bắt vào trong cây đèn.

Quảng Chiêu nhìn Tịnh Linh Đăng trong tay, vẻ mặt ngưng trọng vô cùng. Lần thi pháp này ngọn đèn lay động, lúc sáng lúc tối, trên thân đèn còn xuất hiện vết rạn. Yêu quý trong biển mặc dù đều đã biến mất, nhưng sức mạnh của oán niệm trong những tinh hồn này hơn xa sự tưởng tượng của y. Sợ rằng đám ma vật khi nuốt được huyết nhục của Phổ Sát có được đạo hạnh, nhưng trong lòng đã sẵn ác niệm. Cho dù là Tịnh Linh Đăng, trong một lúc hấp thu nhiều ma quỷ như vậy, e cũng không tiếp nhận nổi.

Quảng Chiêu ổn định tâm thần, tiếp tục đi về phía trước, đợi đến gần Huyền Hòa Kim Luân, hắn mở miệng nói, “Kim Luân, lui ra.”

Kim Luân nghe tiếng, ngừng xoay xung quanh, lùi sang một bên.

Quảng Chiêu khẽ nâng thi hài kia lên, đang định nổi lên mặt nước. Bỗng nhiên, từ trong biển sâu, một cỗ sát khí dâng lên. Quảng Chiêu cả kinh, đang muốn chống lại, thì ngọn đèn trong tay đột nhiên rơi xuống tắt lịm. Nhất thời làn nước xung quanh lại tối đen. Trong bóng tối, một cái mồm to như chậu máu xuất hiện ngay trước mắt. Ngay lúc Quảng Chiêu còn kinh ngạc, xác của Phổ Sát đã bị cái miệng khổng lồ nuốt mất. Kim Luân bên cạnh vừa muốn đoạt lại, đã bị một lực đạo cực mạnh đánh bay lên khỏi mặt nước, biến mất ở phía chân trời.

Quảng Chiêu củng cố lại cương khí hộ thân, chưa bị thương tổn gì, y lùi lại mấy trượng, lần nữa thấp đèn lên. Ngọn đèn nhoáng một cái, thân đèn liền xuất hiện thêm vài vết rạn. Y không rảnh bận tâm, chỉ chăm chú quan sát tình hình trước mắt.

Trong vùng biển tịch mịch kia, truyền đến một tiếng cười non nớt.

“Hắc hắc... cuối cùng cũng ăn được...”

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kỳ Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 5: Tịnh Linh

Quảng Chiêu lẳng lặng nhìn nơi tiếng nói truyền đến, chỉ thấy một con Long Ngư rất lớn đang lác lác, những ánh hào quang đầy màu sắc không ngừng tràn ra từ trên người nó. Trong ánh hào quang ấy, con Ngư Long hóa ra chân tay, rồi đến cơ thể, mặt mũi, tóc... Đợi hào quang tiêu tan, trong nước không còn hình bóng Ngư Long nữa, thay vào đó là một thiếu niên dung mạo tuấn tú. Hắn chỉ chừng mười ba mười bốn tuổi, nét ngây thơ vẫn còn vương trên mặt, nhưng ánh mắt lại mang theo sát khí lạnh lẽo, trong tay hắn nắm một viên minh châu, ánh sáng trên hạt châu đó âm ỉ, ẩn chứa cảm giác yêu tà.

Hắn cười châm biếm, giọng rồi cẩn thận đứng lên. “Thì ra, đây chính là hình người của ta. Sớm biết dễ đạt được thể này, ta còn tu luyện làm gì.” Hắn tỏ vẻ khinh thường nói.

Quảng Chiêu mở miệng, nói: “Ly Viễn... Mặc dù ngài là cửu thái tử của Long Vương, nhưng công đức chưa trọn, cùng lắm chỉ là tiên thú thôi. Hiện giờ, ngài nuốt huyết nhục của Phổ Sát Tiên Quân, đã phạm vào điều tối kỵ của tu luyện, đã thuộc về ma đạo.”

“Ma?” Ly Viễn nổi giận, “Ta không phải ma! Phổ Sát Tiên Quân giết ca ca của ta, hắn mới là ma!”

Quảng Chiêu nói: “Nguyên thần của hắn đã tiêu tan, không thể truy cứu nữa!”

“Không thể truy cứu nữa?” Tiếng nói của Ly Viễn non nớt, nhưng giọng điệu lại hăm dọa, “Hay cho câu ‘không thể truy cứu’! Vậy sao ngươi không xuất hiện lúc còn truy cứu được? Tại sao không ngăn cản trước khi ca ca ta bị giết? Cái này chẳng lẽ chính là ‘thuận theo tự nhiên’? Chính là ‘Đạo’ hay sao?”

Quảng Chiêu yên lặng nghe hết, bình tĩnh nói: “Những vấn đề này, thứ cho tiểu tiên không thể trả lời. Tiểu tiên chỉ biết, trời đất rộng lớn, có thể khoan

dung cho vạn vật, nhưng ‘ma’ thì ngoại lệ...” Khi y nói chuyện, tiếng trống chợt vang, chấn động cả đất trời. “Ngài cũng nghe rồi đấy...” Quảng Chiêu hơi ngừng, rồi nói tiếp, “Đó là tiếng Lôi Cổ* của Thần Tiêu Ngọc Phủ.”

Ly Viễn nghe vậy, vẻ mặt liền sợ hãi.

Lôi cổ chính là thần khí chí tôn đặt ở bên ngoài Thần Tiêu Ngọc Phủ do Cửu Thiên Ứng Nguyên Lôi Thanh Phổ Hóa Thiên Quân – Lôi Tôn quản lý. Dưới quyền còn có ba mươi sáu vị lôi thần thiên quân, vô cùng thần dũng, nắm giữ toàn bộ sấm chớp của thế gian. Mỗi khi xuất chiến, đều do Thần Tiêu Ngọc Phủ đánh trống làm hiệu lệnh. Các lôi thần dưới quyền đều lấy tiếng trống phối hợp với sấm chớp, tỏa thần uy, chấn nhiếp yêu ma. Thế nhưng thiên địa bất nhân, vạn vật tranh đấu đều không dễ kinh động tới lôi thần. Lôi thần xuất chiến, trước giờ đều chỉ có một lý do duy nhất: Trừ ma.

Lúc này, vô số tia sét đánh vào Tây Hải. Nhược Thủy không chịu nổi thần uy, sục sôi mãnh liệt.

Ly Viễn nhìn sét rạch tan mây, trầm ngâm một lát, nhưng lại nhường mày mỉm cười, “Thì ra, đây là thiên đạo. Vô tình vô nghĩa, không phân thị phi. Các ngươi đã cho rằng ta là ma, vậy ta sẽ thành ma!” Hắn thở nhẹ một hơi, nhưng vẻ mặt trở nên nhẹ nhõm vui mừng. “Chẳng qua mới nuốt một người, đã có thể đắc đạo, hóa ra hình người, vậy sức mạnh trong huyết nhục của tiên gia, rốt cuộc là lớn đến mức nào...” Giọng hắn có vẻ quý quyết, “Nếu ta lại nuốt thêm một tên, thì cho dù là Lôi Thần Thiên Quân cũng chẳng làm được gì ta!”

Quảng Chiêu lắc đầu, “Ngài không nuốt được ta!”

“Vậy cứ thử xem đi!” Ly Viễn nhún người, dang sóng cuộn ngắt trời, tấn công về phía Quảng Chiêu.

....

Trên trời, tiếng trống liên miên, khiến cho Giáng Vân đang phóng nhanh suýt nữa thì mất thăng bằng. Nàng chưa bao giờ nghe qua tiếng trống như vậy, rõ ràng là ở ngoài chín tầng trời, vậy mà vẫn chấn động cả cõi lòng. Loại cảm giác kinh sợ này khiến tay chân nàng cũng luống cuống.

“Lôi cổ...” Nàng tự thì thầm hai chữ.

Tiếng Lôi Cổ, là hiệu lệnh xuất chiến của Lôi Thần Thiên Quân. Trên Tây Hải, hẳn là có ma vật vô cùng cường hãn. Thập châu tiên đảo từ trước đến nay vẫn yên bình, tại sao lại xảy ra biến cố như vậy. Chủ nhân của nàng, hiện giờ đang ở đâu?

Nàng đã không dưới một lần nhớ đến hình ảnh Phổ Sát cười, nói với nàng: “Ba trăm năm qua ngươi chưa lần nào làm nghĩa vụ của vật cười nhĩ, không bằng hôm nay chờ ta đi tuần Tây Hải một vòng được không?”

Đúng thế, suốt ba trăm năm qua nàng chỉ nghĩ đến việc báo thù. Nàng hao hết thời gian tu luyện, chỉ mong có thể thắng được Quảng Chiêu, thậm chí nàng còn chưa từng thực sự nghe lời chủ nhân của mình. Nếu có, vừa rồi nàng đã đồng ý đi Tây Hải với người, thì đã không phải lo lắng thế này, hối hận thế này.

Những ý nghĩ này khiến nàng kim chế nổi sợ trong lòng. Nàng nhún người, tiến thẳng về phía trước.

Khi nàng đến nơi, chỉ thấy lôi điện đánh vào Tây Hải, phá tan từng con sóng lớn. Trong làn sóng, mơ hồ có hai bóng người. Cách tầng tầng lôi điện, nàng không thể nhìn rõ được. Cổ huyệt sức vẫn không sao xuyên qua được màn sét kia. Nàng vừa vội vừa sợ, không nhận được cất tiếng gọi to: “Chủ nhân – chủ nhân – –”

.....

Lôi điện bỏ xuống mặt biển, con sóng lớn bên cạnh Ly Viễn cũng bị đánh tan. Hắn vẫn không dừng lại, siết chặt Ly châu trong tay. Ly châu đã sớm nhiễm hắc khí, sát niệm to lớn kia, sắc bén như đao, đánh về phía Quảng Chiêu. Quảng Chiêu đang muốn phòng ngự, lại nghe từ xa xa truyền đến tiếng gọi, tiếng sấm rền vang vẫn không che nổi nỗi bi thương tha thiết trong giọng nói. Hai chữ ấy, nghe thật rõ ràng: Chủ nhân.

Ly Viễn cả người cúi xuống. Sắc mặt hắn đau đớn, cả khuôn mặt lẫn thân hình đều vặn vẹo. Hắn không biết thanh âm ấy từ đâu, nhưng lại quá nhiều hành động của hắn. Một sức mạnh khác thường từ đan điền phát ra, trói buộc cả người hắn.

“Phổ Sát...” Ly Viễn cắn răng, gằn ra hai tiếng.

Quảng Chiêu đương nhiên biết thanh âm kia từ đâu, ngoài kinh sợ còn có vui mừng. Y vốn tưởng rằng nguyên thần của Phổ Sát đã sớm tiêu tan, hồn phách đương nhiên cũng về hư vô. Không ngờ rằng, vừa rồi Huyền Hóa Kim Luân một lòng hộ chủ, nên đem hồn phách giữ lại trong thân xác kia. Ly Viễn nuốt huyết nhục, cũng nuốt luôn hồn phách. Bây giờ tiếng hét của Giáng Vân lại khiến cho hồn phách tỉnh lại, không chế hành động của Ly Viễn.

Đúng lúc đó, một đạo lôi điện giáng thẳng xuống Ly Viễn. Quảng Chiêu thấy vậy tức thì thấp đèn, tiến lên đón lấy một kích kia.

Lôi điện uy lực phi phàm, đủ đánh nát hình thần. Quảng Chiêu miễn cưỡng đỡ một đòn ấy, Tịnh Linh Đẳng trong tay đã tổn hại một góc. Ánh sáng yếu đi do không chịu nổi sức mạnh, Quảng Chiêu cũng không để đèn tắt, y nhân khoảng thời gian lôi điện đánh xuống, đưa tay thủ ấn trên đỉnh đầu Ly Viễn, khẽ quát: “Tịnh linh dẫn!”

Tịnh Linh Đẳng chợt tỏa sáng, linh khí bốn phía tụ hợp lại, chui vào trong cơ thể Ly Viễn.

Ly Viễn chỉ cảm thấy khí lực toàn thân đều bị ngọn đèn kia đoạt mất, liền biết trong đó có điều khác lạ. Hắn gượng giữ hết: “Ta không đời nào thả hồn

phách của Phở Sát ra, người đừng có mơ cứu được hần!”

Quảng Chiêu không nói nửa lời, tiếp tục thi pháp.

Lôi điện lại giáng xuống, đánh thẳng vào Ly Viễn. Sức mạnh như vậy, đương nhiên lan sang Quảng Chiêu. Y cũng không né tránh, hứng chịu một đòn đó. Trong chớp mắt, cương khí hộ thể quanh y bị lôi điện đánh vỡ tung. Sức mạnh của lôi điện bị cương khí làm suy giảm, nhưng Quảng Chiêu vẫn bị dư lực còn lại của lôi điện tổn thương.

Trên không trung, truyền đến một tiếng quát chói tai: “Lôi Thần trừ ma, những người không phận sự mau mau rời đi!”

Quảng Chiêu nghe vậy, lông mày hơi nhíu lại, nhưng vẫn không tránh đi.

Sau một thoáng yên ổn, lôi điện không kim nữa, ồ ạt giáng xuống.

Ly Viễn vô cùng sợ hãi, nhưng không thể nào thoát được trời buộc. Khi công kích gần đến, hần lại bật cười, tỏ vẻ vô ích, nói với Quảng Chiêu: “Đồng quy vu tận đi!”

Quảng Chiêu cười nhợt nhạt. Sát na ấy, thân hình Ly Viễn biến mất, hóa thành hai đạo hào quang, thu vào trong Tịnh Linh Đăng. Hần cầm đèn trước ngực, hai mắt khép lại, bị vô số lôi điện nuốt lấy.

Ánh sáng của lôi điện chói mắt, mãi cho đến lúc ánh sáng tan đi, tất cả mọi thứ đều trở lại bình thường, Giáng Vân mới có thể tiến đến.

Không gian u ám trên trời tan ra, ánh sáng xuyên thấu qua mây rơi xuống mặt biển Tây Hải bình lặng. Ánh sáng chiếu vào mắt Giáng Vân, nàng loáng thoáng nhìn thấy Quảng Chiêu hai tay đang cầm Tịnh Linh Đăng, đứng trước mặt mình. Nàng dụi dụi mắt, nhìn khắp xung quanh, nhưng vẫn chẳng thấy bóng Phở Sát. Nàng ngước mắt, nhìn Quảng Chiêu khó hiểu.

Dáng vẻ Quảng Chiêu vô cùng chật vật, tấm áo trắng vốn chẳng nhiễm hạt bụi nào giờ bị đốt rách tan tành. Mái tóc y rối tung, trên mặt còn vương vết máu, hoàn toàn chẳng còn cái vẻ thanh cao lạnh lùng vốn thấy.

Giáng Vân không hiểu sao sự sợ hãi mất đi một nửa, trong lòng lại sinh ra chút thoải mái. Nàng nhướn mày, bất mãn nói: “Chủ nhân của ta ở đâu?”

Ánh mắt Quảng Chiêu hạ xuống, nhìn Tịnh Linh Đăng trên tay.

Giáng Vân theo tầm mắt của hần nhìn đến, chỉ thấy, thân đèn vốn thanh khiết kia bắt đầu từ từ sụp đổ, nhiều ánh lửa màu xanh tràn ra, phiêu linh bay múa. Giáng Vân đương nhiên nhớ rõ, tinh hồn của tộc nhân mình bị nhốt trong cái đèn này, chờ đến trăm năm sau sẽ được giải thoát. Nếu cây đèn này bị hủy, thì phải làm sao đây?

Nàng kinh hãi, thất thanh hô: “Tại sao lại như vậy?!”

Tinh linh, Tịnh Linh Đăng trước mắt nàng hoàn toàn vỡ vụn, vô vàn đốm lửa xanh bay múa, xoay quanh trên không trung. Nàng đưa tay muốn bắt lại, nhưng chỉ vô ích.

“Quảng...” Lòng nàng bị phẫn, vừa định chắt vắn, Quảng Chiêu trước mặt lại đột ngột ngã xuống, rơi thẳng xuống biển.

Giáng Vân không nghĩ nhiều, vờn người xuống đưa tay kéo y, nhưng một khắc khi nàng chạm vào y, thân thể y hóa thành ánh huỳnh quang, biến mất trên mặt biển.

Giáng Vân hoàn toàn kinh ngạc. Nàng ngỡ ngàng ngẩn đầu, khi ấy cả trời lẫn biển, tất cả đều trống rỗng, mọi âm thanh tất lịm. Tất cả những gì xảy ra vừa rồi, rốt cục là thực hay ảo, nàng cũng không biết, lại càng không thể hỏi. Nàng tro troi đứng lặng đó, chỉ thấy lòng bị dồn nén, nàng không biết phải biểu hiện thế nào, cuối cùng không nhịn được mà bật khóc.

Khi nàng khóc, một ánh lửa xanh dừng bên cạnh nàng, lẳng lặng bay quanh, giống như đang an ủi nàng. Giáng Vân nức nở, nhìn ánh hào quang kia. Một lát sau, nàng vờn tay ra, hào quang nhẹ nhàng dừng trên lòng bàn tay nàng, lấp lánh không một tiếng động. Trong thoáng chốc, dấu chu sa trên trán nàng cũng hơi lấp lánh, giống như đáp lại.

Chỉ nháy mắt nàng liền hiểu, nước mắt tựa như mưa không sao ngăn nổi.

“Chủ nhân... tại sao lại như vậy... rốt cuộc... Làm sao lại...” Nàng nghẹn ngào, khóc không thành tiếng.

Lúc này, trên bầu trời kim quang sáng rực, vô cùng chói mắt. Đốm sáng trong lòng bàn tay nàng chợt lóe lên, giống như bị một sức mạnh nào đó ảnh hưởng, bay ra ngoài. Vô số đốm sáng xung quanh cũng bị dẫn dắt theo, tụ về một chỗ.

Giáng Vân cả kinh, vội vàng đuổi theo. Chỉ thấy bên trong kim quang, hiện ra một thân ảnh khôi ngô. Nhìn kỹ thì thấy người vừa xuất hiện nơi đây là một nam tử thân mặc kim giáp, thân hình to lớn, thần thái trang nghiêm, không giận mà uy, hiển nhiên là một thiên thần. Hần phất tay một cái, lập tức thu tất cả đốm sáng xanh vào lòng bàn tay.

Lòng Giáng Vân cực kỳ bi ai, sớm đã quên bống cả sợ hãi. Nàng nhìn thiên thần uy mãnh kia, tức giận nói: “Trả lại cho ta!”

Thiên thần đó nhìn nàng một cái, mở miệng, “Thiên khuyến to gan, nhìn thấy bản tôn còn dám vô lễ như thế.” Thanh âm nghiêm trang của hắn vang vọng, khiến màng tai của Giáng Vân đau đớn.

“Trả lại cho ta!” Giáng Vân vẫn không chịu buông tha, nàng tỏ ra hung dữ, giọng điệu còn có vẻ uy hiếp.

Thiên thần nhìn nàng, nhưng lại cười ha ha. “Bản tôn là Lôi thần thiên quân, danh xưng ‘Ngũ Phương Thiên Lôi’. Ngươi chỉ là thiên khuyến, mà lại dám uy hiếp bản tôn, ha ha ha...”

Giáng Vân thấy hắn chẳng coi mình ra gì, cũng hiểu sức lực kém xa, nhưng đau đớn cùng cực trong lòng không thể phóng thích. Nàng chỉ biết vô lực gào thét, “Trả lại cho ta!”

Ngũ Phương Thiên Lôi cười, mở lòng bàn tay, trong tay hắn có vô số ánh lửa xanh chớp chớp bay múa.

“Bản tôn phạt pháp chỉ trừ ma, hồn phách này, đều là ma vật biến thành, há có thể cho ngươi?” Ngũ Phương Thiên Lôi nói.

“Ma vật?” Giáng Vân nổi giận, “Ngươi nói vậy! Chủ nhân của ta không phải là ma vật!”

Ngũ Phương Thiên Lôi nhún mày, nhìn hồn phách trong tay, “Nếu ngươi nghi ngờ, bản tôn sẽ cho ngươi đáp án.” Hắn trầm giọng nói, “Người phạm vô tri, hám lợi đen lòng, mấy độ đến Tây Hải cướp lấy ly châu của Long tộc, giết hại vô số thủy tộc. Hôm nay nhị thái tử của Long Vương gây hấn, là tuân theo thiên đạo, nhân gian phải có kiếp nạn này. Phổ Sát tiên quân của Phương Lân châu lại nghĩ sai hết, đánh chết Nhị thái tử của Tây Hải Long Vương, rối loạn pháp quy, là sa vào ma đạo. Sau đó, yêu quỷ trong biển ăn huyết nhục của hắn, đều nghịch số mệnh, thành ma tạo nghiệt, không thể tha được. Cửu thái tử Ly Viễn của Tây Hải Long Vương, ma chướng lại sâu nặng, phải chịu trời phạt. Bản tôn phạt chỉ trừ ma, không hề làm sai.”

“Chẳng hiểu gì hết! Ta nghe mà hoàn toàn không hiểu! Cũng chẳng muốn hiểu!” Giáng Vân hô, “Trả lại cho ta!”

Về mặt Ngũ Phương Thiên Lôi nét cười càng tăng, “Nhóc thiên khuyến này, ngươi vốn là một yêu thú, có thể được đạo hạnh hôm nay là dựa vào một ngụm máu của Phổ Sát, cũng là nghịch thiên cải mệnh. Nhưng niệm tình ngươi không có ác ý, chưa phạm sát nghiệt, nên tạm thời tha cho. Ngươi còn không biết nặng nhẹ, còn dám khiêu khích thiên đạo?”

“Ta không hiểu!” Giáng Vân càng mất bình tĩnh, hóa ra nguyên hình, đánh đến.

Ngũ Phương Thiên Lôi nhẹ nhàng nâng tay, liền ngăn cản thiên khuyến bu rình kia ở ngoài mấy trượng.

“Phí công vô ích.” Ngũ Phương Thiên Lôi lắc đầu, mang theo nụ cười nói, “Thiên khuyến, ngươi mấy lần mạo phạm cũng vì nóng lòng hộ chủ, bản tôn sẽ cho ngươi biết một việc.”

Giáng Vân hung hăng nhìn hắn, nghiêng răng nghiêng lợi.

Ngũ Phương Thiên Lôi thu tay lại, nói: “Hồn phách trong tay bản tôn đều mang nghiệp chướng nặng nề, hoàn toàn không tuân theo đạo lý. Nhưng vừa rồi Quảng Chiêu tiên quân không tiếc tự hủy nguyên thân, dùng sức mạnh của Tinh Linh Đẳng, hóa hết tất cả ma lệ khí, đổi cho bọn họ một cơ hội được luân hồi. Nghe theo thiên đạo, thiện ác báo ứng, bản tôn sẽ cho họ tự mình nắm bắt. Ngươi sau này cố gắng cũng có thể có duyên gặp lại họ. Hôm nay, hãy bỏ tính cố chấp, thuận theo thiên mệnh đi!” Hắn nói xong, phất tay lên, hai đạo hào quang kia xông lên vòm trời biến mất vô tung.

Giáng Vân vội vã đuổi theo, nhưng không còn thấy tung tích hồn phách kia.

Ngũ Phương Thiên Lôi lắc đầu thở dài, nói: “Bỏ qua đi!” Hắn quay người, biến mất trong vầng kim quang.

Lâu sau đó Giáng Vân vẫn lẩn quẩn ở nơi ấy, mãi đến khi kiệt sức mới dừng lại. Trong lòng nàng vô cùng bi thương, ngửa mặt lên trời gào một tiếng thật dài. Tiếng gào đau thương ấy quanh quẩn trên Tây Hải, qua mấy ngày, mới hòa vào con sóng lớn của dòng Nhược Thủy...

---

* Lôi cổ: cái trống của Thiên Lôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kỳ Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 6: Phá Mệnh

Từ hôm ấy, Giáng Vân cứ ngồi bên bờ hồ của Phương Lân châu, ôm đầu gối nhìn mặt hồ ngẩn ngơ. Thời gian đã qua bao lâu, nàng chẳng hề hay biết, nàng cứ nhìn như vậy. Mặt hồ mịt mờ khói trắng, mang theo trận trận hương hoa vây quanh nàng. Trước đây, chỉ cần nàng ngồi như vậy, chẳng bao lâu

Phổ Sát sẽ đến bên cạnh nàng, nói với nàng những lời nàng chẳng bao giờ hiểu.

Lời hắn nói, nàng không hiểu. Việc hắn làm, nàng cũng không hiểu. Tất cả những gì xảy ra, nàng lại càng không hiểu. Nhị thái tử của Long Vương, ma đạo, lời thần. ... Tất cả những từ xa lạ rối tung trong đầu, khiến lòng nàng vô cùng hỗn loạn. Có lẽ nàng thật sự không có tiền duyên, cái thứ gọi là “thiên đạo”, “thiên mệnh”, “lệnh trời” nàng vốn chẳng hiểu nổi. Chỉ là, nàng không ngừng nghĩ rằng, nếu mình có thể hiểu được, có lẽ đã không hoang mang thế này.

Nghĩ đến đây, nàng không nhịn được bật khóc.

Nàng ngây ngốc khóc suốt nửa ngày, chợt cảm thấy có người đi đến sau mình, dù không tin nổi nhưng vẫn cảm thấy vui mừng. Ở thần châu tiên gia nhiều như mây này, duy nhất chỉ có một người sẽ đến thế này. Nàng quay đầu, kêu: “Chủ nhân?!”

Khi nàng thấy người đến, lại cảm giác hụt hẫng vô cùng.

Đó là tiên đồng của Quảng Chiêu, đáng vẻ hắn rất mệt mỏi, vẫn miễn cưỡng tỏ vẻ tươi cười, “Giáng Vân tỷ tỷ...”

Giáng Vân chỉ nhìn hắn một cái, liền quay đầu, tiếp tục vùi mặt vào đầu gối mà khóc nức nở.

Tiên đồng thấy thế, lập tức đi đến bên cạnh nàng, sợ hãi nói: “Tỷ tỷ, ta có việc muốn nói với tỷ.”

Giáng Vân vẫn vùi đầu, vô lực nói: “Đừng nói nữa, có nói ta cũng nghe không hiểu. ... Dù sao, cái gì ta cũng đều không hiểu. ...”

“Tỷ tỷ nói gì vậy?” Tiên đồng khó hiểu, “Đạo hạnh của tỷ tỷ còn hơn ta, làm sao lại không hiểu?”

Giáng Vân càng thương tâm hơn, “Nếu không có một ngum máu của chủ nhân, ta cùng lắm chỉ là yêu thú. ...”

Tiên đồng nghe vậy, trầm mặc một lát, nói: “Ta biết tỷ vì chuyện của Phổ Sát tiên quân mà lo âu phiền muộn, nhưng nếu vẫn còn hờn phách, thì còn có cách xoay chuyển.”

Giáng Vân vừa nghe thấy câu ấy, liền ngừng đầu.

Tiên đồng bình ổn lại hơi thở, lấy từ trong lòng ra một tấm gương đồng, đưa qua.

“Đây là?” Giáng Vân đón lấy, tỏ vẻ khó hiểu. Chỉ thấy cái gương đồng đó kích thước không hơn bàn tay, trên quai có xỏ dây bên màu vàng kim. Sau lưng có hai cái vòng, bên trong vòng chứa đầy những hoa văn liên tiếp ôm lấy bảy cái núm đỉnh, ngầm chỉ bảy vì tinh tú. Vòng ngoài có khắc chữ: “Mặt trời mọc phía đông, thiên hạ bừng sáng”. Viên kính có hoa văn hình răng cưa, mô phỏng tia nắng mặt trời. Giáng Vân lật mặt gương lại, hào quang chói mắt, chiếu thẳng vào điểm giữa hai đầu lông mày của nàng, chỉ thấy trong kính hiện ra một con thiên khuyển đỏ rực. Nàng thoáng kinh ngạc, lập tức nhìn về phía tiên đồng.

Tiên đồng mỉm cười, nói: Đây là pháp bảo ‘Thất Diệu Chiêu Minh Kính’, có thể ngăn cản tai nạn tiêu trừ bệnh tật, còn có thể soi rõ hình dáng thật sự của vạn vật. Có bảo kính này, cho dù luân hồi muôn đời, cũng có thể tìm được hồn phách ban đầu.”

Giáng Vân như hiểu ra điều gì, “Ngươi nói là...”

Tiên đồng nói: “Tìm được hồn phách chuyển thế, dẫn dắt tu đạo, luyện hóa nguyên thần là lại có thể liệt vào tiên ban. Hơn nữa khi mở được Thiên Tri, tất cả trí nhớ sẽ được khôi phục. Nếu như vậy, tất cả mọi thứ đều trở về như trước. ... Phổ Sát tiên quân cũng vậy, chủ nhân của ta cũng vậy, đều có thể trở về...” Hắn nắm lấy tay Giáng Vân, nói: “Giáng Vân tỷ tỷ, ta biết chủ nhân nhà ta là kẻ thù của tỷ, nhưng mà. ... xin tỷ, cũng tìm cả chuyển thế của người, dẫn người tu tiên. Chỉ vậy thôi, ta van xin tỷ.”

Giáng Vân nhìn tiên đồng, lại nhớ đến sự tình thâm thiết mình nhìn thấy ngày ấy, đau đớn trong lòng lại dâng lên. Nàng vừa định đồng ý, nhưng rồi đột nhiên hỏi một câu: “Sao ngươi không tự mình đi?”

Tiên đồng lắc đầu, “Ta vốn là một cây hoa sen ở Tự Quật châu, được chủ nhân thương yêu nên ban cho ta thần thức. Bây giờ nguyên thần của chủ nhân đã tan, ta cũng không thể giữ được hình người nữa...” Hắn ngừng một lát, đoạn nói, “Tỷ tỷ, ta từng nghe chủ nhân nói qua, tỷ nhờ vào huyết nhục của Phổ Sát tiên quân mà đắc đạo, nghịch thiên cải mệnh, đã không phải chịu giới hạn của thiên mệnh. Người có số phận, nếu không có tiền duyên, thì tu đạo cũng vô ích. Phổ Sát tiên quân và chủ nhân nhà ta gặp kiếp nạn lớn này, cho dù có thể đầu thai làm người, nhất định tiền duyên rất kém, chỉ có tỷ mới có thể phá số mệnh này.”

Giáng Vân nghe xong, trong lòng đột nhiên ưu tư. Nàng nắm chặt bảo kính trong tay, nói: “Nếu có thể tìm được Quảng Chiêu, ngươi cũng có thể trở lại hình người, đúng không?”

Tiên đồng mỉm cười gật đầu, sau đó, hắn từ từ quỳ xuống. Chỉ thấy một làn khói nhẹ vẩn vút quanh thân hắn, trong chớp lát, hắn liền biến thành một cây hoa sen.

Giáng Vân thu bảo kính lại, nâng cây hoa sen đặt vào trong ao. “Ngươi chờ ta!” Nàng cúi đầu nói một câu, rồi nhún người phóng lên.

Tam đảo thập châu trên biển, đều là nơi ở của tiên gia. Nếu chuyển thế, e rằng chỉ có thể ở trung thổ. Nàng hoàn toàn không có ấn tượng gì về trung thổ, mới chỉ nghe nói qua, đó là nơi trần tục ồn ào náo nhiệt, đầy ham muốn và không ngừng chém giết. Trong vạn trượng hồng trần ấy, nàng phải làm sao để

tìm được hai hồn phách kia đây?

Nàng đang phiền não, lại nghe thấy tiếng âm ỉ ở nơi xa. Nàng dừng lại, đưa mắt trông ra xa, chỉ thấy dưới tầng mây trắng, ánh lửa hừng hực, xen lẫn màu vàng chói mắt, rất thu hút.

“Huyền hỏa kim luân?!” Giáng Vân lập tức nhận ra pháp bảo kia.

Chỉ thấy, Huyền hỏa kim luân nóng nảy hung bạo, trên thân luân đầy vết rạn, vân triện lò mờ loang lổ, không còn rõ ràng. Bên cạnh kim luân, một đám tiên gia tay cầm khóa tiên, dù đã đem kim luân trói chặt, nhưng vẫn không giữ được oán khí thô bạo của nó.

Chỉ thấy có tiên gia nói: “Huyền Hỏa Kim Luân, nguyên thân của Phổ Sát Tiên Quân đã tan, cho dù ngươi tìm được hồn phách của hắn, hắn cũng không thể làm chủ nhân của ngươi.”

Kim Luân đương nhiên không thèm để ý, ngọn lửa trên thân luân càng tăng, giống như quyết thiêu hủy tất cả sinh linh quanh mình.

“Hay cho một Huyền Hỏa Kim Luân, sát khí lớn như vậy, bình thường lại chẳng hề cảm nhận được. Chẳng trách chủ nhân nó có tên là Phổ Sát.”

“Lại nói Phổ Sát tiên quân kia chém chết nhị thái tử của Long Vương, nhiễu loạn thiên đạo, đã là tội không thể tha. Nếu lại để cho Kim Luân này đi gây hại cho nhân gian, thì uy nghiêm của tiên gia để ở đâu, để ở nơi nào?!”

Huyền Hỏa Kim Luân dường như nghe hiểu những lời ấy, lập tức thân luân múa tròn, chặt đứt xiềng xích. Tieten đã tấn công vào đám tiên gia quanh mình.

Cả đám tiên gia kia thấy thế, đều lùi pháp bảo của mình ra. Thế trận như vậy, với khả năng của Huyền Hỏa Kim Luân hôm nay, nhất định là không ứng phó nổi.

Giáng Vân nhìn đến đó, trong lòng nổi lên cơn giận không tên. Nàng cắn răng, trong đầu chỉ vang lên một câu “Nhiều loạn thiên đạo, tội không thể tha”, nàng lấy pháp bảo “Thất diệu chiếu minh kính” từ trong lòng ra, chiếu đến. Bảo kính chợt tỏa ra vạn đạo ánh sáng chói rọi, như mặt trời mọc giữa khoảng không, vô cùng chói mắt.

Cả đám tiên gia đều bị hào quang này làm hoa cả mắt, dừng luôn đòn tấn công.

Giáng Vân thừa lúc ấy, hóa thành hình thú, lao xuống, ngoạm lấy Huyền Hỏa Kim Luân, nháy mắt lại vọt người vào trong mây, trước khi ánh sáng kia tan đi, đã trốn biệt.

Khi đám tiên gia khôi phục lại, đã chẳng còn thấy kim luân đâu. Chúng tiên nghi hoặc một lúc, có tiên gia bấm tay mà tính, một lát sau, kinh ngạc nói: “Mệnh số sinh biến, không bấm ra được.”

Lời vừa nói ra, tiên gia đều hoảng. Sau một phen thương thảo, tất cả đều tản đi, chẳng truy cứu nữa.

....

Giáng Vân cắn lấy Huyền Hỏa Kim Luân chạy như điên, cách xa cả ngàn dặm mới dừng lại nghỉ ngơi. Nàng biến lại hình người, hai tay nâng kim luân, cười tươi. Kim Luân trên tay nàng cũng an phận, hoàn toàn không điên cuồng thô bạo như vừa rồi. Nàng nhìn Kim Luân, lòng vô cùng cảm khái, không nhịn được đưa tay khẽ vuốt.

“To gan!” Thân Kim Luân chấn động, lại vang lên tiếng.

Giáng Vân kinh hãi đưa tay ném đi.

Kim Luân rời tay nàng, lượn vài vòng trên không trung, lúc dừng lại, liền hóa ra hình người.

Nhìn qua cùng lắm chỉ là thiếu niên mười lăm tuổi, tóc hắc màu đỏ vàng như lửa. Mắt vàng sáng chói, liệt liệt bức người. Hắn đưa tay chỉ vào Giáng Vân nói: “Yêu thú, đừng có sò loạn!”

Giáng Vân nhìn mà choáng váng, kinh ngạc nói: “Ngươi có cả hình người sao?!”

Huyền Hỏa Kim Luân khinh thường, “Đây không phải hình người, chỉ là ảo ảnh của ngọn lửa trên thân luân thôi. Với đạo hạnh của ngươi, không nhìn ra cũng chẳng lạ... Hừ! Yêu thú nhà ngươi, vừa rồi dám dùng hàm răng bản ấy cắn ta?!”

Giáng Vân không cam lòng yếu thế, “Ồ, cắn ngươi thì làm sao? Có bản lĩnh thì ngươi cắn lại đi!”

“Ta theo chủ nhân vào sinh ra tử, tình thâm nghĩa trọng. Cùng lúc đắc đạo, liệt vào tiên ban. Luận về tư chất, luận về đạo hạnh, luận về bồi dưỡng, ngươi lấy cái gì ra mà so với ta? Ngươi chẳng qua ý được chủ nhân nuông chiều, mà tùy ý làm bậy!” Lúc Huyền Hỏa Kim Luân nói chuyện, ánh mắt cũng dần dần lộ ra sát khí, “Rõ ràng là vật cưới, lại không biết theo hầu bên cạnh chủ nhân... Nếu lúc ấy ngươi ở bên cạnh, có lẽ chủ nhân đã không rơi vào Nhược Thủy, để ngàn vạn thủy tộc cắn nuốt.”

Giáng Vân nghe lời ấy, lòng chợt chìm xuống, tất cả cảm giác đau thương đều dâng trào.

Huyền Hòa Kim Luân lạnh lùng cười, đưa tay nói: “Người đem ‘Thất Diệu Chiêu Minh Kính’ ra đây, đưa cho ta!”

Giáng Vân kinh ngạc, nhìn hẩn khó hiểu.

Huyền Hòa Kim Luân nói: “Người còn mặt mũi nào đi gặp chủ nhân?! Ngoan ngoãn sống cuộc sống yêu thú của người đi! Đưa bảo kính cho ta!”

Giáng Vân nắm chặt bảo kính trong tay, nói: “Bảo kính này là...” Nàng không nhớ nổi tên của tiên đồng kia, đành xấu hổ ngừng một chút, rồi mới nói, “Bảo kính này là người ta giao cho ta! Không thể đưa người! Đúng là ta có lỗi với chủ nhân, chính vì vậy nên chỉ có tìm được người mới có thể chuộc tội. Hơn nữa... người nhìn đáng vẻ của người đi, thương tích đầy người, yếu ớt. Vừa rồi cái đám tiên gai vô dụng đã có thể chế trụ người, người có bản lĩnh gì mà đi tìm chủ nhân?”

“Ta yếu ớt?” Huyền Hòa Kim Luân giận dữ, “Ta có yếu cũng mạnh hơn con cún như người!”

“Cún?! Người chẳng qua là cái vòng tay mà dám nói với ta vậy hả?!”

“Con cún! Người nói cái gì?!”

“Vòng tay!”

“Con cún!”

“Vòng tay!”

.....

Hai kẻ mặc sức mà la hét. Nói là cãi vã, nhưng hoàn toàn chẳng có nội dung gì, cứ lặp đi lặp lại hai cái tên buồn cười kia thôi. Hồi lâu sau, cả hai đồng thời ngừng lại, một khắc im lặng, lại buồn tẻ như vậy.

Giáng Vân kiềm chế một lát, sau cùng mở miệng, đánh tan sự yên lặng, “... Cho dù người có nói gì, thì ta cũng sẽ đi tìm chủ nhân. Chỉ cần có thể giúp chủ nhân trở về tiên đạo, bảo ta làm gì cũng được...”

Huyền Hòa Kim Luân nhìn nàng, thật lâu mới nói: “Người tìm hay không, cũng đừng gây trở ngại cho ta là được.”

Giáng Vân dậm chân, nói: “Đó là lời ta muốn nói!”

Huyền Hòa Kim Luân quay đầu đi, không nhìn nàng, nói: “Bớt nói nhảm đi, còn không mau dùng bảo kính tìm nơi hạ lạc của chủ nhân?!”

Giáng Vân không cam lòng nhưng cũng chẳng cãi, nàng cúi đầu, nhìn bảo kính trong tay, trong kính một mảnh hỗn độn, mịt mù không rõ.

Huyền Hòa Kim Luân đi đến, nhìn thấy vậy, nói: “Xem ra cho dù là ‘Thất Diệu Chiêu Minh Kính’ cũng phải có manh mối mới tìm được... Tiếc rằng, ta chỉ là hư thân huyền hình...”

Giáng Vân đột nhiên nghĩ tới điều gì, “Nếu ta nuốt một ngụm máu của chủ nhân, coi như là huyết mạch tương liên rồi!” Nàng nói xong, liền cắn ngón tay mình, nhò một giọt máu tươi lên mặt kính.

Nháy mắt, bảo kính sáng rực bốn phía, trong kính, hiện lên một vùng tuyết trắng. Trời đất mênh mông, chỉ có hai màu trắng đen, tựa như bức tranh thủy mặc Một con khoái mã, xuyên qua tấm màn tuyết đang bay, như tô điểm cho khung cảnh này.

Năm Khai Bảo thứ bảy, thiên hạ phân chia, chiến sự nổi lên. Ngay cả vùng đất còn con này, cũng tự lấy tên thành một nước – Ngô Việt....

....

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kỳ Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 7: Luân Hồi

Vào tháng chạp, vạn vật đều xác xơ tiêu điều, tuyết đổ xuống dày đặc như bông, phủ khắp mặt đất. Tuyết rơi không một tiếng động, vùi lấp âm thanh của vạn vật. Trong không gian hoàn toàn tĩnh lặng, chợt một trận gió ngửa vang lên. Một con khoái mã, tựa như con gió xuyên qua vùng tuyết, náo loạn cả màn tuyết mịt mù rơi rơi.

Người cưỡi ngựa là một nam tử khoảng chừng mười tám tuổi. Cả người hần bầm đầy tuyết trắng, không nhìn ra áo màu gì. Một đường phóng nhanh, mặt của hần vì hứng gió lạnh mà đã tím cả, môi cũng nứt nẻ. Hàng lông mày nhuộm đầy vẻ mệt mỏi. Chỉ có ánh mắt kia vẫn trong suốt, hoàn toàn không có tạp niệm.

Sau một lúc, cách đó không xa xuất hiện một trạm bưu dịch, căn nhà thấp bé giống như bị tuyết đè lún xuống, lá cờ của dịch trạm sớm bị gió tuyết đông cứng, thông xuống cứng đờ trên cột. Vài làn khói bếp từ trong phòng bay ra, mang theo chút ấm áp của nhân gian.

Nam tử thúc ngựa tiến về phía bưu dịch, trên mặt tỏa ra nét cười. Hần bồi thêm một roi, con ngựa bị đau càng chạy nhanh hơn. Đợi đến cửa bưu dịch, hần cũng lười kéo cương dừng ngựa, cứ thế xoay người nhảy xuống, mấy bước đã chạy vào trạm dịch. Vừa đẩy cửa ra, một cỗ ấm áp phả vào mặt, khiến hần không nhìn được mà kêu một tiếng.

Trong phòng, bếp đang nhóm hân nóng rượu. Bốn năm nam tử trẻ tuổi ngồi quây quần với nhau, uống rượu trò chuyện, trông thoải mái nhàn hạ. Nam tử vừa vào nhà, mọi người đồng loạt nhìn về phía hần. Nháy mắt, trong phòng rộ lên tiếng cười cùng tiếng vỗ tay. Nam tử phát phát tay với mọi người, sau đó lao đảo xiêu vẹo đi đến quây tính tiền trong phòng. Hần nhào xuống quây, từ trong lòng lấy ra một cái ống trúc, run rẩy đưa cho người đứng đó.

Người đứng ở quây là một nam tử hơn ba mươi tuổi. Khuôn mặt cương nghị, màu da ngăm đen, mặc một bộ quan phục cấp thấp, chính là dịch trưởng ở bưu dịch này. Hần nhìn người trước mắt, không nén nổi thở dài, lắc đầu, đưa tay đón lấy ống trúc kia.

Nhưng nam tử trẻ tuổi kia lại dùng sức nắm lại, cổ tình không cho hần lấy. Hần nhào người trên quây, tỏ vẻ ai oán nhìn dịch trưởng, nói: “Dịch trưởng, tôi không xong rồi... trước lúc chết cũng chẳng ước ao gì cao xa, ngài cho tôi chút gà vịt thịt cá là được rồi...”

Dịch trưởng nghe xong liền lộ vẻ bất đắc dĩ, nén cười nói: “Một chuyến ba trăm dặm mà ngươi đã đòi thế này. Nếu tám trăm dặm, ngươi còn không đòi ta thịt rồng chắc. Sang kia nghỉ ngơi, bớt làm loạn đi.” Hần nói xong, đưa tay đoạt luôn ống trúc.

Nam tử trẻ tuổi càng thêm ai oán, hần mở to đôi mắt ngấn nước, hai tay níu lấy dịch trưởng không buông, nói: “Ít nhất cũng cho ta đĩa gan heo xào tương chứ!”

Có người trong phòng cười nói: “Dịch trưởng ơi, ngài coi như tội nghiệp hần đi, đằng sau còn mấy con heo, thịt một con cho hần đi! Ha ha...”

Dịch trưởng nghe vậy, cảm lấy cảnh cây dẻ, vừa chắc vừa to đập luôn vào đầu nam tử trẻ tuổi kia.

“Á... Dịch trưởng, cậu là cậu ba của cháu mà... thế mà nỡ hạ độc thủ như vậy... a a a...” Nam tử trẻ tuổi kia khoa trương hô to gọi nhỏ, hần lao đảo lùi lại mấy bước, tiện đà từ trên quây lách lư đến cái bàn trong phòng. Hần dựa lên bàn, tỏ ra vô cùng đau đớn. “Các huynh đệ... các người phải giúp ta... báo... báo thù...” Nói xong hần “rầm” một cái ngã luôn lên bàn, không động dậy nữa.

Người trong nhà đều cười ầm lên, dịch trưởng cũng dờ khóc dờ cười, hần đi mấy bước ra khỏi quây, túm lấy nam tử đang nằm trên bàn xách lên, quát: “Chừ Nhuận Sinh! Ngươi giỡn mặt với ta hả?!”

Nam tử gọi là “Chừ Nhuận Sinh” kia mở to mắt, cười cười. Bỗng nhiên, người hần trầm xuống, hai tay vịn vẹo, tuột khỏi áo khoác. Một tay chống lên mặt bàn xoay người nhảy sang đầu bên kia. Dịch trưởng giật mình, lúc kịp phản ứng thì trong tay chỉ còn mỗi cái áo.

Chừ Nhuận Sinh về mặt đắc ý đứng ở đối diện bên kia bàn, khum hai tay, lớn tiếng nói: “Kim thiên thoát xác! Cảm ơn đã cổ vũ!”

Ngay lập tức, tiếng vỗ tay vang lên không ngừng, tiếng cười rộ lên.

Dịch trưởng cũng bật cười, hần ném cái áo sang, bực bội nói: “Chỉ thích chơi đùa. Phoi người ra giữa trời lạnh thế này mẹ ngươi sẽ lo lắng đấy. Nghỉ ngơi một lúc, ăn cái gì rồi trở về nhà đi. Biết chưa?” Hần nói xong, liền quay lại trong quây, ghi lại mấy chữ lên lá thư phía trên gùi. Rồi đem ống trúc vút cho một nam tử trung niên, dặn dò: “Đến Luyện Kỳ, ba trăm dặm.”

Nam tử nhận lấy ống trúc, cầm túi hành lý, cười dài đi ra ngoài. Lúc ngang qua Chừ Nhuận Sinh, lại dừng.

Chừ Nhuận Sinh giờ tay lên, vỗ một chương với nam tử kia. Tiện thể, nhìn hần ra khỏi cửa. Đột nhiên, hần vỗ trán, giật mình nói: “Toi rồi, vội chạy vào, quên mất con ngựa bên ngoài!” Hần nói xong, cuống quýt nhảy ra khỏi phòng.

Trong phòng, vang lên tiếng dịch trưởng giận dữ hét toáng: “Thằng oắt chết tiệt! Dịch mã mà làm sao, ta sẽ lột da ngươi.....”

Chừ Nhuận Sinh đóng mạnh cửa, nhẹ nhàng chạy trong trời đầy tuyết. Tuyết trắng mờ mịt, che cả tầm mắt. Tuyết rơi vào trong cổ áo, lạnh như băng. Vừa rồi chạy nhanh, lại còn vào phòng nào loạn một trận, trên người hần đã đầy mồ hôi. Gió lạnh thổi đến, hần không kịp được mà run rẩy. Nhưng ánh mắt hần vẫn vui mừng như trước, hần nhìn xung quanh, đưa tay lên miệng huýt một tiếng.

Tiếng huýt gió trong trẻo vang lên giữa trời tuyết tĩnh lặng, chỉ một lát sau, một dịch mã chạy đến, đứng trước mặt hần, lách người giữ cả một thân tuyết trắng.

Hần nhẹ nhàng vỗ cổ ngựa, cười: “Ngươi quý giá ngang với ta đấy...”

Con ngựa cứ như hiểu lời hần nói, đi lui lên, nhẹ nhàng cọ vào hần.

“Ha, ngươi cũng không phải là ngựa cái, sao mà thích nhõng nhẽo thế?” Hần bật cười, gãi gãi bờm ngựa.

Đang cười đùa, hần đột nhiên cảm thấy có gì đó, liền quay đầu.

Giữa khung cảnh gió tuyết kia, một người con gái đứng đó. Điều ấn tượng Nhuận Sinh trước tiên là mái tóc dài màu đỏ của nàng. Ở nơi sơn thủy tĩnh lặng này, màu đỏ ấy hùng hực chói mắt. Đó là một cô gái vô cùng xinh đẹp, giữa hai đầu lông mày có điểm một dấu son, ẩn hiện ánh sáng, càng tăng thêm vẻ đẹp. Hần miễn cưỡng có thể nghĩ ra vài từ từng đọc trong sách, kiểu như, nghiêng nước nghiêng thành, hoa nhường nguyệt thẹn, chìm sa cá lặn. Nhưng mà mấy cái từ đó, cũng không ổn, thiếu mấy phần mê hoặc, lại thừa mấy nét kiêu căng. Hần còn đang băn khoăn, thì nhận ra cô gái đang kinh ngạc nhìn mình. Ánh mắt của nàng, có một màu xanh yêu dị. Nhưng mà, hần cũng không cảm thấy đáng sợ, ngược lại chỉ nhớ đến trời tuyết rơi xung quanh.

Lặng im một lát, hần có chút xấu hổ. Vội ổn định tinh thần, đánh giá lại thiếu nữ này một chút. Đang tiết tháng chạp trời đông giá rét, nhưng mà nàng chỉ mặc mỗi bộ váy lụa trắng mỏng manh. Gió bắc lạnh thấu xương thổi tung tay áo của nàng, phiêu bồng, nhìn giống như tiên nữ. Có điều, hần nhìn vậy chỉ thấy rét run lên.

“Cô nương...” Hần cười mở miệng, nói, “Cô không lạnh sao? Nếu không hay là vào nhà ngồi cho ấm?”

Cô gái kia nghe thấy hần nói chuyện, lập tức kích động, nơi hốc mắt, nước mắt trong suốt tí tách rơi.

Nhuận Sinh cảm thấy kỳ lạ, hần hơi đi lên phía trước vài bước, nói: “Cô nương?”

Cô gái đột nhiên lao tới, ôm lấy cổ hần, khóc âm lên.

Chỉ Nhuận Sinh quá sợ hãi, cũng kêu toáng lên, dùng cả chân cả tay cố đẩy nàng ra.

Cô gái ôm chặt không chịu buông, vừa khóc vừa nói: “Chủ nhân... tôi biết sai rồi... người tha thứ cho tôi đi... ô ô ô... Sau này tôi sẽ để cho người cười... ô ô... người cười tôi đi... người cười tôi đi... Ô ô ô...”

Chỉ Nhuận Sinh nghe thế, liền thôi vùng vẫy. Hần ngửa mặt lên trời thở dài, vẻ mặt vạn phần bi thương, tự nói với mình: “Nghịch chương mà, một cô nương tốt thế này, thế mà lại bị ngược.”

Cô gái nghe câu ấy, liền nhảy dựng lên: “Tôi không ngược! Tôi còn lâu mới ngược! Chủ nhân! Tôi là Giáng Vân! Là vật cười của người!”

Chỉ Nhuận Sinh tỏ vẻ thông cảm nhìn nàng, gật đầu: “Ồ... cô nương, người nhà cô đâu?”

“Tôi không có người nhà. Tôi vẫn luôn ở bên cạnh người, người quên rồi sao?” Vẻ mặt vội vàng của cô gái không giống như giả vờ, nhưng lại nói những lời người ta không hiểu nổi.

“Thế sao? Có chuyện đó à? Ta quả thật không nhớ, ha ha...” Chỉ Nhuận Sinh nở nụ cười.

“Chủ nhân, người là Phổ Sát tiên quân ở Phượng Lâm Châu, tôi vốn là yêu thú Thiên Khuyển, vì nuốt một ngụm máu của người mà có thân thể này! Sau này, người đầu với thủy tộc Tây hải, chỉ vì sai lầm giết chết nhị thái tử của Long Vương, sau đó...”

Cô gái thao thao bất tuyệt kể, Chỉ Nhuận Sinh cũng chẳng còn lòng dạ nào mà nghe. Hần mở miệng, ngắt lời nàng, còn rất chân tình nói một câu: “Cô nương... cô đúng là đặc biệt ngược.”

Cô gái ngẩn cả người, lập tức giận dữ nói: “Chủ nhân, ý người là sao chứ?! Tôi không phải kẻ ngược! Người hãy nghe tôi nói!”

Chỉ Nhuận Sinh cười, nói ngay: “Được được được, đợi ta thu xếp con ngựa này xong đã rồi lại nghe cô nói. Cô mau vào nhà đi, bên ngoài lạnh lắm. Ha ha.”

Hần nói xong liền dắt ngựa đi, cũng chẳng quay đầu lại đi thẳng đến cái chuồng ở sau nhà.

Cô gái sững sờ đứng đó, nước mắt đọng đầy, yên lặng nhìn chăm chú vào bóng lưng của hần. Nàng cẩn thận lấy tấm gương đồng trong người ra, thấp giọng thì thầm: “Chủ nhân, người thật sự không nhớ tôi sao? Tôi là Giáng Vân mà...”

“Phí lời! Người sau khi luân hồi đương nhiên là không nhớ người! Người khờ thật!” Một tiếng gầm đột nhiên vang lên, làm Giáng Vân giật mình nhảy ra xa.

Nhưng nói chuyện với nàng lại là một chiếc vòng vàng trên cổ tay, cho dù nàng nhảy đến đâu cũng vô dụng. Cái vòng vàng kia tất nhiên là Huyền Hóa Kim Luân biến thành.

Giáng Vân bình tĩnh lại, gơ cổ tay lên, cả giận nói: “Người dữ cái gì?! Nói ta khờ hà, người giỏi thì đi mà nói với chủ nhân xem!”

Huyền Hóa kim luân chợt lóe sáng, hóa ra đáng vẻ thiếu niên. Quanh người hần phát ra ánh sáng đỏ vàng như ngọn lửa đang bùng cháy. Hần cau mày, cả giận nói: “Người tưởng ta không muốn đấy!... Hình dáng này là ánh lửa biến thành, thiên tri của chủ nhân chưa mở nên không thể trông thấy ta, nếu lấy hình dáng kim luân nói chuyện, lại sợ làm chủ nhân giật mình...”

Giáng Vân nghe vậy, liền nén giận, “Thế rốt cuộc là phải làm sao mới được... chúng ta tìm bao lâu, mới tìm được hồn phách của chủ nhân, rồi lại đợi bao

lâu, mới đợi được lúc chủ nhân đầu thai làm người. Giờ thì sao?” Khi nói chuyện, trong giọng nàng đượm vẻ u sầu.

Huyền Hòa Kim Luân nghĩ một chút, rồi mở miệng: “Chỉ có tu tiên, mới giúp chủ nhân khôi phục thiên tri... Năm đó chủ nhân tu tiên, cũng do tính bất tự, số mệnh có tiên duyên. Phàm nhân rất là tin thầy bói, hay là thử xem.”

“Thầy bói? Được, để ta thử xem!” Giáng Vân gật đầu, nói ngay. Nàng vừa muốn bước vào nhà, lại bị Huyền Hòa Kim Luân quát dừng.

“Cún ngu! Cái bộ dạng này của ngươi, làm sao mà giống thầy bói! Thế nào thì tuổi cũng phải lớn một chút, râu phải dài một chút!!”

Giáng Vân ngẩn ra, trong lòng tức giận bất bình, nhưng chẳng thể phản bác, đành lấy ánh mắt phản kháng.

“Nhìn cái gì! Không phải ngươi học thuật biến hóa rồi sao, còn không làm mau đi!” Huyền Hòa Kim Luân hoàn toàn không thèm để ý đến ánh mắt của nàng, khinh thường nói.

Giáng Vân bất đắc dĩ vô cùng, đưa tay bắt quyết, nháy mắt, một trời gió tuyết lượn vòng quanh thân nàng. Khi gió tuyết lắng lại, nàng đã biến thành một ông lão. Ông lão này một đầu tóc trắng như tuyết, bộ râu bạc trắng dài qua gối, mặc áo bào trắng, đầu đội ngọc quan, tay cầm cây trượng bằng gỗ đào, trông đúng là đạo cốt tiên phong. Bộ dạng này với vừa rồi đương nhiên là một trời một vực, có điều, cái dấu son trên trán lại không sao biến mất được. Giáng Vân nghĩ một chút, liền gạt mấy sợi tóc bạc xuống, cận thân che đi.

Huyền Hòa Kim Luân gật đầu, “Miễn cưỡng được đi.” Hắn nói xong, ảo ảnh chợt lóe lên, biến mất không thấy đâu.

Giáng Vân nhìn chiếc vòng vàng trên tay, vuốt vuốt bộ râu, cười cất bước, đi thẳng về phía dịch trạm.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kỳ Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 8: Tiên Duyên

Chữ Nhuận Sinh dắt ngựa vào chuồng rồi cho ăn, sau đó tươi cười mà đi vào trong nhà, hần nhìn nhìn mọi người, hỏi một câu: “Ho? Vị cô nương kia không vào à?”

Có người trong phòng bật cười, “Cô nương? Cô nương nào thế? Nhuận Sinh, cậu thêm đàn bà thêm đến điên rồi! Ha ha ha...”

Chữ Nhuận Sinh cũng không xấu hổ, “Dù tôi có nghĩ đến đàn bà, cũng là chuyện thường tình thôi. Chẳng lẽ các người thêm đàn ông à?” Hần cười nói xong, không thèm để ý cái tên kia đang oán giận, liền mở cửa đi ra.

Đột nhiên, cửa bị đẩy ra.

Nhuận Sinh nở nụ cười, gọi: “Cô...” Chữ “nương” hần còn chưa kịp nói đã bị nuốt xuống.

Chỉ thấy một cánh tay già nua đẩy cửa. Khi cửa mở, một ông lão tóc bạc trắng chống gậy chậm rãi đi vào.

“Làm phiền rồi...” Ông lão mở miệng, giọng nói khàn khàn thê lương.

Nhuận Sinh cảm thấy kỳ lạ, nhìn ra ngoài cửa. Tuyết bay tán loạn, cả trăm dặm đều tiêu điều xác xơ, hoàn toàn không có ai ngoài đó. “Lão nhân gia” Hần mở miệng hỏi, “người có thấy một cô nương tóc đỏ không?”

Sắc mặt ông lão hiện lên chút kinh hoảng, vội đáp: “Lão phu không thấy cô nương nào cả.”

Tuy Nhuận Sinh có nghi ngờ, nhưng cũng không hỏi, đóng cửa lại, nói với ông lão, “Lão nhân gia, thời tiết thế này mà người vẫn ra ngoài à?”

Ông lão ho nhẹ mấy tiếng, nói như thật: “Ừm... Không dám giấu, lão phu là người đắc đạo, cả đời vân du khắp thiên hạ, xem tướng số cho người. Hôm nay qua đây, cũng do tiên duyên dẫn lối. Anh bạn trẻ, nhìn ngươi cốt cách thanh kỳ, chính là kì tài tu tiên, hay là để cho lão phu giúp ngươi xem một quẻ được không?”

Nhuận Sinh nghe xong, cười ồm lên, “Tôi là kì tài tu tiên á?”

Ông lão vội vàng gật đầu, “Đúng vậy đúng vậy. Người trẻ tuổi, theo ý của lão phu, ngươi hãy mau tu đạo đi thôi.” Ông lão thấy Nhuận Sinh chẳng chút phản ứng, liền kéo tay hần lại, vội vàng nói, “Người trẻ tuổi, cái này còn gì phải do dự? Chỉ cần tu tiên, là có thể trường sinh bất lão, lại có pháp lực vô

biên, ngao du thiên địa, tiêu điều tự tại...”

Nhuận Sinh kéo tay ông lão ra, nở nụ cười, có chút vô lễ đáp: “Lão nhân gia, tôi có cha có mẹ, còn có biểu muội, tu tiên để làm gì?”

“Hà?” Ông lão ngậy ngẩn cả người, không đáp lời nổi.

Nhuận Sinh nói: “Tôi nghĩ thế này, ngài xem cho tôi đường tài vận này, nhân duyên này, đường làm quan này cả các loại khác là được.” Hắn vươn tay, chìa ra trước mặt ông lão. “Ngài xem coi, lúc nào tôi với biểu muội mới thành thân đây?”

Mấy người đàn ông trong phòng đều cười, có người hét lớn: “Dịch trưởng, khuê nữ nhà ngài bao giờ thì gả cho Nhuận Sinh thế, chúng tôi cũng đang chờ uống rượu mừng mà!”

Dịch trưởng nghe vậy, ảo não nói: “Xéo đi xéo đi, luyện thuyền cái gì, Thiên nhi mới có mười tuổi, thành thân cái gì! Thằng oắt này nói hươu nói vượn, các ngươi cũng điên theo nó rồi!” Hắn nhìn thoáng qua ông lão tóc bạc kia, nói, “Lão nhân gia, ngài đừng nói với thằng nhóc này, đầu óc nó toàn tà niệm, làm sao mà tu tiên nổi!”

“Có điều, lão nhân gia ơi, hay là ngài xem cho chúng tôi đi!” Những người khác đều phối hợp. Một nam tử kéo sang, nhờ ông lão xem nhân duyên.

Nhuận Sinh cười cười, đi đến bên cạnh lò sưởi, lấy một chậu nước ấm, lau qua khuôn mặt. Một chút ấm áp này làm cảm giác uể oải giảm đi một nửa. Hắn lại đi đến trước bàn, tháo túi rượu bên hông xuống, rót vào nửa cân rượu trắng nóng. Từ trong ngực lấy ra một miếng lương khô, cắn một miếng, vừa đi vừa nói loáng thoáng, “Tôi về trước.”

Dịch trưởng đang cúi đầu làm việc, không để ý chỉ tiện thể nói: “Cẩn thận một chút.”

Chỉ Nhuận Sinh đáp một tiếng rồi đẩy cửa ra ngoài.

Ông lão thấy như vậy, nóng lòng muốn đuổi theo, nhưng bị người ta vây lấy không thoát ra được, chỉ đành nhìn hắn rời đi.

Nhuận Sinh ra đến cửa, cũng không vội đi, hắn cẩn thận tìm trước sau dịch trạm một vòng, sau khi chắc chắn là không có ai, không khỏi nhíu mày. Gió tuyết nhiều quá, dấu chân trên tuyết đã không còn từ lâu, vốn chẳng thể nào mà đoán được hành tung.

“Gió tuyết lớn thế này, đừng có lạc đường...” Hắn tự lẩm bẩm, lại nhìn quanh một lúc mới đi về phía đường lớn.

.....

Một lúc sau, Giáng Vân trong hình dáng ông lão mới thoát thân khỏi dịch trạm được, đến lúc ra ngoài cửa, thì Nhuận Sinh đã đi mất tăm. Giáng Vân hóa trở lại thành cô gái, cau mày chán nản, liền nghe Kim Luân trên cổ tay mắng: “Cún ngu!!! Chẳng được tích sự gì cả! Bảo người cái trang thành thầy tướng số, người cũng chẳng làm được!”

Giáng Vân nghiêng răng, cá giận nói: “Vốn dĩ ta không phải thầy tướng số mà! Cái trang không giống thì có gì lạ?!”

“Ngu ngu ngu ngu!!! Ít nhất cũng phải tăng bốc chủ nhân thêm vài câu, kiểu như trí tuệ vô song, ngộ tính phi phàm, thiếu niên anh tuấn... Khen cốt cách thanh kỳ thì ích gì hà!!! Hơn nữa, cũng phải lời tinh bần bát quái hay linh tinh gì đó ra! Nói suông thế, chủ nhân tin người mới lạ!”

“Ta chỉ là vật cười, làm sao biết nhiều thế được! Cái gì mà người phàm hay tin thầy tướng số, rõ ràng người nói vớ vẩn! Đáng ra ban đầu không nên nghe lời người!”

“Tốt! Thế người nói xem giờ làm sao?”

“Ta...” Giáng Vân nhất thời nghẹn lời, cau mày suy nghĩ một lát, nói: “Đúng rồi, ông trời! Nếu người nói chủ nhân không tin, vậy trời nói, người nhất định sẽ tin!”

Kim Luân nói: “Có lý, coi như người có chút xiu thông minh! Mau dùng bảo kính tìm chỗ chủ nhân!”

Giáng Vân có chút đắc ý, lấy bảo kính trong lòng ra, nhìn thoáng qua liền bay lên, biến mất trong gió tuyết.

....

Lại nói, Nhuận Sinh đang ung dung đi trên đường, đột nhiên, một cơn gió nóng thổi đến. Hắn ngừng đầu, chỉ thấy trên trời một mảng ánh lửa lớn. Bông tuyết bị lửa thổi tan, hóa thành mưa, nhẹ rơi xuống.

“Ồ...” Hắn không khỏi thốt lên tán thưởng. Lúc này, lại thấy ngọn lửa hừng hực trên trời, biến thành hai hàng chữ lớn.

“Nhân gian lắm ưu sầu, chẳng bằng đi tu tiên.” Hắn nhẹ giọng, đọc hai hàng chữ kia, liền cười lớn. “Cái gì thế nhỉ, người nào giữa ban ngày mà lại đốt lửa thế này?” Hắn cười một lát, rồi chẳng để ý nữa, tiếp tục rời đi.

Trận lửa này là do Kim Luân biến ảo ra. Kim Luân lượn vòng trong mây, tạo ra một vùng ánh lửa vàng rực. Giáng Vân đứng cạnh Kim Luân, chăm chú quan sát hành động của Nhuận Sinh. Rất nhanh, nàng liền phát hiện ra, nói: “Vòng vèo, đừng chơi nữa. Chủ nhân đi rồi!”

Kim Luân thu hồi ngọn lửa, hóa thành thiếu niên, “Đi rồi? Không thể nào, thần tích lợi hại thế này, chủ nhân cũng thờ ơ sao?!”

“Đúng vậy, hay là cao quá chủ nhân không nhìn rõ?”

“Cũng có thể! Vậy làm thấp một chút là được!”

“Ồ!”

....

Nhuận Sinh đi một đoạn nữa, thì thấy đường phía trước bị một đống tuyết lớn cản. Hắn đến gần mới thấy, tuyết trên gò tuyết ấy có bốn chữ rõ rệt: Tu Tiên Tốt Nhất.

Hắn gãi gãi đầu, nhìn quanh, lòng đầy nghi ngờ rồi khỏi gò tuyết, tiếp tục đi.

Giáng Vân và Huyền Hóa Kim Luân từ sau gò tuyết đi ra, cả hai cùng thờ dài.

“Thế mà cũng không được!” Giáng Vân nghiêng răng nghiêng lợi.

“Hà, chủ nhân quả nhiên không giống người thường... Tiếp tục!”

....

Dọc đường lớn mà đi, sau nửa canh giờ thì đến một hồ nước. Nước hồ trong suốt mát ngọt, bên hồ có một cái đình nhỏ, là nơi rất tốt cho người qua đường nghỉ chân. Vào tháng chạp, nước hồ đông lại thành một lớp băng trong suốt, lại mang một cảnh sắc khác.

Nhuận Sinh đi đến bên đình, vỗ vỗ tuyết đọng trên người, hà một hơi làm ấm tay. Hắn ngồi trên lan can, tháo túi rượu xuống, hóp lấy một ngụm rượu trắng. Vị ngọt của rượu mạnh nguyên chất vào đến miệng, trôi xuống cổ liền hóa thành cay, một đường đốt nóng cả tạng phủ. Hắn thỏa mãn khả một tiếng, duỗi lưng. Hắn quay đầu, vừa định nhìn ra xa phía hồ để thưởng thức cảnh đẹp, lại thấy mặt băng long lanh trong suốt kia quý dị tan ra. Chớp mắt một cái, cả mặt hồ đóng băng đã biến mất, chỉ còn duy nhất một khối băng trên hồ. Nói ra cũng quái lạ, khối băng tan kia lại trùng hợp là chữ “Tiên”.

Nhuận Sinh nhìn mà ngây người, hắn đứng lên, vô cùng kinh ngạc nhìn chữ băng kia.

“Lại là tiên... hôm nay làm sao thế nhỉ?” Hắn tự nói, “Chẳng lẽ mình thật sự có tiên duyên? ...ai, nghe nói tu tiên không được ăn thịt mà...”

Hắn nghĩ đến đó, liền cười quay đi. Chợt thấy phía sau mình không biết khi nào xuất hiện một đứa bé trai chừng bốn năm tuổi, hắn giật mình, không khỏi hét lên một tiếng.

“Á!” Hắn ôm ngực, hoảng hốt nói, “Nhóc ở đâu chui ra vậy?”

Đứa bé trai kia cũng chẳng nói, chỉ ngoác miệng ra khóc.

Nhuận Sinh ngồi xuống, kéo tay đứa bé. Giữa lúc gió tuyết lớn thế này, trên người đứa bé lại chỉ có một tấm áo vải rách nát, đôi tay bé nhỏ cứng đơ, lạnh toát. Nhuận Sinh không nghĩ nhiều, cởi áo khoác, phủ lên người nó.

“Làm sao những người hôm nay mình gặp, toàn người chẳng sợ lạnh thế nhỉ?” Hắn bông đùa một câu, quay đầu nhìn xung quanh, hỏi: “Sao nhóc lại ở đây một mình thế?”

Đứa bé vẫn khóc tiếp, chẳng trả lời.

“Huynh đưa nhóc về nhà nhé?” Hắn kéo tay đứa bé, cười nói, “Huynh là người của dịch trạm, không phải người xấu đâu. Nói cho huynh nghe nhà nhóc ở đâu nào?”

Đứa bé ngừng khóc, nhìn hắn một cái, đột nhiên xoay người chạy ra khỏi đình.

“A, nhóc đi đâu thế?” Nhuận Sinh vội la lên. Quanh đây tất cả đều là núi non trùng điệp, rừng cây rập rập, đầy thú dữ. Hơn nữa, mấy ngày tuyết lớn, nếu không may bị lạc đường thì đúng là lạnh ít dữ nhiều! Hắn không nghĩ nữa, vội đuổi theo.

Trên mặt hồ, Giáng Vân và Huyền Hóa Kim Luân còn chưa kịp đắc ý vì cái chữ “Tiên” kia, thế mà chẳng ngờ, đảo mắt một cái đã mất luôn tung tích Nhuận Sinh.

Giáng Vân thả người ngồi xuống trong đình, nhìn quanh quẩn, “Sao lại không thấy nhỉ? Rốt cuộc chủ nhân đang làm cái gì đây!”

“Cún ngu! Ta đã bảo ngươi phải chăm chú nhìn chủ nhân rồi, cũng tại ngươi hết!” Huyền Hóa Kim Luân cả giận nói.

“Đồ vòng vèo! Ngươi đừng đổ lỗi lên đầu ta! Chẳng phải ngươi cũng thế à?!” Giáng Vân không phục.

“Người...” Huyền Hòa Kim Luân vừa định phản bác, đột nhiên ngừng lại bất thường.

Giáng Vân thấy vậy, cũng yên tĩnh, nàng lặng im một lát, nói: “Có yêu khí.”

“Không phải yêu khí...” Huyền Hòa Kim Luân nói, “Đúng vậy, là quý khí! Thật to gan, dám ra tay với chủ nhân nhà ta!” Huyền Hòa Kim Luân còn chưa dứt lời, ngọn lửa màu lam tinh mịn đã phủ quanh thân hắn, tràn ngập lệ khí khiến người ta khiếp sợ xông ra, áp bách cả không khí xung quanh.

Giáng Vân bị lệ khí kia dọa sợ, theo bản năng lùi lại mấy bước. Nàng vừa định nói chuyện, kim luân đã phi thân vào trong mây, theo dấu vết rời đi.

Giáng Vân không dám chần chờ, liền đuổi theo. Cái cảm giác không yên trong lòng có chút quen thuộc khiến nàng không dám nhớ lại, vội hiện nguyên hình, điên cuồng chạy theo.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kỳ Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 9: Mãnh Hổ

Chỉ Nhuận Sinh theo đứa bé kia chạy hết vài dặm đường, cũng cảm thấy kỳ lạ. Chỗ này gần đường lớn, hắn đã đi qua mấy chục lần, rất quen thuộc, nhưng bây giờ thì hắn lại chẳng thể biết mình đang đứng ở đâu. Trước mặt gió tuyết thê lương, bóng đứa bé trai kia mờ mờ, gần như không nhìn thấy. Có điều, cứ mỗi lần hắn định dừng lại, thì đứa bé lại xuất hiện trước mặt hắn, cách khoảng mười bước. Lúc này, sắc trời đã dần tối, ánh sáng nhạt đi, cứ tiếp tục thế này, e là bị kẹt ở đây mất.

Trong lòng hắn bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Tất cả những việc xảy ra hôm nay, không phải quá mức quỷ dị sao? Đầu tiên là cô gái tóc đỏ tự xưng biến mất tiêu, tiếp sau đó là một ông lão cổ quái thần bí thích lái nhái, sau đó, cả một đoạn đường xuất hiện đủ các loại hiện tượng thiên văn quái dị, sau cùng là đứa bé trai thân hình mờ ảo này... chẳng lẽ trên đời này thật sự có yêu quái?

Nghĩ tới đó, hắn liền dừng bước, nhẹ nhàng thở từng hơi. Khi hắn đứng lại, liền thấy đứa bé kia hiện ra trước mặt, khóc một cách đáng thương.

Nhuận Sinh nhìn đứa bé trai, chỉ cảm thấy đứa bé này có trăm ngàn lời muốn nói, nhưng hết lần này tới lần khác không thốt ra được. Trong đôi mắt kia, ầng ậc nước mắt, sâu thẳm chứa đựng nỗi sầu bi, thật khiến người ta thương xót. Hắn có chút hoảng hốt, đột nhiên, đứa bé kia đưa tay ra, dùng sức lôi hắn chạy.

Nhuận Sinh không sao ngờ được, đứa bé thể này lại có sức mạnh đến thế. Mười ngón tay bé nhỏ kia nắm chặt lấy cổ tay hắn, thực sự là nửa phần cũng không gãy ra nổi. Hắn không ngừng kêu khổ, đúng thật là gặp quỷ rồi! Trong lòng hắn hoảng sợ, rồi lại chẳng biết phải làm sao. Chạy chừng nửa khắc, đứa bé cuối cùng cũng dừng lại.

“Ta bảo này... nhóc, em muốn hại ta, trước tiên cũng phải cho ta biết lý do chứ, cứ thế này ta rất khó chấp nhận!” Nhuận Sinh thở hồng hộc, cười nói.

Đứa bé quay đầu lại nhìn hắn một cái, ánh mắt dường như đang xin lỗi. Nó vừa định mở miệng muốn nói gì đó, thì cả người biến mất. Chỉ còn lại tấm áo khoác, nằm lơ lửng trên tuyết.

Nhuận Sinh vừa suy đoán một hồi, đã sớm dự đoán đủ mọi tình huống, nhìn thấy cảnh đó, cũng không sợ hãi lắm. Có điều, một khác ấy, hắn nghe được tiếng hổ gầm. Không gian xung quanh dường như bị nhấn chìm trong biển tuyết, một tiếng gầm này khiến hắn sợ hãi. Hắn lớn từng này rồi còn chưa nhìn thấy hổ, chỉ nghe người già trong thôn nhắc tới, loại thú dữ này bình thường sống ở trong rừng sâu, chỉ có mùa đông khan hiếm thức ăn, thỉnh thoảng mới rời núi săn mồi. Nhưng mà, đó cũng chỉ là lời đồn thôi, quanh đây chắc có lẽ không có hổ mới phải.

Hắn còn đang nghĩ ngợi, đột nhiên cảm thấy gió lạnh nổi lên bốn phía, một ý nghĩ sợ hãi khó hiểu khiến đầu gối hắn nhũn ra. Hắn khẽ run, rút thanh chủy thủ bên hông, nín thở.

Chỉ thấy bên trong con tuyết lớn, một con mãnh hổ thong thả từ từ bước ra. Con hổ này cao một trượng, vai rộng sáu thước, lông trắng vằn đen, hoa văn trên trán xếp thành chữ “Vương”. Đôi mắt hổ xé lên, hung quang tỏa khắp nơi, uy mãnh phi phàm.

Nhuận Sinh theo bản năng nhìn thanh chủy thủ trong tay, càng thêm tuyệt vọng. Hắn cẩn thận lùi lại mấy bước, con mãnh hổ cũng thân nhiên bước lên, kéo lại khoảng cách. Con hổ nhe răng, cổ họng phát nhẹ ra tiếng, giống như uy hiếp.

Nhuận Sinh trong lòng lo lắng, nghĩ cho cùng thì khó mà thoát khỏi móng vuốt của nó, không bằng làm một chuyện oanh oanh liệt liệt. Hắn nghĩ đến đó, trên mặt nở một nụ cười, đạp chân một cái xông lên, nhanh chóng cúi người vốc lấy một nắm tuyết ném về phía con hổ.

Con hổ thấy thế, nghiêng người tránh. Trong chớp mắt ấy, Nhuận Sinh nhún người nhảy lên, tay ấn đầu hổ, nhảy lên lưng nó. Người ta vẫn nói “đã trót cười lên lưng hổ”, hắn hôm nay thử cười xem sao! Giờ khắc này, cảm giác hưng phấn tột cùng áp đảo cả nỗi sợ hãi, hắn giờ chủy thủ, hung hăng đâm xuống lưng nó.

Con hổ bị đau, lồng lên điên dại, muốn hất cái tên trên lưng xuống. Nếu bị rơi xuống đất, đương nhiên chỉ còn đường chết, Nhuận Sinh biết vậy. Một tay hấn ôm chặt lấy thân hổ, một tay nắm chuôi chủy thủ vẫn găm trên lưng nó. Con hổ đột nhiên nhảy lên, khiến hấn không có điểm tựa, không sao rút thanh chủy thủ ra được.

Con hổ đột nhiên dừng lại, phục xuống đất lần một vòng. Chử Nhuận Sinh bị bất ngờ, chẳng kịp đề phòng liền bị nó đè dưới thân. Con hổ một chân ấn hấn xuống, nhe răng gầm lên. Trong phút chốc, Nhuận Sinh không khỏi nhớ đến mình thường ngày giết cá, cũng là một tay giữ, một tay đưa dao. Những con cá trên thớt ấy, chắc tâm trạng cũng giống mình lúc này nhỉ?

Hấn không dám nghĩ nữa, nghiêng đầu đi, không nhìn con hổ nữa.

Con hổ thấy vậy, liền biết người nằm dưới vuốt mình đã buông xuôi không gãy giữa, liền mở miệng to, cắn về phía cổ Nhuận Sinh.

Đúng thời khắc chỉ mảnh treo chuông, một ngọn lửa phóng đến, lao thẳng vào con hổ. Con hổ vừa phát hiện nguy hiểm, liền lùi lại phía sau cảnh giác.

Nhuận Sinh ngẩng đầu, chỉ thấy một cái kim luân lượn vòng đến, quanh thân kim luân mang theo ngọn lửa chói mắt, không giống như vật phẩm. Kim luân này giống như có linh tính, che trước người của hấn, chặn con hổ lại.

Hấn còn đang kinh ngạc, lại thấy một con xích khuyển phi thân đến. Con xích khuyển này so với con hổ còn to lớn hơn một bậc, đôi mắt xanh lấp lờ ánh sáng, răng nạy sáng bóng, dũng mãnh dị thường. Xích khuyển căm tức nhìn con hổ trắng, gầm lên một tiếng. Tiếng gầm kia trong trẻo, vang khắp trời, khiến con hổ hoảng sợ lùi ra sau mấy bước.

Xích khuyển chậm rãi từ từ bước đi mấy bước, quay đầu nhìn Nhuận Sinh trên mặt đất, sau đó cúi đầu, híp mắt, cọ cọ vào người hấn.

Nhuận Sinh lúc này mới thật sự là sợ ngây người. Hấn căng mắt nhìn Xích Khuyển to lớn, chẳng nói nổi lời nào.

Con hổ dữ thấy cường địch, tuy có sợ hãi nhưng vẫn không chịu đi. Nó đứng vững người, rống lên một tiếng.

Xích Khuyển nghe tiếng, liền ngừng đầu, mạnh mẽ lao đến, cùng con hổ kia chiến đấu.

Trận chiến ấy, đúng thật là có thể thấy những điều chưa từng thấy. Hai con mãnh thú chiến đấu, tung vuốt vỡ cả đá, cắn một cái đổ cả đại thụ. Trong lúc cử động, khiến cuồng phong nổi lên từng trận, cuốn tung lớp tuyết đọng, khiến xung quanh mình thê lương như sương mù giăng. Tiếng rít gào, các loại chim chóc phải bỏ chạy, đất núi rung chuyển.

Hai con thú càng đánh càng xa, khó nhìn thấy được. Lúc này tâm trạng Nhuận Sinh mới ổn định lại, hấn đang muốn đứng dậy, mới phát hiện toàn thân rã rời, đau đớn không chịu nổi. Hấn rên nhẹ một tiếng, cau mày. Lúc này, kim luân kia bay đến gần một chút, Nhuận Sinh liền cảm thấy một luồng khí âm áp.

Hấn đưa mắt nhìn kim luân bên trên, mở miệng cười: “Vòng vèo, chúng ta quen nhau sao?”

Kim Luân run mạnh một cái, thật vất vả mới giữ vững thân hình.

Nhuận Sinh đương nhiên chứng kiến cảnh đó, hấn cười, từ từ đứng dậy. “Ta vốn không tin mấy chuyện thần tiên ma quái, bây giờ thì không tin cũng không được. Vòng vèo, cho dù ngươi là cái gì, cũng cảm ơn nhiều.”

Kim luân nghe thấy vậy, đứng trước mặt hấn, nhẹ nhàng xoay tròn.

Nhuận Sinh nhìn ngọn lửa xinh đẹp trước mắt, không nhịn được vươn tay chạm vào. Kim Luân thấy hành động của hấn, liền thu hồi ngọn lửa. Nhuận Sinh nhẹ nhàng xoa kim luân, phía trên thân luân có một vết rạn thật nhỏ, cũng có khắc văn tự rất mơ hồ không sao nhận ra được, khiến lòng hấn tự nhiên sinh ra cảm giác tang thương.

Lúc này, Xích Khuyển và mãnh hổ đã đánh quay trở lại. con hổ kia đang ở thế bại, Xích Khuyển thân nhiên vờn quanh người nó, bộ dáng đương nhiên nắm chắc phần thắng. Con hổ căm tức nhìn nó, ngẩng đầu rống lên một tiếng. Than âm rơi xuống, cả người nó đột nhiên dài ra mấy trượng, cả người vẫn vút cuồng phong.

Chử Nhuận Sinh cả kinh tròn mắt há hốc mồm. Con hổ này vốn dĩ đã lớn, không giống con thú bình thường. Giờ lại có thể biến hóa hình dạng, kêu gọi cuồng phong, đúng thực là không thể nào tin nổi.

Xích Khuyển không ngờ có biến hóa như vậy, thân hình hơi khựng. Con hổ liền lao mạnh đến, vượt qua Xích Khuyển, lao thẳng về phía Nhuận Sinh.

Huyền hòa kim luân thấy thế, lượn vòng đến, chặn lại đòn tấn công của con hổ. Ngọn lửa trên thân luân cháy hừng hực, giằng co với cuồng phong quanh người con hổ, làm cho không khí xung quanh khô nóng dị thường. Tinh thể trước mắt hết sức căng thẳng, nguy hiểm vạn phần, ngay lúc đó, một tấm thái lang* từ trên trời giáng xuống, dừng ở trên người con hổ. Con hổ kêu rên một tiếng, nháy mắt thu nhỏ đi mấy lần, cả người nằm sát xuống đất, giống như sợ hãi.

“Nghiệt súc! Ngươi còn biết sợ sao?” Đó là tiếng quát lạnh lạnh của một cô gái, tựa như tiếng suối chảy, quanh quẩn bốn phía.

Nhuận Sinh quay đầu, liền thấy một cô gái cười trên lưng trâu, hệt như từ trong trời tuyết hiện ra. Con trâu kia cả người trắng toát, không nhận ra được là

vốn nó như thế, hay bị tuyết phủ trắng. Cô gái trên lưng nó cùng lắm chỉ mười lăm mười sáu, tay cầm một cây dù giấy đỏ thắm, trên người mặc một bộ quần áo đơn giản màu hồng cánh sen. Nhưng phần áo không chỉnh tề, lộ ra nửa bờ vai. Đôi chân trắng nõn vô tư lộ dưới chân váy, thần nhiên đong đưa. Nàng nâng cây dù, cười thật tự nhiên. Dung nhan kia thật sự có thể dùng bốn chữ “Diễm nhược đào lý” mà so sánh, khuôn mặt trong trẻo mang theo hàng vạn hàng ngàn vẻ đẹp. Đôi môi anh đào càng thêm vẻ phong tình. Lại còn thân thể mềm mại không thể không nhắc đến, thướt tha muôn vẻ, đúng là nhân gian tuyệt sắc.

Con trâu trắng chậm rãi đi qua người Nhuận Sinh, hắn chỉ cảm thấy một mùi thơm ngào ngạt xông thẳng vào mũi, lan tới tận đáy lòng, làm cho hắn trong nháy mắt tâm thần hoảng loạn.

Cô gái kia đáng vẻ cũng tự cao tự đại, nàng nhìn con hổ đang phủ phục đó, nói “Nghiệt súc, ngày thường ta đối đãi với ngươi không tệ, vậy mà ngươi dám tự tiện trốn đi, còn gây tội ác khắp nơi, làm hỏng danh dự của ta!”

Con hổ không dám kêu một tiếng, chỉ cúi thấp đầu, ngoan ngoãn như con mèo bình thường, hoàn toàn không còn khí thế hung hãn vừa nãy. Cô gái hừ lạnh một tiếng, vươn bàn tay trống không, nháy mắt con hổ hóa thành một đạo bạch quang, chui vào lòng bàn tay nàng. Trên bàn tay nàng liền xuất hiện một khối bạch ngọc nhỏ nhỏ, đúng là có hình con hổ. Nàng lại vuốt tay một cái, tấm lụa màu vừa rồi bay lên, choàng lên vai nàng.

Cô gái thu hồi miếng ngọc, cúi đầu nhìn thoáng qua Chữ Nhuận Sinh, lại đưa mắt nhìn Xích Khuyển và Kim Luân, rồi nói với Nhuận Sinh: “Tiểu tử, con hổ này là vật cưỡi của ta, muốn đánh muốn giết, cũng phải hỏi qua ta. Nhưng vì con nghiệt súc này trước đã tạo ác, ra sẽ không tính toán với ngươi. Xem ngươi chỉ là một người phạm tục, nhưng lại được yêu thú bảo vệ, thần binh trợ giúp, ta cũng không hề biết nước Ngô Việt lại có nhân vật như vậy, ngươi tên họ là gì, sư phụ là ai?”

Xích Khuyển và Kim Luân nghe vậy đồng thời nổi giận. Xích Khuyển gầm nhẹ một tiếng, Kim Luân bùng lên ngọn lửa, tư thế chuẩn bị chiến đấu.

Cô gái nói: “Sao đây, muốn gây sự à? Ta dù sao cũng là thần tiên một vùng, chỉ bằng vào các ngươi còn chưa xứng làm đối thủ của ta!” Nàng nói xong, tấm lụa màu trên vai không gió tự bay, tỏa ra bảy sắc lấp lánh.

“Chữ Nhuận Sinh.” Đột nhiên, Nhuận Sinh mở miệng nói một câu như thế.

Không khí căng thẳng đột nhiên biến mất. Cô gái nhìn Nhuận Sinh, có chút khó hiểu.

Chữ Nhuận Sinh cười thật trong sáng, “Tôi tên là Chữ Nhuận Sinh, cô thật sự là tiên nữ?”

Cô gái bật cười. “Chẳng lẽ không giống?”

Nhuận Sinh nhìn nàng, hồi lâu mới nói: “Tôi lớn như vậy, đây là lần đầu tiên nhìn thấy tiên nữ. Không đúng, đây cũng không phải là phúc phận mà ai cũng có, tiên nữ tỷ tỷ, không bằng cô nói cho tôi biết tên của cô đi, khi về tôi sẽ khoe với mọi người!” Trong giọng nói của hắn, tràn đầy hưng phấn và tò mò, niềm vui át luôn cả đau đớn và sợ hãi, xao động trong ánh mắt hắn, lấp lánh tỏa sáng.

Cô gái cảm lấy tấm lụa màu, che miệng mà cười “Hi hi, vậy ngươi hãy nhớ kỹ. Ta tên là : Hà Thái Lăng”

---

* Thái lăng: lụa màu

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kỳ Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 10: Trắc Ẩn

“Hà, Thái, Lăng”

Chữ Nhuận Sinh nhìn nhìn cô gái khoác tấm lụa màu trên tay, liền hiểu gật gật đầu, nói: “Tiên nữ tỷ tỷ đúng thật là người đẹp, tên cũng đẹp.”

Hà Thái Lăng ý cười càng đậm, nói: “Chữ Nhuận Sinh... Tên này tuy rằng có chút tục khí, cũng coi như dễ gọi.” Nàng cười nhìn Xích Khuyển và Kim Luân ở bên, “Dường như là vật cưỡi và binh khí, ngươi là đệ tử Thượng Thanh Tông sao?”

“Thượng Thanh Tông? Chưa từng nghe qua...” Nhuận Sinh cười lắc đầu, “Tôi chỉ là một dịch phu mà thôi.” Hắn lại nhìn về phía Xích Khuyển và Kim Luân, mang theo ý cười nói: “Chúng nó không phải vật cưỡi và binh khí của tôi, chúng tôi cũng vừa biết nhau thôi.”

Hà Thái Lăng nghe vậy, có hơi kinh ngạc, lát sau lại cười nói: “Nhìn ngươi tiên duyên rất sâu, đúng là có khiếu tu tiên. Thật sự là đáng tiếc... hay là, ngươi bái nhập làm môn hạ của ta?”

Nàng còn chưa dứt lời, Kim Luân và Xích Khuyển liền ồn ào một trận. Nhuận Sinh không nói gì, giống như đang trầm tư.

Hà Thái Lăng thấy hần do dự, đang muốn mở miệng nói gì đó. Lúc này, ở cách đó không xa truyền đến tiếng gào khóc nho nhỏ, giống như tiếng của loài thú nhỏ. Thần sắc nàng biến đổi, hô: “Không thể tin nổi, ngay cả nghiệt chủng cũng đã có! Đáng chết!”

Dứt lời, liền vỗ vào gáy con trâu. Con trâu trắng hiểu ý, cất bước về phía trước. Nhuận Sinh vốn tưởng rằng thân hình con trâu nặng nề, cử động sẽ chậm chạp, nhưng lúc này lại thấy thân ảnh nó mơ hồ, chớp mắt một cái đã ở ngoài mấy trượng.

Nhuận Sinh không khỏi sợ hãi than. Tiên gia gì đó, quả nhiên không giống người thường. Hần nghĩ nghĩ, cũng cất bước đuổi theo. Nhưng vừa động một cái, cả người đứng là đau đớn, trong lòng hần bất đắc dĩ, định ngồi xuống nghỉ ngơi, lại thấy đứa bé quý quái lúc trước lại hiện ra cách đó không xa. Đứa bé hai mắt rung rung, môi mấp máy, nhưng làm thế nào cũng không phát ra được âm thanh.

Chỉ Nhuận Sinh nhíu mày, “Lại cái kiểu đó, lần này ta sẽ không mắc mưu đâu!”

Hần còn chưa dứt lời, Kim Luân đã lượn vòng lên, ngọn lửa trên thân luân chợt lóe, lao về phía đứa bé trai, nó hoảng hốt, cuống cuồng né được ngọn lửa.

Đứa bé vất vả mới đứng vững được, vẫn nhìn Nhuận Sinh. Nó đưa tay chỉ về một hướng, chính là hướng Hà Thái Lăng vừa rời đi.

Nhuận Sinh thờ dãi, nghĩ dù sao mình cũng đi đến đó, chẳng thiệt thòi gì. Hần cắn răng chịu đau, bước về phía đó.

Xích Khuyển thấy vậy, lập tức tiến đến, tha theo hần lao đi. Nhuận Sinh sợ tới mức nín bật, hần chỉ cảm thấy gió lạnh rít bên tai, xung quanh cảnh vật mơ hồ. Xóc nảy thế này khiến hần càng thêm đau đớn, nhưng hần còn chưa kịp oán giận, mới lấy lại tinh thần đã thấy mình đang ở trước một huyệt động.

Chỉ thấy Hà Thái Lăng đã rời khỏi lưng trâu, lẳng lặng đứng đó, trên khuôn mặt không hề có ý cười, nhìn vào trong động. Tiếng thú gào khóc vừa rồi, đúng là từ nơi này truyền ra.

Xích Khuyển buông Nhuận Sinh ra, cẩn thận đẩy nhẹ hần một cái.

Chỉ Nhuận Sinh hồi phục tinh thần, đi lên phía trước vài bước, nhìn về phía huyệt động. Trong động lập lòe đốm lửa lân tinh*, chiếu xuống vô số xương trắng. Bên trong đám xương ấy, có ba con hồ con trắng muốt, đang nằm dựa vào nhau để sưởi ấm. Có lẽ do không có mẹ bên cạnh nên hồ con không ngừng kêu, vô cùng đáng thương.

Hà Thái Lăng thu ô lại, từ từ tiến vào động, nàng nhìn ba con hồ con, giống như tự nói với mình: “Các ngươi sinh ra đã không phải vật phạm, cả đời này xác định sẽ chẳng bình yên, không bằng ta tiễn các ngươi một đoạn đường. Sớm nhập luân hồi, trở về tự nhiên đi!” nàng nói xong, nhẹ nhàng vung tấm lụa màu trên tay lên, tấm lụa lóe lên sắc hồng, chỉ chớp mắt trong động lửa cháy bùng rực.

Nhuận Sinh đứng ở ngoài động, nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng có một cảm giác xao động, tựa như thúc giục hần làm gì đó, nhưng hần lại không biết mình có thể làm gì....

Bỗng nhiên, ngọn lửa trong động bị một cổ âm phong thổi tắt. Khi ánh lửa tàn đi, Nhuận Sinh liền thấy đứa bé kia hiện ra trong động, che chắn trước ba chú hồ con.

Hà Thái Lăng nhìn thấy đứa bé liền hừ lạnh một tiếng: “Trần quý....”

Nghe thấy cái tên này, Nhuận Sinh mới hiểu mình gặp phải cái gì. Người lớn tuổi trong thôn có nói, người bị hồ cắn chết, trẻ biến thành Trần Quý, giúp hồ bắt người. Không ngờ, lại là đứa bé này.

Trần quý hai mắt rung rung, nhìn Hà Thái Lăng, ánh mắt bi ai, giống như van xin.

Hà Thái Lăng cười cười, “Được, ta sẽ nghe xem ngươi muốn nói cái gì!” Dứt lời, ngón tay điểm một cái, chút ánh sáng xuất hiện bay về phía Trần quý. Cứ thế nhập vào thân thể nó.

Trần quý ứ ó một lúc, mới nói được câu hoàn chỉnh: “Tiên tử, xin người tha cho chúng nó. Chúng nó chỉ là trẻ mới sinh, vẫn là vô tội.”

Trần Quý bề ngoài tuy nhỏ, nhưng lời nói lại hoàn toàn không có tính trẻ con, đúng là làm Nhuận Sinh kinh ngạc.

“Vô tội?” Hà Thái Lăng cười nói, “Ngươi không phải chết trong miệng hồ hay sao? Chẳng lẽ không có oán hận nó?”

Trần quý hơi hạ mi mắt, nói: “Lúc còn sống ta là con út trong nhà, thân thể yếu đuối nhiều bệnh. Thói đời bất công, bởi trong nhà thiếu thốn nên cha mẹ liền mang ta vứt ngoài nơi hoang dã, mặc ta tự sinh tự diệt. Ta tuy bị hồ ăn, nhưng hồ mẹ cũng vì kiếm thức ăn để nuôi con.... Nó không hề vứt bỏ con mình....”

Hà Thái Lăng nở nụ cười, ”Ha ha ha, thì ra là cảm thông! Ha ha ha, sự cảm thông này không buồn cười quá sao? Tiểu quý à, có một ngày lũ hồ con này lớn lên, sẽ có bao nhiêu người nữa bỏ mạng dưới móng vuốt của nó, ngươi đã từng nghĩ tới chưa? Những người đó chẳng lẽ sẽ không có gia đình?”

“Vì sao mệnh người là mệnh, mà mệnh hồ lại không phải mệnh?” Trần quý hỏi.

“Chúng nó nếu đã đầu thai làm Hồ, nghĩa là số mệnh như thế. Bây giờ gặp phải điều này, cũng là thiện ác báo ứng. Tiểu quỷ, cắt sự cảm thông của ngươi đi rồi mau mau chạy đi đầu thai thôi.” Hà Thái Lăng không chút quan tâm nói.

Trần quý quay đầu, nhìn ba con hồ con, vẫn cứ lắc đầu. “Tại sao ý trời lại như thế...”

Hà Thái Lăng đã không kiên nhẫn được nữa, “Thiên đạo nhân quả, ai cũng không thể tránh được. Tu đạo hành thiện, mới có thể cân bằng, tránh được nhân quả. Chúng sinh đều như vậy. Ta cũng lười giải thích với ngươi, so với đám súc sinh này, ngươi vẫn nên tích công đức cho mình, tránh cho kiếp sau đoán mệnh thế này.”

Nhuận Sinh nghe xong lời này, trong lòng có cảm giác rất kỳ quái. Cũng không phải vui, mà giống như phiền muộn. Trong đầu hắn có chút hỗn loạn, ngàn câu vạn chữ cứ vo thành một đám, hắn cũng lười không sắp xếp lại, cứ thế mà mở miệng nói: “Tha cho chúng nó, không phải là làm việc thiện sao?”

Hà Thái Lăng nghe tiếng liền quay đầu, nhìn Nhuận Sinh đứng ở cửa động.

Nhuận Sinh dựa vào vách động, có chút nét cười trên mặt, nói: “Tiên nữ tỷ tỷ, đạo lý ngươi nói dù ta có nghe cũng không hiểu nổi. Có điều, ngươi khuyên người ta nên tu nhân tích đức, vậy hôm nay tha ba con hồ nhỏ này, cũng coi là một chuyện công đức chứ?”

Hà Thái Lăng mỉm môi cười: “Đúng là công đức. Nhưng nếu có một ngày lũ hồ con này hại tính mệnh người ta, thì đó là nghiệt, ngươi cũng sẽ phải gánh chịu một phần.”

“Ồ, ta hiểu rồi. Nếu hôm nay giết lũ hồ con này, là nghiệt, nhưng lại cứu được những người sẽ chết bởi chúng trong tương lai, vậy lại là công đức, hơn nữa phần công đức này còn to lớn hơn nghiệp giết chúng.” Nhuận Sinh hiểu rõ.

Hà Thái Lăng gật đầu, “Ngươi cũng không phải ngu ngốc.”

“Vậy thì tốt rồi.” Nhuận Sinh tiến lên vài bước, nói với đứa bé kia. “Vừa rồi ngươi dẫn ta đi cho hồ ăn, bây giờ ta cứu đám hồ con này, oa, thế là lấy on báo oán, là công đức lớn! Đúng không?”

Đứa bé nghe vậy, sững sờ một hồi rồi gật đầu.

“Tiên nữ tỷ tỷ,” Nhuận Sinh vừa cười với Hà Thái Lăng vừa nói, “Người xem thế nào?”

Hà Thái Lăng nói: “Ngươi không sợ sau này lũ hồ gây tội ác hay sao?”

“Đơn giản thôi, sau này ta chịu trách nhiệm đánh hồ cứu người. Chà, tính như vậy, là hai phần công đức! Chẳng phải ngày ta thành tiên không xa hay sao?” Về mặt Nhuận Sinh tươi cười.

Hà Thái Lăng cười phá lên, “Ha ha ha... ngươi thật thú vị.” Nàng bước ra phía ngoài động, lúc ngang qua chỗ Nhuận Sinh, đưa tay đặt lên vai hắn, cười duyên rữ, “Ta cho ngươi một phần ân tình, sau này, ngươi phải đáp lại ta.” Nàng nói xong, bung dù, nhảy lên lưng trâu. “Ta sẽ đến tìm ngươi, hi hi.” Lời vừa dứt con trâu trắng liền cất bước, nháy mắt biến mất trong trời gió tuyết.

Nhuận Sinh cười khò một tiếng, hắn đã chẳng còn sức mà đứng thẳng, cứ thế mà dựa vào vách động từ từ ngồi xuống. Trần quý đi đến bên cạnh hắn, nói “Cảm ơn ngươi...”

“Đừng bước đến đây!” Nhuận Sinh cau mày, đưa tay chỉ vào Trần Quý, “Ba thước! À không, một trượng! Tránh xa ta ra một chút, đừng có nghĩ nhân lúc ta không chú ý mà đem ta cho hồ ăn!”

Trần Quý về mặt xấu hổ, “Ta...”

“Tránh ra tránh ra!” Nhuận Sinh đưa tay xua xua, về mặt ghét bỏ.

Trần Quý cúi đầu, đưa mắt nhìn qua đám hồ con trong động, rồi lưu luyến biến mất.

Nhuận Sinh thở nhẹ một tiếng, ngẩng đầu nhìn không trung. Sắc trời đã tối, gió đêm lạnh như băng, cuốn theo gió tuyết khiến hắn muốn thở cũng thật khó khăn. Hắn chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, không nhịn được muốn chợp mắt.

Đúng lúc ấy, một bộ lông mềm mại áp lên mặt hắn. Hắn mở mắt, chỉ thấy Xích Khuyển to lớn kia dựa vào cạnh hắn, nhẹ nhàng cọ. Hắn vươn tay, vuốt vuốt Xích Khuyển, nụ cười nhợt nhạt. Xích Khuyển ngồi xuống, cả người quấn tròn, đem hắn quây lại. Cảm giác ấm áp này khiến Nhuận Sinh lập tức an tâm. Hắn dựa vào thân Khuyển, từ từ đi vào giấc ngủ.

.....

Một đêm gió tuyết qua đi, sáng ngày thứ hai khi mặt trời ló dạng, tuyết ngừng rơi gió ngừng thổi, ánh nắng tươi sáng rọi xuống mang theo chút ấm áp.

Giáng Vân một đêm không ngủ, vẫn giữ nguyên hình dáng Thiên Khuyển, che chở Nhuận Sinh trong lòng. Nàng lặng lẽ nhìn hắn, khuôn mặt, giọng nói, thậm chí mùi vị cũng không giống, nếu không phải nhờ “Thất Diệu Chiêu Minh Kính” thì nàng cũng không thể tin người này là chủ nhân của nàng.

Chỉ là, lời hán nói lúc rồi, lại khiến cho nàng cảm thấy thật quen thuộc. Nàng vốn là yêu thú Thiên Khuyển, có thể kéo đến tham họa chiến tranh, sát nghiệp sâu nặng. Lúc trước vì lý do gì mà chủ nhân cứu nàng, nàng không biết, cũng không hỏi. Nhưng nàng cũng hơi hơi nhận ra, e là chủ nhân nhà nàng vốn chẳng muốn nghĩ nhiều như vậy. Bởi vì không đành lòng, cho nên cứu, đó là đạo lý đơn giản nhất. Nhưng thứ phải nhận lại sau này, lại nặng nề hơn. Chủ nhân chính là Tiên Quân, sao lại không biết chứ? Sau đó, cũng bởi lý do đơn giản ấy. Hán một mình ngăn cản đám thủy tộc Tây Hải, một đi chẳng trở lại...

Nàng nghĩ đến đây lại đau buồn, cúi đầu nức nở.

“Con cún, ngậm miệng, đừng có làm phiền chủ nhân nghỉ ngơi!” Kim Luân hóa ra hình dáng thiếu niên, đứng ở một bên, thấp giọng cả giận nói.

Giáng Vân bất mãn, “Vì ta cảm thấy thương tâm mà!”

“Ta cóc quan tâm! Im cho ta!” Kim Luân ghé sát vào một chút, trong giọng nói đầy bức bối.

“Hừ, vòng vèo đúng là cái đồ vòng vèo, chẳng có chút cảm tình!” Giáng Vân nghiêng đầu.

“Ngươi...” Kim Luân vừa định phát tác, nhưng nhìn thấy Chữ Nhuận Sinh lại cố dè nén âm thanh, “Ngươi bót cái miệng đi! Không cảm tình thì sao? Có thất tình lục dục mới dính kiếp số!”

“Thật vậy sao...” Giáng Vân dừng một chút, lại mang theo chút bi thương, nói, “Vậy chủ nhân nhất định bởi vì thế nên mới...”

Kim Luân nghe vậy, trở nên trầm mặc.

“Ngươi nghĩ... đời này của chủ nhân, có thể nào dẫm lên vết xe đổ không?” Giáng Vân hỏi.

“Không cho ngươi trù chủ nhân!” Kim Luân giận, “Chỉ cần tu tiên, là có thể thoát khỏi nhân quả. Ngươi muốn nghĩ, thì mau nghĩ cách để giúp chủ nhân tu tiên đi!”

“Ồ...” Giáng Vân cúi đầu lên tiếng, “Ngươi có cảm thấy, chủ nhân rất thích vị địa tiên kia không?”

Kim Luân tức quá nói, “Ái tình chính là điều tối kỵ khi tu tiên! Cho dù có, cũng phải chặt đứt cái ý niệm đó trong đầu chủ nhân!”

Giáng Vân bất mãn, “Ngươi hung dữ vậy làm gì?! Ta chỉ cảm thấy nếu là địa tiên đó khuyên bảo, biết đâu chủ nhân đồng ý tu tiên cũng nên!”

“...” Kim Luân nghe xong, nghĩ nghĩ, đáp: “Rất có đạo lý.”

Giáng Vân vui vẻ gật đầu nói: “Ta sẽ hóa thành bộ dáng vị địa tiên ấy, chủ nhân nhất định sẽ vui!”

“Cún con, cuối cùng ngươi cũng khôn ra một chút rồi!”

“Hắc hắc...” Giáng Vân còn chưa kịp khoe khoang, chợt nghe từ xa vọng đến tiếng người. Nàng nghe một chút, nói, “có người đến đón chủ nhân, chúng ta tránh đi đi!”

Kim Luân gật đầu, tung người biến mất về phía chân trời.

Giáng Vân nhẹ nhàng đặt Chữ Nhuận Sinh nằm trên mặt đất, nhìn hán một lát rồi mới biến đi.

---

*Lừa ma trời.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kỳ Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 11: Thủy Đăng

Khi Nhuận Sinh tỉnh dậy liền nhận ra mình đang nằm trên giường ở nhà. Tắm chăn bông nặng nề trên người làm cho hán cảm thấy khó thở. Hán từ từ ngồi dậy, cẩn thận suy nghĩ, qua một lúc mới bừng tỉnh hiểu ra: “Hay là mình nằm mơ!”

Hán vừa nói xong, một tiếng quát chói tai vang lên, “Đương nhiên là ngươi nằm mơ rồi!” Dịch trưởng đứng ở cửa, trên tay bê một chậu nước ấm, lông mày cau lại. “Không phải mơ thì làm sao từ đường lớn lại chạy vào rừng?! Ngươi định hiến mình cho hổ xoi chắc?!”

Nhuận Sinh giật mình hoảng sợ, đưa tay vỗ ngực, cười nói: “Cậu ba, so với hồ cậu còn dọa người hơn đấy!”

“Hừ!” Dịch trưởng đem chậu nước đặt ở trên bàn, cả giận nói, “Nếu không phải mẹ ngươi thấy ngươi đến đêm còn chưa về, bảo ta đi tìm, thì cái mạng nhỏ của ngươi tiêu từ lâu rồi! Còn được ngồi đây mà khua môi múa mép với ta chắc?!”

Trong phút chốc biết mình không phải nằm mơ, Nhuận Sinh có chút rung động. Trời cũng đã nhá nhem tối, xem chừng hán ngủ cũng lâu rồi. Hán xuống giường mặc quần áo, cảm giác đau đớn trên người còn chưa hết hẳn, hán vẫn cười mà bước đi, trông không hề giống kẻ bị thương. Hán tới cạnh bàn, vốc nước rửa mặt.

Dịch trưởng nhìn hán, cúi đầu nói: “Ngươi nằm nguyên cả ngày rồi, sao? Thương tổn đỡ nhiều chưa?”

Nhuận Sinh vuốt nước trên mặt, cười: “Không có gì đâu ạ. Hóa ra cháu nằm cả ngày rồi à, chắc, không phải cậu định trừ lương chứ?”

Dịch Trưởng vẻ mặt hết nói, “Thằng oắt này, không nói được câu nào tử tế à?”

Nhuận Sinh gật đầu, “Cháu đói.”

“Ai, ngươi...” Dịch trưởng đang muốn lên con, thì cửa chợt mở, một người phụ nữ tầm bốn mươi bước vào.

Người phụ nữ này thân hình nhỏ gầy, trên mặt đầy những nếp nhăn lớn nhỏ. Bà mặc một bộ váy áo bằng vải thô, thứ đáng giá nhất cũng chỉ là một đôi hoa tai vàng. Bà nhìn Nhuận Sinh và Dịch trưởng, cười nói: “Nhuận Sinh, con tỉnh rồi à? Đói chưa? Mẹ có làm gan heo xào tương cho con, lần này phải bồi bổ cẩn thận mới được.”

“Gan heo xào tương?!” Hai mắt Nhuận Sinh tỏa sáng, bước lên mấy bước ôm lấy người phụ nữ kia, “Vẫn là mẹ tốt nhất!”

Bà cười, sờ sờ đầu hán, “Tuổi con cũng chẳng còn nhỏ đâu, sao mà cứ như trẻ con thế. Mau ra ăn cơm đi, cha con chờ đấy.”

“Vâng!” Nhuận Sinh cười, vui vẻ đi lên nhà chính.

Đồ dùng trong phòng cũng chỉ có một cái bàn gỗ, mấy chiếc ghế dựa, nhà chính cũng là nơi ăn cơm. Trước bàn có một người đàn ông khoảng trên dưới năm mươi tuổi, trên mặt có nếp nhăn, nước da ngăm đen, nhìn qua đã biết là nông dân. Bên cạnh hán, có một cô bé chừng mười một tuổi, tuy vẫn nhỏ nhưng cũng đã thấy nét xinh đẹp. Cô bé đang cầm một miếng cháy nhắm nháp. Nhuận Sinh cười, mở miệng: “Cha!” Hán chào hỏi xong liền đi đến trước mặt bé gái, nói: “Cô nương nhà ai thế nhỉ? Sao lại chạy đến đây ăn cơm thế này?”

Cô bé liền nở nụ cười, đôi mắt long lanh vụt sáng, lập tức chạy tới, lôi ống tay áo của Nhuận Sinh, ngọt ngào gọi: “Nhuận Sinh ca ca!”

“Ồ, hóa ra là Thiên nhi!” Nhuận Sinh cười, “Mấy hôm không thấy, lại lớn hơn một chút rồi. Qua đây, cho huynh ôm một cái, xem có nặng không nào!” Hán nói xong vươn tay, ra vẻ muốn ôm.

Cô bé cười khanh khách, chạy sang một bên, trốn sau lưng Dịch trưởng. “Cha, Nhuận Sinh ca ca bắt nạt con!”

Dịch trưởng bắt đắc dĩ cười rộ lên, đưa tay chỉ chỉ Nhuận Sinh, ý uy hiếp.

“Được rồi được rồi, đừng có phá nữa, mọi người ăn cơm thôi.” Người đàn ông ngồi trước bàn lên tiếng.

Nhuận Sinh làm mặt quỷ trên cô bé, rồi mới ngồi xuống. Trên bàn ăn có đĩa rau xào, một bát măng khô hầm, một đĩa gan heo xào tương. Bữa ăn thế này, coi như là xa xỉ. Hán vừa ngồi xuống, người phụ nữ liền mang đến một bát cơm, đặt trước mặt hán. Hán cười nhận lấy, đưa đũa gắp một miếng gan heo, lừa com vào miệng, vừa ăn vừa nói không rõ lắm: “Có chết cũng không tiếc!”

“Nhuận Sinh, nói linh tinh cái gì đấy!”

Thấy người nhà mắng, Nhuận Sinh hoàn toàn không để ý, hán ăn một cách thỏa mãn, món nào cũng khen ngon.

“Nhuận Sinh ca ca, nghe nói huynh gặp hồ?” Thiên Nhi quỳ trên ghế, tay chống lên bàn, tò mò hỏi, “Hồ trông như thế nào vậy?”

Chỉ Nhuận Sinh cả mồm đầy đồ ăn, ú ớ chẳng nói thành tiếng.

Dịch trưởng lắc đầu, nói: “Hán mà gặp phải hồ thì còn ngồi ăn cơm thế này chắc? Chẳng qua là ngắt ngay hang hồ thôi.” Dịch trưởng nhìn Nhuận Sinh, giọng nói mang theo chút cười nhạo, “Không phải là bị ba con hồ con dọa cho xỉu đấy chứ?”

Nhuận Sinh cũng không phản bác, chỉ là cười cười cố gắng nuốt.

“Hồ con? Trông thế nào ạ? Thiên nhi muốn xem!” Thiên nhi hưng phấn nói.

“Đã đánh chết rồi. Ngươi mà muốn xem, lát cha mang da hồ con đến cho ngươi.” Dịch trưởng cười nói.

Nhuận Sinh nghe vậy, mắt tự nhiên mà ngừng nhai. Hán đưa mắt nhìn chăm chăm vào dịch trưởng.

Mọi người cũng không nhận ra biểu hiện khác thường của hắn, tiếp tục cười nói.

“Cha à, tại sao lại phải đánh chết đám hổ con?” Thiển nhi bĩu môi, bất mãn nói.

“Thiển nhi ngốc, hổ con sau này trưởng thành sẽ ăn thịt người.” Dịch trưởng nói xong, lại nhìn cha mẹ Nhuận Sinh, nghiêm túc nói, “May mà lần này tìm được hang hổ, trên đường người qua kẻ lại, chờ đến mùa xuân thì không biết bao nhiêu người sẽ gặp tai ương. Có điều lần này không tìm được hổ mẹ, mấy ngày nữa ta sẽ dẫn người đi bắt.”

“Ai, nơi bình yên của chúng ta, sao tự dưng xuất hiện hổ. Đúng là dọa chết người.”

“Đúng thế.” Dịch trưởng gật đầu, lại nhìn qua Nhuận Sinh, “Lần sau nhớ phải cẩn thận, không phải lúc nào cũng may mắn thế đâu, hiểu chưa?”

Nhuận Sinh trầm mặc một lát, rồi cười, hắn nuốt miếng cơm trong miệng, trả lời: “Hiểu!”

“Nhuận Sinh ca ca, huynh nói cho muội biết đi, lũ hổ con trông thế nào?” Thiển nhi nhảy xuống khỏi ghế, chạy đến bên Nhuận Sinh, lôi kéo tay hắn, không cho hắn ăn cơm.

Chỉ Nhuận Sinh cười, “Hổ con có gì đẹp đâu, cũng nhỏ như con mèo thôi. Tiên nữ mới đẹp!”

“Tiên nữ?” Thiển nhi tò mò không thôi.

“Đúng thế!” Chỉ Nhuận Sinh nói đến đây, buông đũa xuống, mặt mày hớn hờ nói, “Con không lừa mọi người đâu, con thật sự đã gặp tiên nữ! Phải gọi là rất xinh đẹp! So với Tây Thi thôn bên cạnh còn đẹp hơn, nói cho mọi người, ánh mắt của nàng...”

Chỉ Nhuận Sinh vừa nói tới đó, chợt nghe có người gõ cửa.

Thiển nhi vừa nghe tiếng, không đợi ai phản ứng, đã chạy vội ra mở cửa. Hơi lạnh theo cánh cửa mở ra nhẹ nhẹ tràn vào. Chỉ Nhuận Sinh không nên được rung mình một cái, hắn dừng nói, nhìn ra phía cửa.

Đập vào mắt hắn, là một mảnh ô giấy dầu đỏ thẫm. Lòng hắn chấn động, đứng bật dậy.

“Ta đến tìm Nhuận Sinh.” Người đến lên tiếng, giọng nói như chim hoàng oanh hót, uyển chuyển động lòng người.

Chiếc ô giấy nâng lên, lộ ra dung mạo tuyệt thế của người dưới ô.

Chỉ Nhuận Sinh không khỏi kinh hô: “Tiên nữ?!”

Không cần phải nói, tiên nữ này, chính là Giáng Vân biến hóa thành hình dáng của Hà Thái Lăng. Nàng thu ô lại, lẳng lặng đứng trong phòng Chỉ gia, mỉm cười với Nhuận Sinh.

Nhuận Sinh kinh ngạc ngậy ra đó, hoàn toàn không có phản ứng gì. Nhưng mẹ hắn thì động tác mau lẹ hơn, một bước tiến đến, kéo tay Giáng Vân, nói: “Cô nương, cô quen với Nhuận Sinh nhà ta à. Lại đây lại đây, ngồi xuống cùng nhau ăn cơm đi.”

Lúc này, đổi lại là Giáng Vân kinh ngạc, nàng vội nói: “Không cần.”

“Đừng lo, chỉ là thêm một đôi đũa thôi mà!”

Nhuận Sinh thấy vậy, lập tức cản lại, “Mẹ, tiên nữ không ăn cơm!”

“Thằng nhóc này, nói gì thế, người ta rõ ràng là một cô gái.” Người phụ nữ bất mãn.

“Mẹ, cô ấy thật sự là tiên nữ...” Chỉ Nhuận Sinh bất đắc dĩ.

Giáng Vân cười cười, vung tay, nháy mắt trong phòng bay đầy hoa tươi. Hoa rơi như mưa, mang theo mùi thơm ngào ngạt, khiến người ta tán thưởng không ngừng.

“Ta là địa tiên Hà Thái Lăng.” Nàng đứng trong căn phòng dưới cơn mưa hoa, cười nói, “Chử... khụ.. Nhuận Sinh tiên duyên sâu dày, là người có tài tu tiên, ta đến để độ hắn thành tiên!”

Cảnh này, lời này, làm người ta không thể không tin. Tất cả mọi người trong phòng đều kinh ngạc tròn mắt há mồm, thật lâu cũng chưa tỉnh nổi.

.....

Chưa đầy một khắc sau, tin nhà họ Chỉ được tiên nữ ghé đến liền truyền khắp thôn. Từ già tới trẻ trong thôn đều kéo đến tranh nhau xem tiên nữ.

Giáng Vân lần đầu tiên bị rơi vào thế trận này, xung quanh nàng có đến hơn mười người, ai cũng lúi rúi hỏi các loại vấn đề. Có người nhờ nàng xem tiên duyên, có người nhờ xem nhân duyên, cũng có người nhờ nàng biến đổi gì đó. Chỉ một lát sau, nàng liền bị vây công kín mít, trong lòng không ngừng kêu

khổ. Rơi vào thế bí, đang muốn tìm Chữ Nhuận Sinh giải vây cho mình, lại nhận ra, trong phòng đã không còn bóng dáng hân. Lòng Giáng Vân trầm xuống, thi triển phép thoát thân, không thèm để ý đến kinh ngạc của mọi người, cứ thế biến mất tăm.

Nàng vừa ra khỏi cửa liền vọt người lên không trung, thở phào một hơi. Kim Luân trên cổ tay lúc này mới lên tiếng, nói: “Cún đần, sao ngươi lại làm mất dấu chủ nhân!”

“Tình cảnh vừa rồi đâu phải ngươi không thấy...” Giáng Vân oán giận, “Nhưng mà xem chừng tiên nữ này có vẻ rất được yêu thích. Biết đâu lần này chủ nhân sẽ động tâm! Hắc hắc!” Nàng nghĩ đến, lại thấy vui vẻ.

“Ta cũng biết vậy. Mau đi tìm chủ nhân, phen này phải nói nhiều lời hay vào!”

“Biết rồi, thiếu niên anh tuấn, trí tuệ vô song chứ gì.” Nàng cười, đưa mắt nhìn xuống mặt đất. Chỉ thấy phía sau thôn có một con sông nhỏ uốn lượn, nước sông róc rách, vẫn chưa bị đóng băng. Lúc này trên mặt sông có nhiều đóm sáng lấp lánh trong đêm. Nàng nhìn kỹ, thấy bên bờ sông có người ngồi, đúng Chữ Nhuận Sinh.

Giáng Vân cười cười, phi thân xuống, dừng trước mặt hân. Vui vẻ mà gọi một tiếng: “Chủ nhân!”

Nhuận Sinh cả kinh, liền cười, “Tiên nữ tỷ tỷ, thế là ngươi không đúng nhé. Sao lại gọi tên ta như thế? Ta họ “Chữ”, chứ không phải “Trư”. Cái tên Chữ Nhuận Sinh đẹp thế mà.”

Giáng Vân cũng không hiểu ý trêu đùa trong lời hân, chỉ thực thà gọi thêm một tiếng “Chữ Nhuận Sinh”. Nàng ngẫm nghĩ một chút, xem nên nói thế nào. Chợt thấy Nhuận Sinh thả xuống một con thuyền cuối cùng, trên thuyền đặt một cái đĩa nhỏ có chút dầu, ngọn đèn đang cháy. Miễn cưỡng có thể gọi là thủy đăng.

“Cái này để làm gì?” Giáng Vân hỏi.

Nhuận Sinh nhìn theo ánh đèn rạng rỡ trên thuyền, nói: “Ta nghe người ta nói, nếu có người chết, thả thủy đăng, thì có thể chiếu sáng Minh Hà cho hân. Tiếc là ta không khéo tay, không gấp được hình hoa sen...”

Giáng Vân nghe không hiểu, lại hỏi: “Có ai chết vậy?”

Chữ Nhuận Sinh đứng lên, nhìn nàng cười nói: “Không, nghịch ngợm một chút thôi. Hắc hắc, dầu đốt này là ta trộm đây, đừng có nói ra nhé.”

Giáng Vân lại càng mơ hồ. Cái cảm giác mơ hồ này như đã từng có. Nàng chưa bao giờ hiểu được suy nghĩ của hân. Trước kia không, bây giờ, dường như cũng không.

“Đúng rồi...” Nhuận Sinh nghĩ đến điều gì, nói, “Cảm ơn tiên nữ tỷ tỷ đã có ý tốt, nhưng mà, ta không nghĩ sẽ tu tiên.”

“Vì sao?” Giáng Vân nghe câu ấy, nóng nảy hỏi.

“Ha ha, bởi vì tu tiên thì không được ăn thịt.” Nhuận Sinh nở nụ cười, “Như ta bây giờ chẳng tốt sao? À, nhắc đến thịt, hình như ta lại thấy đói rồi, quay về ăn thêm chén cơm đã!”

“Vì sao? Ngươi không tu tiên, ta phải làm gì bây giờ?” Giáng Vân dậm chân, có chút tức giận nói.

Nhuận Sinh bị phản ứng của nàng làm cho hoang mang, hân bước lên vài bước, nói: “Tiên nữ tỷ tỷ, sao ta cảm thấy ngươi không giống hôm qua, có phải ăn nhầm cái gì không?”

Giáng Vân vội lùi lại vài bước, “Làm gì có gì không giống, ngươi nghĩ nhiều quá rồi...” Nàng nhìn hân, cẩn thận mở lời, “Không phải ngươi thích ta sao? Vì sao không theo ta tu tiên?”

Nhuận Sinh ngậm ngùi cả người, thật lâu mới phản ứng được. Hân hơi đỏ mặt, cười nói: “Tiên nữ tỷ tỷ, ăn có thể ăn bậy, nhưng mà không thể nói bậy. Ngươi nói thế, sẽ làm rất nhiều cô nương đau lòng nhé, ha ha...”

Hân nói xong liền chạy về nhà cũng không quay đầu, chỉ để lại một mình Giáng Vân đứng bên bờ sông. Giáng Vân cứ như thế, chẳng biết làm thế nào cho đúng. Nàng quay đầu, ngơ ngác nhìn mấy chiếc đèn thuyền xiêu vẹo hân vừa thả.

Đèn thuyền theo dòng nước đến giữa sông xoay tròn một vòng, rồi lại từ từ trôi về xa. Ngọn đèn dầu lập lờ, chiếu xuống dòng sông, lung linh ánh sáng. Chỉ một lúc sau, dầu thấm vào thuyền giấy, chỉ trong nháy mắt ngọn lửa bị nước sông dập tắt. Con thuyền cứ thế chìm xuống, mất hút trong dòng sông.

Giáng Vân đột nhiên nổi lên cảm giác đau thương, nàng ngồi sụp xuống, gục mặt xuống đầu gối, bật khóc nức nở

Q.2 - Chương 12: Ràng Buộc

Giáng Vân ôm đầu gối, khóc nức nở.

Kim Luân trên cô tay lóe lên ánh lửa, hóa thành hình người, cả giận nói: “Cún đần, rốt cuộc là ngươi nói linh tinh cái gì thế hả!”

Giáng Vân từ từ ngừng đầu, im lặng thật lâu, rồi hơi cúi xuống nói: “Ta không biết phải làm cái gì bây giờ nữa...”

“Cái gì mà không biết? Biến thành hình dáng địa tiên kia rồi khuyên chủ nhân tu tiên, chuyện đơn giản như vậy mà ngươi cũng không làm được, yêu thú mà sao ngu thế cơ chứ!” Huyền Hòa Kim Luân vẫn điềm tĩnh như thế.

Giáng Vân hóa lại hình dạng của mình, rầu rĩ đáp: “Chủ nhân nói hần sống rất tốt, không muốn tu tiên, ngươi cũng nghe rồi đấy!”

“Chủ nhân tiên duyên mỏng manh, nói thế có gì lạ! Cho nên mới cần chúng ta giúp!” Huyền Hòa Kim Luân nhú mày, sát khí nổi lên quanh người khiến ngọn lửa hóa thành màu xanh, “Xem ra tình thân của cái đám phàm nhân này rất hại người, khi trước chủ nhân là cô nhi, chẳng có gì vương bận. Hừ, ta sẽ thay chủ nhân chặt đứt tục niệm này!”

Giáng Vân nghe thế nhảy dựng lên, “Vòng vèo, ngươi muốn làm gì?!”

Trong mắt Huyền Hòa Kim Luân ngập sát khí, giọng nói vô cùng lạnh lẽo, “Hủy cả cái thôn này đi, thì việc khuyên chủ nhân tu tiên sẽ đơn giản hơn!”

Giáng Vân cả giận: “Nói vậy! Lúc trước Quảng Chiêu diệt toàn tộc ta, ta một lòng chỉ nghĩ chuyện báo thù, làm gì còn muốn tu tiên?! Ngươi giết cả nhà chủ nhân, chủ nhân nhất định cũng thế!”

Kim Luân nghe vậy, ngọn lửa quanh thân dần tắt, hần đứng ngây ra đó, vẻ mặt hoang mang, “Thật không?”

“Phí lời! Vòng vèo ngu ngốc! Ngươi còn dám nói ta ngu, ngươi còn ngu hơn!” Giáng Vân có chút đắc ý nói, nhưng chỉ một thoáng, cảm giác đau thương lại dâng lên, cô được ràng buộc của tình thân, cũng hơn tiên đạo cả ngàn vạn lần. Nếu cho nàng chọn, nàng thà dùng tất cả đạo hạnh có được hôm nay, để đổi lại sự sống cho tộc nhân của mình. Nhưng mà, nếu chủ nhân không tu tiên, thì làm sao thoát khỏi vòng nhân quả, làm sao nàng có thể báo ân?

Nghĩ vậy, nàng càng thêm rối bời. Giáng Vân lại ngồi xuống, ôm đầu gối, cứ thế ngây ngốc.

Kim Luân thấy vậy, nói: “Cún, ngươi lại sao vậy?”

Giáng Vân vẻ mặt rối rắm lắc lắc đầu, nàng im lặng lấy “Thất Diệu Chiêu Minh Kinh” trong lòng ra, quang hoa trong kính mờ ảo, có thể thấy được kiếp trước, kiếp này, có thể hiện chân thân của vạn vật. Nàng nhẹ nhàng vuốt ve bảo kính, nhớ đến tiên đồng hoa sen, theo bản năng nhẹ nhàng nói: “Quảng Chiêu phải làm sao đây?”

“Đúng thế, nếu để cho Quảng Chiêu tiên quân đến khuyên chủ nhân, chủ nhân nhất định sẽ nghe theo! Ngươi thật thông minh đấy Cún!” Kim Luân đột nhiên cao hứng.

“Hả?” Giáng Vân khó hiểu.

“Lúc chủ nhân ở Thập Châu, cũng không qua lại với chúng tiên, chỉ quan hệ tốt với mỗi Quảng Chiêu tiên quân! Hắc hắc, nếu có thể tìm được Quảng Chiêu tiên quân chuyển thế, rồi để hần khuyên chủ nhân tu tiên, nhất định sẽ có tác dụng!” Kim Luân nói nguyên một hơi.

“Để ta biến thành Quảng Chiêu...” Giáng Vân cũng háo hức đứng bật dậy.

Kim Luân nhìn nàng, mở miệng khinh thường: “Ngươi? Đẹp đi, ngay cả Địa tiên ngươi cũng không giả được, còn muốn giả Tiên Quân?”

Giáng Vân cẩn thận nghĩ lại, nếu để cho nàng hóa thành bộ dạng của Quảng Chiêu, nàng cũng chẳng thèm. Nàng gật đầu, nói: “Có điều, không có lời gọi ý, cho dù là “Thất diệu chiêu minh kính” cũng không tìm thấy Quảng Chiêu.”

Kim Luân nói: “Ta từng nghe chủ nhân nói, Quảng Chiêu tiên quân trái tim trong sáng, có cương khí hộ thân. Khí chất ấy sinh theo hần, mất theo hần. Thiên hạ tuy rộng lớn, nhưng với manh mối đó, chắc cũng không khó.”

“Nhưng nguyên thần của hần bị diệt, cương khí có thể theo hần chuyển thế sao?”

“Cũng phải thử một lần!” Kim Luân nói xong, nhún người, biến mất trong bóng đêm.

“Vòng vèo, đợi ta với!” Giáng Vân hô to, ngoái đầu nhìn thoáng qua ngọn đèn ảm áp nơi thôn nhỏ, rồi mới đuổi theo.

....

Khi Nhuận Sinh về đến nhà, người trong thôn đã giải tán. Cha mẹ hắn ngồi trước bàn, vẻ mặt nghiêm túc đang nói gì đó. Dịch trưởng thì ôm Thiên nhi, cau mày lắng nghe.

“Mọi người đang nói gì vậy, cho con nghe với!” Nhuận Sinh cười cười sáp đến gần, cả người nhào lên bàn.

Thấy hắn đến, mấy người không nói nữa. Mẹ hắn mở miệng, cười nói: “Không có việc gì, con mau đi ngủ đi, vết thương còn chưa khỏi, đừng để bị mệt.”

Nhuận Sinh cũng không cố hỏi, chỉ cười gật đầu, “Vâng!” Hắn nói xong lập tức trở về phòng, ngã lưng ngủ. Có điều hắn rất rõ, ngọn đèn dầu ở gian chính sáng suốt đêm. Cuộc nói chuyện này, hắn cũng loáng thoáng nghe được một chút. Hắn nhắm mắt lại, cố ru mình ngủ, nhưng sau cùng, cũng thức trắng một đêm.

Sớm ngày thứ hai, hắn dậy thật sớm. Vừa mới bước vào nhà chính, đã thấy cha mẹ và dịch trưởng đều ở đó, thấy hắn đi ra, ba người đưa mắt trao đổi, dịch trưởng ngừng một chút rồi lựa lời nói: “Nhuận Sinh, có chuyện chúng ta muốn nói với cháu.”

Nhuận Sinh gật đầu “Ồi, cậu ba, cuối cùng cậu cũng đồng ý hôn sự của cháu và Thiên nhi à?!”

Về nghiêm túc của dịch trưởng lập tức bị những lời này làm cho sụp đổ. Hắn đưa tay, hung hăng gõ vào đầu Nhuận Sinh, rồi mới cố kìm chế: “Ta đang nói về việc ngươi tu tiên!”

Nhuận Sinh ôm đầu, ngăn người, “Tu tiên?” Hắn chẳng hiểu gì cả, đưa mắt nhìn cha mẹ mình.

Cha hắn nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu ấy, liền nói: “Nhuận Sinh à, chúng ta đã bàn qua. Nếu vị tiên nữ kia nói con là người có khiếu tu tiên, vậy con nên tu tiên đi.”

Nét cười trong mắt Nhuận Sinh lập tức biến mất, hắn buông thông tay, trong lòng có chút khó xử, “Tại sao...”

Dịch trưởng cau mày, thờ dãi.

Cha hắn bước đến cạnh hắn, nói: “Nhuận Sinh, tiên duyên tốt như vậy, bỏ qua không phải rất đáng tiếc sao? Hơn nữa, bây giờ thế đạo hay thay đổi, nghe nói sắp có chiến sự. Con đã sắp mười tám tuổi rồi, biết đâu, lại giống hai người anh của con...” nói tới đây, giọng nói của ông không nín nổi bi thương, câu sau cũng đành nuốt xuống.

Trong mắt mẹ hắn đã thấp thoáng nước mắt. “Nhuận Sinh, mẹ nghe nói tu tiên có thể trường sinh bất lão, hơn nữa, một người thành tiên, cái gì mà con gà con chó cũng được đi theo hưởng phúc...”

“Một người đắc đạo, gà chó cũng thăng thiên...” Dịch trưởng đỡ lời cho chị mình, rồi lại nhìn Nhuận Sinh, “Ngươi cứ cẩn thận suy nghĩ lại đi.”

Nhuận Sinh cúi đầu suy nghĩ, nhưng rất nhanh hắn liền nở nụ cười, “Dù con có muốn tu tiên, cũng chẳng biết đi đâu mà tu nữa...”

Hắn còn chưa dứt lời, mẹ hắn đã vui mừng, “Nói vậy con đồng ý tu tiên sao? Cha mẹ và cậu con đã tính cho con hết rồi! Mẹ bảo cậu con đi hỏi thăm, nghe nói cách đây không xa có một nơi gọi là Mao Sơn, ở đó toàn là người tu tiên, con đến đó nhập môn là được.”

“Hả? Mao Sơn?” Nhuận Sinh cũng từng nghe qua cái tên này, hơn nữa nghe thấy không ít sự tình kỳ lạ, có điều, hắn nghe vậy thôi, chứ chẳng quan tâm.

“Mao Sơn Thượng Thanh Phái.” Dịch trưởng mỉm cười, nói “Nơi đó là bảo địa của đạo gia, không phải chỗ người thường có thể vào. Ta tìm người viết phong thư tiến cử, người hãy đi xem vận khí thế nào.” Nói rồi ông liền đưa tay vào trong áo lấy ra một phong thư, đặt vào tay Nhuận Sinh.

Nhuận Sinh ngẩng người nhìn, hắn cầm bức thư kia, thật lâu sau mới ngẩng đầu nhìn cha mẹ. Rất nhanh hắn liền cười: “Được, con phải đi thử xem”

Nghe được câu trả lời của hắn, tất cả mọi người đều yên tâm. Vì thế mọi thứ bắt đầu được thu xếp. Người trong thôn nghe tin này, cũng nhao nhao muốn đến tiễn hắn. Được tiên nữ vừa ý, tiên duyên sâu nặng, là kỳ tài tu tiên. Tất cả những chuyện hi hữu như vậy mà lại xảy ra ở cái thôn nhỏ bình thường thế này, bảo người ta làm sao mà không kinh ngạc cho được. Những ngày sau đó, Nhuận Sinh ngày nào cũng phải tiếp một đám người đến chúc mừng. Đợi đến khi vết thương của hắn khỏi hẳn, tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng, hắn liền bị thúc giục lên đường.

Hôm đó, sắc trời hơi mù mịt, điềm báo tuyết sắp rơi. Gió lạnh thấu xương, rõ ràng không phải ngày tốt để lên đường. Nhuận Sinh lưng đeo bọc hành lý, đứng ở cửa thôn, trong lòng chẳng vui vẻ gì, nhưng trên mặt vẫn luôn tươi cười.

Dịch trưởng thấy thần sắc hắn mâu thuẫn, liền vỗ vai hắn, nói: “Nhuận Sinh, nếu không thể nhập môn, cũng đừng có miễn cưỡng, ở trạm dịch lúc nào cũng cần người.”

Nhuận Sinh cười cười gật đầu, không nói gì.

Dịch trưởng nghĩ nghĩ, kéo một con ngựa đến nói: “Đây là dịch mã*, ngươi dùng tạm. Nhưng mà nhớ rõ, cho dù có nhập môn thì cũng phải đem nó trở về. Biết chưa?”

Nhuận Sinh dắt ngựa, quay đầu nhìn cha mẹ.

Cha mẹ hắn đứng ở cửa thôn, nhìn hắn, không nói tiếng nào, cũng không giữ hắn lại. Nhưng ánh mắt đó thật sự là không đành lòng. Đúng vậy, bởi vì

không đành lòng nên không dám lên tiếng, họ sợ vừa cãi lời, sẽ mềm lòng đổi ý.

Cạnh hai người là một cô bé mười tuổi xinh đẹp. Cô bé nhìn Nhuận Sinh, cười ngọt ngào. Nhìn hấn, rồi nhìn mình, lại cất giọng đáng yêu: “Nhuận Sinh ca ca, huynh làm thần tiên, nhất định phải về hóa phép cho Thiên nhi xem nhé!”

Trong chớp mắt đó, Nhuận Sinh thật sự cười không nổi. Nhưng hấn hít sâu, vẫn cười vô cùng rạng rỡ: “Cha, mẹ, con đi đây! Thiên nhi, nếu thành tiên, huynh sẽ trở về đón muội, cho muội làm tiên nữ!”

Bởi vì nụ cười của hấn nên tất cả đều cười theo.

Hấn lùi lại vài bước, vẫy vẫy tay, rồi nhảy lên ngựa, vội vàng phóng đi.

Vó ngựa hất tung làn tuyết đọng, che tầm mắt của mọi người. Lúc này, thiên ngôn vạn ngữ cũng đều như không, tất cả chìm trong màn tuyết. Vừa mừng vừa lo, là họa hay phúc, không ai biết, cũng không ai muốn biết.

....

Nhuận Sinh giục ngựa chạy hơn mười dặm đường, mới dần phi chậm lại. Hấn ghim cương, ngăn ngó ngồi trên lưng ngựa. Tuyết đã bắt đầu rơi. Gió ủa đến, tuyết đọng trên cây rào rào đổ xuống, càng tăng thêm vẻ tịch liêu. Hấn ngựa đầu, hứng lấy cảm giác lạnh băng, trút một tiếng thở dài.

“A... ngu thật, sống chết cũng không chịu đi có phải tốt hơn không. Giả vờ làm con có hiếu cái gì chứ!” Hấn nhẹ giọng mắng.

Hấn thúc nhẹ vào bụng ngựa, con ngựa liền cử động, chậm rãi bước về phía trước.

Nhuận Sinh vẫn tiếp tục ngựa cỏ mà nhìn trời, “Tiên duyên... người nói ta có tiên duyên thì ta có chắc, bằng chứng đâu? Bảo ta tu tiên thì ta phải tu, có lợi ích gì không? Ta thích ăn thịt, tà niệm cũng có, người quân được chắc?”

Hấn nói xong, đột nhiên nghĩ ra điều gì, “Đúng rồi, đầu óc ta toàn tà niệm, làm sao mà tu tiên được? Đúng không ngựa?” Hấn vỗ vỗ cổ ngựa rồi hỏi.

Con ngựa hừ nhẹ một tiếng, giống như đáp lời.

Hấn cười: “Người cũng hiểu nhỉ. Có đạo lý, Thượng Thanh Phái ở Mao Sơn, nghe nói yêu cầu rất cao. Họ thu ta mới lạ. Nói vậy, ta chỉ cần đi đến đó ngó qua một cái là xong? Ha ha, ta thật sự quá thông minh đi?”

Con ngựa lại hừ một tiếng nữa, khiến hấn càng thêm cao hứng.

“Chúng ta có cùng quan điểm nha ngựa!” Hấn liền cảm thấy phiền nào tan thành mây khói, bất mãn trong lòng đã không còn nữa. Hấn thò tay vào ngực, lấy tám bản đồ đến Mao Sơn. “Để xem nào, đi sớm về sớm.”

Hấn hớn hờ mở bản đồ, đang muốn nhìn kỹ, đột nhiên, một đạo kinh phong từ phía sau lưng đánh đến. Hấn cả kinh, ngay lúc quay đầu lại, lập tức bị một sức mạnh kéo khỏi lưng ngựa.

Sự tình xảy ra bất ngờ khiến hấn không kịp phản ứng, ngã mạnh xuống đất. Hấn ngẩng đầu, đang muốn nhìn rõ tình hình, chợt nghe thấy một giọng nói khàn khàn: “Tiểu huynh đệ, cho ta mượn ngựa của người dùng một chút!”

Nhuận Sinh còn chưa kịp nhìn thấy mặt mũi người nọ, chỉ nghe thấy tiếng hấn quát chói tai, con ngựa lập tức co chân phi như điên.

“Này, ăn cướp!” Nhuận Sinh nhanh chóng đứng dậy, gầm lên.

Lúc này, từ xa có tiếng vó ngựa rầm rập tiến đến, hấn quay đầu lại, liền trông thấy một đám người ngựa, khí thế, sát khí đúng là dọa người.

Nhuận Sinh lập tức tránh sang một bên. Những người đó cũng chẳng để ý đến hấn, ngựa lao như gió, cho đến khi chỉ còn vọng lại âm thanh, rồi biến mất nơi xa.

Nhuận Sinh đứng bên đường, gật đầu tỏ vẻ hiểu, “À, đuổi giết...” Hấn đang tự cho là xui xẻo, lại đột nhiên nhớ ra: “Toi rồi, đó là dịch mã mà! Còn có lộ phí của mình nữa!”

Nghĩ tới đó, hấn liền theo dấu chân ngựa trên đường mà đuổi theo.

---

* Ngựa đưa thư tín của trạm dịch.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kỳ Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 13: Xà Sắt

Chữ Nhuận Sinh lần theo dấu chân ngựa trên mặt đất đuổi theo khoảng chừng hai khắc, gió tuyết bắt đầu lớn dần, ùn ùn kéo tới, làm mất luôn dấu vết trên đất, không phân biệt nổi. Hắn dừng chân, thở hồng hộc, chẳng biết làm sao. Nhớ đến lời Dịch trưởng dặn lúc lên đường, hắn lại không cam lòng. Khắp nơi mênh mông tuyết trắng, hoàn toàn không có bóng người, cho dù hắn không cam lòng, cũng chẳng làm gì được.

Đúng lúc hắn đang vắt óc nghĩ, liền nghe phía trước truyền đến tiếng hô chém giết, tiếng binh khí vang và tiếng ngựa hí. Nhuận Sinh trong lòng thầm mừng, vội vã chạy về phía trước.

Khi Nhuận Sinh đuổi đến nơi ấy, liền bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi há hốc mồm. Chỉ thấy đám người hùng hổ, đàng đàng sát khí đuổi theo vừa rồi đều đã chết. Trên đất binh khí rải rác, khắp nơi thi thể la liệt, máu tươi vẫn còn nóng, nhuốm hồng cả nền tuyết trắng, nhìn mà ghê người.

Nhuận Sinh kinh sợ lùi lại hai bước. Những người nằm đó tứ chi không còn đầy đủ, chết thảm như vậy, rõ ràng không phải bị cướp bóc hay đuổi giết. Nhưng mà, dù có thâm thù đại hận, nhưng ra tay ác thế này cũng không khỏi quá tàn nhẫn đi. Hắn hỏi hận vô cùng, còn đang muốn bỏ chạy. Đúng lúc đó lại nghe thấy một giọng nói yếu ớt khàn khàn: “Tiểu huynh đệ...”

Hắn giật mình, chỉ thấy bên trong đám thi thể kia, có một người còn sống chui ra. Đó là một nam tử trên dưới ba mươi tuổi, cả người đầy vết máu, hình dạng tiêu tụy. Hắn nhận ra giọng nói này, chính là người vừa cướp ngựa của hắn. Nhuận Sinh chẳng nghĩ được nhiều, mấy bước đã chạy qua, nâng người nọ dậy, nói: “Ngươi có sao không? Cố gắng lên, ta đem ngươi đi tìm đại phu.”

Người nọ nhìn Nhuận Sinh, giữ lấy tay hắn nói: “Tiểu huynh đệ, ta đã bị thương đến tạng phủ, không còn sống được lâu nữa...”

“Còn chưa chết đừng có nói như thế, xúi quẩy lắm!” Nhuận Sinh nói xong, liền nhận thấy hơi thở của hắn mong manh, nói mỗi câu như vậy mà phải lấy hơi lâu như vậy, sợ là không chống đỡ được bao lâu nữa thật. Nhìn dáng vẻ của hắn, động còn không động được chứ nói gì đến đi tìm thầy thuốc. Nhuận Sinh nhìn xung quanh. Kể cũng lạ, ở đây người chết đầy ra, ngựa lại chẳng tổn hại, tất cả đều nguyên vẹn đứng một bên.

Nhuận Sinh lập tức nhận ra dịch mã, hắn đứng dậy, dắt ngựa lại, hắn lấy trong bọc hành lý trên lưng ngựa ra lọ thuốc, nước uống và lương khô, bỏ vào lòng nam tử kia, nói: “Ngươi đừng có nói di ngôn với ta, ta chỉ đi ngang qua thôi.” Nhuận Sinh thật thà nói, “Ngươi cảm tạm mấy thứ này đã. Ta đi tìm đại phu đến, có gì thì đợi nói với ông ta.”

Nam tử kia có chút kinh ngạc, ngờ ngác nghe hắn nói. Nhuận Sinh nói xong, liền đứng dậy định đi. Nam tử kia vươn tay giữ hắn lại, vội vàng nói: “Tiểu huynh đệ!”

Nhuận Sinh cau mày, “Vị đại ca này, ta muốn giúp ngươi đi tìm đại phu, chẳng lẽ không được, ngươi muốn tự đi sao?”

Nam tử kia lắc đầu, nói: “Tiểu huynh đệ, thương thế của ta không phải đại phu bình thường có thể chữa được.” Hắn nói xong, nâng cánh tay, vén tay áo lên, chỉ thấy trên cánh tay là hoa văn hình con rắn, hoa văn này dường như vật sống, từ từ trườn lên trên. “Đây là pháp yếm trắng, thuật chú sát*. Khi xà văn này lên đến ngực ta, là lúc ngũ tạng bị nó nuốt mất, chết không thể cứu.”

Nhuận Sinh nghe như vậy, sống lưng lạnh toát.

“Những người đó, cũng chết bởi thuật nguyên rùa này...” Nam tử nhìn những thi thể trên mặt đất nói: “Ta vốn là người tu đạo, cố gắng có thể áp chế thuật này, nhưng cũng chẳng chống đỡ được bao lâu nữa...”

Nhuận Sinh chẳng biết làm thế nào cho phải, đành nhìn hắn, im lặng.

“Tiểu huynh đệ, ta biết việc này không liên quan gì đến ngươi, nhưng đến nước này, ngoài ngươi, ta chẳng còn ai để nhờ cậy...” Giọng nói của nam tử kia yếu ớt, đã hết sức chống đỡ nổi, hắn lấy một ống trúc từ trong lòng ra, đặt vào tay Nhuận Sinh, “Xin ngươi, đem cái này... đưa cho Mao Sơn.”

“Mao Sơn Thượng Thanh Phái?” Nghe thấy tên này, Nhuận Sinh có chút kinh ngạc.

“Tiểu huynh đệ, ngươi cũng biết Thượng Thanh Phái?”

Nhuận Sinh không biết có nên nói thật hay không, hắn dừng lại một chút, nói bừa: “Rất có tiếng...”

“Tiểu huynh đệ, ống trúc này chính là tính mạng của ta, xin ngươi...”

“Chuyển đồ thôi mà.” Nhuận Sinh cầm lấy ống trúc, bỏ vào ngực áo, “Ta vốn là dịch phu, rất chuyên nghiệp.”

Nam tử kia nghe vậy, trên mặt hiện ra nét cười yếu ớt, “Tiểu huynh đệ, ngươi là người tốt.. ngày sau tất được phúc báo.”

Nhuận Sinh xoay người lên ngựa, nói: “Đại ca, ngươi từng tuổi này rồi, có biết là không thể trông mặt mà bắt hình dong không? Đưa đến Thượng Thanh Tông hay không, còn phải xem tâm trạng của ta. Dù sao nếu trên đường đi ta đổi ý, cũng không có ai truy cứu, đúng không?” Hắn nói xong, nhướn mày

cười, tiện đà thúc ngựa vội vã rời đi.

Nam tử kia bị hấn nói một hơi như vậy, trong lòng không yên, nhưng sau một lát, hấn liền nở nụ cười. Hấn nhìn bình nước, lương khô và thuốc cầm máu trong ngực, cười lắc đầu, nhẹ giọng lầm bầm: “Dù người có muốn ta truy cứu, ta cũng không sống qua được lúc mặt trời lặn...”

....

Mùa đông, sắc trời mau tối. Ánh sáng mờ nhạt vừa tắt, sắc trời lập tức âm u, mặt đất chỉ còn lại nền tuyết trắng ảm đạm, la liệt thi thể và máu tươi, quý dị đến đáng sợ.

Lúc này, một đám người áo đen theo gió tuyết phi ngựa đến, trong bóng đêm, vó ngựa rời rạc, tựa như quỷ mị. Khi đến gần đám thi thể, đội nhân mã dừng lại. Một nam tử chừng bốn mươi tuổi giục ngựa đến gần, nhìn thảm trạng của người chết trước mắt, hấn cau mày nói: “Đây đều là huynh đệ nhà mình, có thể nào...”

Chỉ nghe một tiếng mềm mại đáp lại: “Quý phái chỉ nói là muốn giết người vô hình, nên chủ nhân mới dùng yểm thắng thuật này. Đám đệ tử lại ở quá quá gần mục tiêu, bất hạnh gặp nạn, cũng không phải chủ nhân muốn.”

Nam tử nghe xong, sắc mặt càng âm trầm. Hấn quay đầu, nhìn về phía có tiếng nói, phía sau đội nhân mã, một cô gái đứng đó. Nàng trông xanh xao nhỏ bé và yếu ớt, thân hình mong manh. Trên người mặc một bộ nhu quần màu trắng, tóc búi hai bên, nhìn qua chừng mười lăm tuổi. Về mặt ôn thuận, đôi mắt trong suốt động lòng người, đúng thực là nhìn muốn thương yêu.

Nam tử không nói một lời, quay đầu sai người làm việc.

Một lát sau, liền nghe thấy người bẩm báo: “Đường chủ, tên đệ tử Thượng Thanh Phái kia đã tắt thở. Thuộc hạ đã lục soát khắp người hấn nhưng không thấy vật kia!”

“Cái gì?!” Nam tử kinh ngạc, hấn quay đầu nhìn cô gái kia nói: “Chúng ta vất vả mới lần theo được manh mối này, nếu không phải do chủ nhân người, thì sớm lấy được thứ đó rồi. Bây giờ làm mất rồi, làm sao ăn nói với thiếu chủ đây?”

Cô gái lắc đầu nói: “Nếu đệ tử của quý phái có khả năng tìm được người như vậy, sao còn phải nhờ cầu chủ nhân nhà ta ra tay? Tự mình vô dụng, sao lại đi trách người khác?” Giọng nói của nàng bình thản, nhưng ngôn từ lại vô cùng giễu cợt.

Nam tử cố nén lửa giận ngập trong lòng, không cần nhiều lời.

Cô gái cười cười, lẳng lặng đi đến chỗ đầy thi thể, nhẹ nhàng nâng tay. Chỉ thấy mấy đạo bạch quang từ trong thi thể bay ra, rơi xuống cánh tay nàng. Khi bạch quang định hình, liền hiện lên một con bạch xà dài mấy thước. Bạch xà từ từ bò lên phía cô nàng, cái lưỡi đỏ tươi ở sát tai nàng phun ra nuốt vào, giống như đang nói chuyện.

“Đồ vật kia ở trong tay một tên dịch phu, hiện giờ đang đi về phía Mao sơn.” Cô gái mở miệng nói.

“Bây giờ đã đến đâu?” Nam tử vội hỏi.

Cô gái thu bạch xà lại, nói: “Nếu vừa rồi đường chủ khẳng khái cho rằng ta làm mất thứ đó, ta sẽ tìm về cho người. Đến lúc đó, đường chủ chỉ cần ba quý chân lay, tạ lỗi với chủ nhân nhà ta là được.” Cô gái bình tĩnh nói xong, hai mắt bốc lên thanh quang, tức khắc, gió xung quanh ngưng đọng, tiếng sấm sập từ bốn phương tám hướng truyền đến bên tai không dứt.

Đám ngựa đột nhiên bị kinh hãi, bồi rồi lồng lên.

Nam tử không hiểu gì, khi cúi đầu nhìn xuống liền hít một ngụm khí lạnh.

Giữa mùa đông tháng chạp mà trên mặt đất nhưng nhúc rần. Có độc không độc, có lớn có nhỏ, dưới nước trong rừng, đủ các loại rắn bò khắp đất, quấn vào nhau trên nền tuyết. Nhìn cảnh tượng này, dù có là nam nhi cao bảy thước, cũng không nên nổi mà kêu thành tiếng.

Cô gái kia đứng trong bày rắn, muôn vàn con nối đuôi nhau thành hàng, rồi tất cả cùng nhau biến mất, không một dấu vết.

....

Nhuận Sinh giục ngựa phi nước đại về hướng bắc, dù sắc trời đã tối, con đường trước mặt trở nên mờ mịt, hấn vẫn không muốn ngừng. Trên đời có rất nhiều việc, nếu suy nghĩ quá nhiều sẽ do dự. Hấn không thêm nghĩ nữa, coi như mình vẫn đang làm dịch phu, trong ngực áo là tin cấp báo tám trăm dặm.

Hấn còn nhớ rõ lần đầu tiên đi truyền tin, đi qua đi lại chẳng qua cũng chỉ trăm dặm, nhưng đưa xong thư, mầng da đùi của hấn bị yên ngựa cọ rách, máu tươi chảy ròng, đến mấy ngày không đi lại được. Đó cũng là lần đầu tiên hấn kiếm ra tiền. Năm ấy hấn mười sáu tuổi.

Cha mẹ thường nói, thế đạo gian nan, hấn cũng không cảm nhận được. Tuy rằng truyền tin rất vất vả, nhưng giờ cũng đã quen. Ít nhất là hấn ăn no mặc ấm, luôn có gan heo xào tương ăn. Đối với hấn có những thứ ấy là đã đủ lắm rồi. Hấn luôn nghĩ rằng cả đời cứ thế này là tốt nhất.

Đáng tiếc, người ta nói hấn có tiền duyên.

Tiên duyên? Trong đầu đột nhiên hiện lên hai chữ này, hắn liền hung hăng lắc đầu. Hắn nhìn con đường phía trước, tuy là ban đêm nhưng tuyết trắng sáng, vẫn còn nhìn được mọi vật. Nếu ngựa chạy không ngừng, trong vòng hai ngày hắn sẽ đến Mao Sơn. Tuy nhiên, với điều kiện là hắn tìm được trạm dịch để đổi ngựa... Cũng không biết là người kia có thể gắng gượng đến lúc đó không.

Hắn nghĩ đến đây, liền vùng thêm một roi giục ngựa phi nhanh hơn.

Đột nhiên con ngựa hí dài một tiếng, cả người nó nghiêng đi, rồi ngã ra. Nhuận Sinh cả kinh, nhảy xuống, an toàn tiếp đất. Hắn vội vã ngồi xuống kiểm tra ngựa. Cảm giác con ngựa đau ở chân, Nhuận Sinh vươn tay cẩn thận kiểm tra. Ngón tay vừa chạm đến chân ngựa, liền chạm phải thứ gì đó ẩm ướt mềm mề. Hắn hoảng hốt rút tay lại. Lúc này mới nhìn rõ trên đùi ngựa có ba bốn con rắn quấn lấy. Đang trong thảng chập, các loại xà trùng vẫn còn đang ngủ, vậy mấy con này ở đâu ra? Trong lòng hắn tuy kinh sợ, nhưng tay không hề chậm chạp. Hắn lập tức rút thanh chủy thủ bên hông hất mấy con rắn kia ra, tiện đó dắt ngựa dậy, chuẩn bị rời đi.

Lúc này, tiếng sấm sập từ bốn phía kéo đến, con ngựa hoảng loạn đến cực điểm, nó thở phì phò, không ngừng kêu lên. Trong một khắc, trên mặt tuyết có vô số rắn từ từ trườn về phía Nhuận Sinh. Hắn cảm thấy da đầu tê dại, không nín nổi sự run rẩy.

Con ngựa bên cạnh hí dài một tiếng làm hắn hoàn hồn. Đang định trấn an thì nó giật mạnh dây cương, nhanh chân chạy đi.

Nhuận Sinh trong lòng biết không xong, liền co cẳng bỏ chạy, nhưng đột nhiên bị trượt chân. Chẳng kịp rõ tình hình, hắn chỉ biết bật dậy tiếp tục chạy. Ngay tức khắc một con mãng xà dài hơn một trượng quấn lên thắt lưng hắn, giữ chặt hắn lại. Nhuận Sinh chưa từng gặp qua chuyện này bao giờ, chỉ thấy xương cốt khắp người sắp bị siết vỡ, không sao cựa quậy nổi. Mãng xà ngẩng đầu, mở miệng thật to như muốn nuốt chửng hắn.

“Khoan đã.” Thanh âm của thiếu nữ vang lên, làm con rắn ngừng lại.

Nhuận Sinh đưa mắt nhìn thì trông thấy một cô gái nhỏ bé, yếu ớt trên người mặc bộ nhu quần đang chậm rãi đi đến. Khi hắn định mở miệng kêu cứu thì mới nhận ra mình không thể thở nổi, chẳng thể kêu được một tiếng.

Cô gái đi đến trước mặt hắn, đưa tay lấy cái ống trúc từ trong ngực hắn. Nàng ngẩng đầu, nhìn vào mắt Nhuận Sinh, nói rất chân tình: “Nếu người ít lo chuyện người khác, thì cũng không gặp kiếp nạn này. An tâm đi đi.”

Lời nàng vừa dứt, con mãng xà nhe nanh sắc nhọn, cắn một cái lên cổ họng Nhuận Sinh. Trong sát na, cái cảm giác đau đớn đó không thể nói rõ, giống như lạnh đến tận xương tủy. Nhuận Sinh cảm giác được, dòng máu ấm áp từ trên cổ hắn ngấm vào quần áo. Âm thanh bên tai càng lúc càng ồn, làm hắn không nghĩ được gì.

Mãng xà và nhả ra, đang định nuốt lấy con mồi, thì đột nhiên tuyết rơi nhiều hơn. Gió lạnh thấu xương, đám rắn trên mặt đất quấn vào với nhau, không sao động đậy.

Cô gái thấy thế thì phát tay, nói một tiếng: “Đi!”

Bây rần đều lui hết, mãng xà kia cũng buông lỏng, Nhuận Sinh liền ngã xuống đất. Máu tươi tràn ra nhuộm đỏ cả mảng tuyết dưới thân hắn. Gió lạnh giống như từ cổ họng ngấm vào, tụ trong lục phủ ngũ tạng, làm đông hết huyết mạch. Hắn cứ nằm trên tuyết như thế, đầu óc trống rỗng. Ai bảo là trước lúc chết sẽ thấy đèn kéo quân***? Rõ ràng hắn chẳng nhìn thấy gì hết...Hắn từ từ nhắm mắt lại, trước mắt đột nhiên hiện ra ống trúc trong tay cô gái kia, hắn không tự giác mà nở nụ cười. Nụ cười nhạt đọng trên mặt hắn, trông như bị gió rét làm cho đông cứng lại...

---

* Pháp yểm thắng: là một loại tà thuật sử dụng họ tên, ngày sinh tháng đẻ của một người khắc hoặc dán lên trên hình nhân bằng gỗ, vải, rom để nguyên rủa. Đa phần các thuật yểm thắng hại nạn nhân đau đớn hoặc suy nhược đến chết vẫn không rõ nguyên do.

** Nhu quần (襦裙): Một loại trang phục cổ của người trung quốc, với áo ngắn khoác trên và thân váy dài.

*** Truyền thuyết nói rằng khi con người sắp chết, tất cả những gì đã trải qua trong một kiếp sẽ lần lượt hiện lên như đèn kéo quân.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kỳ Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 14: Hồn Phách

Lại nói, Giáng Vân và Kim Luân tìm kiếm mấy ngày, vẫn không thấy tăm tích của Quảng Chiêu. Trong thiên hạ này người có được cương khí tinh thuần cũng không nhiều, nhưng những người bọn họ tìm được tất cả đều là Địa Tiên, nên chẳng dùng đến “Thất diệu chiêu minh kính” thì cũng biết là tìm nhầm người. Trời đất bao la, manh mối mịt mù, cả hai đành bỏ việc tìm kiếm, quay trở lại thôn của Nhuận Sinh.

Giáng Vân bay trên chín tầng trời, xuyên qua mây mù, trong đầu vẫn rối bời. Nếu không khuyển được chủ nhân tu tiên, lại không tìm thấy nơi Quảng Chiếu chuyển thế, thì nàng đúng là con cún vô dụng. Không biết tại sao, nàng bắt đầu thấy nhớ Thập Châu, nhớ mây tím khói trắng, tiếng chim hót, hương hoa thơm, ngoài việc trả thù ra, nàng chẳng có gì phải buồn cả. Mỗi ngày đều trôi qua một cách bình thường, yên ả.

Giáng Vân suy nghĩ một hồi lại bắt đầu đau lòng. Đúng lúc đó, nàng đột nhiên cảm thấy một hơi thở rất quen: thông thấu, tinh khiết, dường như chỉ cần đến gần thì tất cả những điều đen tối trong lòng sẽ bị phơi bày ra. Đã có một thời gian ngắn nàng rất sợ thứ lực lượng không chút vẩn đục này. Nỗi hận và sự căm ghét của nàng đứng trước hơi thở này, dường như nhỏ bé đến nực cười. Đó là một lá chắn làm cái ác không phá nổi, một bức tường khiến sát ý không thể đánh tan. Chủ nhân của nàng từng vừa nói vừa chế nhạo nàng rằng: Nếu nuốt cả cánh tay của ta, việc phá cương khí hộ thân kia cũng không phải không được.

Đúng rồi! Nhất định là không nhầm! Đó là cương khí hộ thân của Quảng Chiếu! Nàng dừng lại một chút, rồi thả người lao xuống tầng mây. Huyền Hóa Kim Luân trên cô tay nàng liên tiếng: “Ngươi làm gì thế cún?!”

Giáng Vân không đáp lời, chỉ trong nháy mắt đã nhẹ nhàng đáp trên mặt đất. Tuyết bay đầy trời, dính ướt mái tóc nàng. Giáng Vân siết chặt tay, nhìn thẳng về phía trước, vận sức trên người, giống như sắp tấn công, lại giống như đang phòng bị.

Chỉ thấy vài nam nữ mặc áo xanh đang bước nhanh đến. Đám nam tử này khoảng trên dưới hai mươi tuổi, tóc bó lựa xanh, lưng đeo trường kiếm, người nào sắc mặt cũng nghiêm trọng, đúng thật là đang có việc gấp trong người.

Giáng Vân theo bản năng nín thở, ánh mắt xuyên qua đám người, sau cùng dừng lại trên người một nam tử.

Mặc dù trang phục giống nhau, nhưng nam tử này vẫn không giống người thường. Sự bình tĩnh của y không hợp với đám xung quanh. Cảm thấy ánh mắt của Giáng Vân, nam tử kia không né tránh đưa mắt nhìn lại nàng. Trong khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau, Giáng Vân theo bản năng mà lùi lại hai bước. Trăm năm trước, y chính là dùng ánh mắt này đứng trên bậc cao nhất ở cửa cung mà nhìn xuống nàng. Trăm tình thân nhiên, trong sáng bình yên, thậm chí còn có chút nhân từ...

“Quảng Chiếu...” Giáng Vân cắn răng, nói.

Ngay lúc đó, có người ngắt lời nàng: “Cô nương, chúng tôi có chuyện quan trọng trên người, xin tránh đường.”

Giáng Vân chẳng chút hồn giận nhìn người ngắt lời mình, chỉ vào “Quảng Chiếu” nói: “Ta đang nói chuyện với hắn, ngươi không thấy à?”

Người kia tuổi có vẻ lớn nhất, xem cử chỉ hắn là người dẫn đầu. Hắn nhướng mày, hỏi: “Cô nương, hai người quen nhau sao?”

Giáng Vân khinh thường, đáp: “Đâu chỉ có quen...”

Người nọ mặt mày càng cau có hơn, “Cô nương, chúng ta chính là đệ tử của Thượng Thanh Phái, luôn không hỏi thế tục, thanh tâm tu đạo. Cô đừng có ăn nói lung tung.”

Giáng Vân không kiên nhẫn, đáp: “Ta có quan tâm các ngươi là đệ tử ở đâu!” Nàng nói xong, liền lấy toàn bộ dũng khí tiến lên vài bước đến trước mặt “Quảng Chiếu”, “Ngươi đi theo ta!” Thấy “Quảng Chiếu” bất động, liền nổi nóng, túm lấy tay y, đang định kéo. Không ngờ trong chớp mắt, nàng như chạm phải lõi điện, vội buông tay lùi lại mấy bước, về mặt hoảng sợ.

“Cô nương, cô nhận nhầm người rồi.” Y mở miệng, giọng nói bình thản không một gợn sóng: “Ta tên là Trì Huyền.”

Giáng Vân nhìn hắn, vẻ mặt hoảng sợ còn chưa hết.

“Trì Huyền!” Nam tử dẫn đầu thấy y không chút e dè mà tự giới thiệu, liền không vui.

Trì Huyền hơi gật đầu, tiện dãi đi vòng qua Giáng Vân bước về phía trước.

“Chờ...” Giáng Vân vừa định hô lên, đột nhiên bảo kính bên hông rực lên hồng quang. Ánh sáng màu đỏ đến chói mắt, lại giống như màu máu. Giáng Vân vội vàng lấy bảo kính ra, sau khi nhìn vào, nàng hoảng sợ kêu lên. Không nói không nghĩ, lập tức hóa ra hình thú, xông lên trời cao.

Mọi người trên mặt đất nhìn thấy như vậy rất sợ hãi. Chỉ nói cô nương này là yêu vật, hóa ra hình người để mê hoặc khách qua đường. Nam tử dẫn đầu không khỏi tức giận, trách mắng Trì Huyền: “Ngươi lại đi quen biết loại yêu nữ này! Mất hết cả mặt mũi của Thượng Thanh phái!”

Trì Huyền lạnh nhạt trả lời: “Nàng không phải yêu nữ!”

Thái độ đó làm tất cả mọi người im lặng.

Nam tử dẫn đầu kia tức không nói nổi, hất vung tay áo, “Chúng ta đi!” Mọi người không dám cãi lời, lập tức đi theo. Trì Huyền cũng im lặng, thẳng tiến.

...

Giáng Vân phi thân trong mây, đáy lòng lạnh run. Cảnh tượng vừa rồi trong kính làm cho người ta vô cùng sợ hãi. Trước mắt một màu máu, nhuộm đỏ cả tuyết trắng, dường như còn muốn tràn ra khỏi mặt kính. Mà người nằm trên tuyết, lại chính là Chử Nhuận Sinh. Nàng không hiểu, cái người mới mấy ngày trước còn đang yên ổn dưỡng thương ở nhà, tại sao lại ở đây, mà tại sao lại gặp họa sát thân...

Bên tai của nàng vô cùng im ắng, ngay từ lúc đầu Kim Luân không nói tiếng nào. Nàng có thể cảm giác được lệ khí quanh mình càng ngày càng đè nặng, không khí giống như đông đặc lại.

Vội tốc độ của Thiên Khuyển, đi đến nơi trong kính cùng lắm chỉ trong chớp mắt. Giáng Vân đáp xuống đất, còn không kịp đứng vững đã vội phi nước đại về phía trước. Cảnh tượng trước mắt, đúng như trên bảo kính hiện về, dưới chân nàng máu tươi đông thành băng, khiến trong lòng Giáng Vân trống rỗng. Nhuận Sinh nằm đó, giữa một trời tuyết trắng, hai mắt nhắm nghiền, phảng phất nét cười. Giáng Vân hóa lại hình người, cẩn thận đưa tay ôm lấy hân, kiểm tra mạch đập. Ngay sau đó, nàng bật khóc. Người nằm trong lòng nàng, mạch hoàn toàn không còn đập nữa, cả người lạnh như băng, không một chút sức sống.

“Vì sao lại như vậy...” Giáng Vân khóc ròng, “Không thể nào...”

Huyền Hòa Kim Luân hóa ra hình hài thiếu niên, lẳng lặng nhìn xuống thi thể Nhuận Sinh, trầm mặc. Ngọn lửa xanh thăm quanh thân hân bốc lên hừng hực, oán khí không ngừng trào ra.

“Rắn...” Kim Luân nhìn miệng vết thương trí mạng trên cổ Nhuận Sinh, lạnh lùng nói, “Lại là rắn... Thứ súc sinh đê tiện đó lại dám hại đến tính mạng chủ nhân ta!” Khi hân nói, oan hồn trong hỏa diễm rên rỉ, oán linh gào thét, vô cùng đáng sợ.

Giáng Vân bị Huyền Hòa Kim Luân dọa sợ, loại khí hung thần thể này nàng chưa từng thấy qua. Nàng ôm chặt Chử Nhuận Sinh, run rẩy.

“Tiên duyên mỏng manh...” Huyền Hòa Kim Luân đột nhiên chỉ tay lên trời giận dữ hét, “Các ngươi dùng thủ đoạn này để người không thể tu tiên?! Cái gì mà thiên đạo nhân quả! Chẳng lẽ công lao người cả đời trăm yêu trừ ma, cứu tế sinh linh cùng lắm cũng để trả cái nghiệt giết một tên Long thái tử?! Trời đất nếu đã bạc tình như vậy còn để cho người ta tu tiên gì, đạo gì!”

Âm thanh của Kim Luân vang vọng khắp nơi. Gió lạnh rít thê lương, giống như đồng ý với hân.

Giáng Vân cúi đầu, nhìn Nhuận Sinh trong lòng mình, vẫn không cảm được nước mắt. Gương mặt của hân tại sao có thể bình thản mãn nguyện như vậy, chẳng lẽ cũng vì nghe theo số trời hay sao?

Đúng lúc đó, một âm thanh yếu ớt đột nhiên vang lên, “Hai vị...”

Kim Luân phẫn nộ vung mạnh tay, ngọn lửa xanh như một ngọn roi đánh về phía tiếng nói. Chỉ thấy người nọ nháy mắt biến mất tránh được một kích kia, ngay tức lại hiện thân, nói vội: “Hai vị hãy nghe ta nói!”

Giáng Vân ngẩng đầu, khi thấy rõ người nọ, liền có chút kinh ngạc. Đây không phải ai khác mà chính là Trình Quý lần trước đã dẫn Nhuận Sinh đến cho hân ăn.

“Là người...” Kim Luân nhủ mảy.

Trình Quý sợ hãi nói: “Hai vị, ta không có ác ý. Chỉ là vừa rồi ta nhìn thấy mệnh hồn của Nhuận Sinh ca ca nên mới đến xem.”

Kim Luân nghe vậy giọng nói lại càng chất chứa oán hận, “Ngay cả hồn phách của người cũng giữ không được... Nếu ta không bỏ đi, chủ nhân nhất định sẽ không gặp nạn. Sao ta lại như vậy...”

“Mệnh hồn của Nhuận Sinh ca ca mặc dù đã rời khỏi thân xác, nhưng thất phách vẫn còn.” Trình Quý mở miệng ngắt lời của Kim Luân, rồi rất thật lòng nói tiếp, “Phàm nhân có tam hồn. Thiên hồn, địa hồn thường ở ngoài thân, duy có mệnh hồn là ở trong cơ thể. Mệnh hồn trụ thai, hóa sinh thất phách, con người sau khi chết, bảy ngày mới tan đi một phách. Khi thất phách tan hết, mới xem là chết.”

“Người nói là bây giờ chủ nhân vẫn còn chưa chết sao?” Giáng Vân hỏi.

Trình Quý gật đầu, “Nếu có thể đưa mệnh hồn của hân về có lẽ sẽ cứu được.”

Trình Quý nói xong những điều ấy, sát khí trên người Kim Luân tiêu tán hơn nửa, có điều hân mở miệng vẫn lạnh lùng như trước: “Tại sao người biết những điều này?”

Trình Quý cười cười, đáp: “Hồn chết thành linh, phách chết thành quỷ. Làm sao ta lại không biết.” Trình Quý dừng một chút, lại tiếp: “Hiện giờ tam hồn của Nhuận Sinh ca ca đã đi đến Đông Nhạc*, nếu không đuổi theo ngay sẽ không kịp.”

“Đông Nhạc?” Giáng Vân nín khóc, hỏi.

“Đông Nhạc Thái Sơn Địa Phủ, nếu hồn xuống Địa Phủ, thì không kéo về được nữa.” Trình Quý nói.

“Được!” Giáng Vân đứng dậy, đang định cất bước.

“Tỷ tỷ, tỷ không thể đi!” Trình Quý lại ngăn nàng lại, nói, “Đông Nhạc Địa Phủ không đơn giản, nhờ không đi qua, e là hồn phách của tỷ cũng không quay lại được.”

Giáng Vân nhủ mảy, muốn nói gì đó. Trình Quý lại nhìn sang Kim Luân nói tiếp: “Pháp bảo ca ca, huynh là do ánh lửa biến thành, không có hồn phách,

dù là Đông Nhạc Địa Phủ cũng không làm gì được huynh. Tỷ tỷ, tỷ còn có việc khác phải làm...” Trành Quỷ nhìn Nhuận Sinh nằm trên mặt đất, nói: “Dù có đem được tam hồn về, nhưng để mệnh hồn nhập thể lần nữa, còn cần một thứ...”

“Thứ gì?” Giăng Vân vội vàng hỏi.

“Ồ Thần Điều Sơn trên Tụ Quạt Châu, có một ‘Phản Hồn Thụ’, lấy nó để luyện thành ‘Phản Hồn Hương’ có thể khởi tử hồi sinh. Nếu lấy được thứ đó, Nhuận Sinh ca ca nhất định sẽ được cứu.” Trành Quỷ nói.

Giăng Vân không khỏi nghi hoặc, “Sao người biết nhiều vậy?”

Trành Quỷ cười đáp, “Ta cũng đã nói rồi, trong tam hồn, thiên hồn, địa hồn thường ở bên ngoài cơ thể, thông hiểu mọi việc. Mệnh hồn một khi rời thể xác, thì hợp làm một với hai hồn kia, liền có thể khai mở thiên tri. U tình quỷ mị có nhiều dị năng, cũng vì hợp nhất mà có được. Nhưng muốn biết năng lực thể nào, phải xem hai hồn thiên, địa mạnh đến đâu.” Về mặt hấn đột nhiên nghiêm túc, “Lúc ta mở thiên tri, vì xúc động trước tấm lòng che chở cho con của mảnh hồ kia, cam nguyện bỏ qua luân hồi, hóa thành cô hồn dã quỷ. Bây giờ mảnh hồ đã đi, chấp niệm của ta cũng tiêu tan, sợ là rất nhanh sẽ bị bắt xuống Địa Phủ. Nhuận Sinh ca ca có ân với ta, nên ta mới đến báo cho hai người biết. Có điều, giúp người sống lại, vẫn là điều trái với ý trời...”

“Được rồi. Ít nói thừa đi! Còn không dẫn đường!” Kim Luân chẳng tâm trí đâu mà nghe nữa, hấn xách theo Trành Quỷ, nhún người bay lên.

Trành Quỷ kinh hãi, nhưng không phản kháng, chỉ hô lên với Giăng Vân: “Tỷ tỷ, sau bảy ngày nhất phách rời thể xác, thì trên đời này không còn cách nào cứu được. Lần đi Tụ Quạt Châu này nhất định phải nhanh chóng! Còn nữa, phải bảo vệ tốt thân xác của Nhuận Sinh ca ca...”

Tiếng nói của Trành Quỷ càng ngày càng xa, sau cùng không nghe thấy nữa.

Giăng Vân nghe xong lời ấy, lập tức suy nghĩ. Nàng đi đến bên một bụi cây, nhặt ít nhánh cây mềm, đan rối thành một tấm lót, đặt Nhuận Sinh lên trên. Nàng lại nghĩ một hồi, lấy “Thất diệu chiêu minh kính” trong người ra, đặt lên ngực Nhuận Sinh, lại nâng tay hấn đặt trên mặt kính. Mổ miệng nói: “Nhật xuất đông phương, thiên hạ chiếu minh. Bảo vệ thân thể này, vạn vật không thể chạm.”

Tiếng nói vừa dứt, bảo kính tỏa sáng, ánh sáng kia hình thành một nửa vòng tròn, vây quanh lấy thân xác Nhuận Sinh.

Giăng Vân vừa lòng gật đầu, nhẹ giọng nói: “Chủ nhân, ta sẽ sớm về...”

Nàng nói xong, hóa thành hình thú, xông lên trời, chạy về hướng Tây Hải.

.....

---

* Ngũ Nhạc đại đế là năm vị thần trông coi Ngũ nhạc – năm ngọn núi thiêng của Đạo giáo tại Trung Quốc, còn gọi là Ngũ Nhạc đế quân

Ngũ Nhạc đại đế gồm:

Đông nhạc Thái sơn Thiên tề Nhân thánh đại đế: trông coi Thái Sơn

Nam nhạc Hành sơn Tư thiên Chiêu thánh đại đế: trông coi Hành Sơn

Trung nhạc Tung sơn Trung thiên Sùng thánh đại đế: trông coi Tung Sơn

Bắc nhạc Hằng sơn Anh thiên Huyền thánh đại đế: trông coi Hằng Sơn

Tây nhạc Hoa sơn Kim thiên Nguyên thánh đại đế: trông coi Hoa Sơn

Thần thoại Trung Quốc cho rằng Đông Nhạc đại đế họ Kim Hồng, là cha của tứ nhạc còn lại. Đông nhạc Thái Sơn là núi chủ, quan trọng nhất trong Ngũ nhạc.

Theo truyện Phong thần diễn nghĩa thì Đông Nhạc đại đế là Võ Thành vương Hoàng Phi Hổ.

Trong nhiều truyện, thì thường người chết oan bị kéo xuống địa phủ mà kêu oan thì đều được chuyển qua thần Đông Nhạc Đế Quân xem xét. Đông Nhạc Thái Sơn Địa Phủ rất nghiêm ngặt, phàm ai đã xem xét phán quyết xong là quay về đầu thai, không còn khúc mắc gì nữa. Diêm Vương Điện nhiều phen bị náo loạn, cũng chưa bao giờ thấy có náo loạn ở Đông Nhạc Địa Phủ.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kỳ Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 15: Truy Hồn

Đêm đó, gió bắc thét gào, lạnh thấu xương. Mãi đến hừng đông gió tuyết vẫn còn rơi. Thời tiết thế này, bóng dáng động vật còn không có chứ đừng nói

đến người qua đường.

Nhưng mà, trong gió tuyết mật mù này, đột nhiên xuất hiện một bóng đỏ thẫm. Chỉ thấy một con trâu trắng đang thong thả đạp trên tuyết, trên lưng nó là một cô gái. Cô gái kia tay cầm cây dù đỏ thẫm, áo khoác lụa ngũ sắc mỏng ngăn tay, nụ cười nhẹ nhàng thương thức cảnh tuyết rơi. Thiếu nữ này chẳng phải ai khác, chính là địa tiên Hà Thái Lăng.

Trâu trắng đi được một lát, đột nhiên dừng lại. Trước mắt Hà Thái Lăng tỏa ra ánh sáng trắng, một cô gái mặc nhu quần màu trắng đột nhiên xuất hiện, cúi đầu kêu một tiếng: “Chủ nhân.”

Cô gái chưa dứt lời, một đám nam tử mặc đồ đen đã giục ngựa đến, khi trông thấy Hà Thái Lăng, nam tử cầm đầu cau mày, ôm quyền mở miệng: “Hà cô nương.”

Hà Thái Lăng nhếch môi cười, chỉ gật đầu coi như đáp lễ.

“Đường chủ, bây giờ đã gặp chủ nhân nhà ta, ngươi nên thực hiện lời hứa, ba quý chín lạy, nhận lỗi với chủ nhân ta chứ?” Cô gái áo trắng mở miệng, giọng nói lạnh nhạt.

Nam tử kia cũng không tức giận, chỉ lạnh lùng nói: “Đó là do ngươi tự quyết định, ta đồng ý khi nào?”

“Phàm nhân chính là như vậy, miệng lưỡi tráo trở, hoàn toàn không tin được.” Cô gái nghe vậy, nói.

“Tì” Hà Thái Lăng cười nói, “Ngươi đã biết hần là phàm nhân, sao cần so đo.”

Cô gái được gọi là Tì kia nghe vậy chỉ cười nhẹ, không nhiều lời nữa.

Nam tử kia sắc mặt rất xấu, cố nhịn không nổi giận, gằn giọng nói: “Hà cô nương, có thể bảo thuộc hạ của cô đưa vật đó cho ta không?”

Hà Thái Lăng che miệng cười, “Tì, sao ngươi lại bắt nạt người ta?”

Tì lấy trong lòng ra một cái ống trúc, nói: “Chủ nhân có điều không biết, đám phàm nhân này tự mình vô dụng, đem việc mất đồ đổ lỗi cho chủ nhân, thuộc hạ thấy khó chịu, nên mới mang vật này đến cho người.”

Thái lăng nhận lấy ống trúc, nhìn qua, ánh mắt vô cùng khinh thường, “Thật không hiểu, phàm nhân lấy cái này làm gì. Ta cũng chẳng thấy hiếm.” Dứt lời, nàng ném ống trúc đi.

Nam tử thấy thế lập tức vọt người, cẩn thận tiếp lấy ống trúc. Vừa tiếp đất, hần nén giận liếc mắt nhìn Hà Thái Lăng một cái.

Hà Thái Lăng nhìn hần cười nhẹ, không thêm đề ý.

Nam tử biết có tức cũng vô dụng, liền chán so đo. Hần đang định cất ống trúc đi, lại thấy Hà Thái Lăng cười nói: “Đường chủ, ngươi vẫn nên mở ống trúc ra kiểm tra thì hơn, bằng không, lại bảo chúng ta làm việc không tốt. Hi hi.”

Nam tử nhú mày, nghĩ một chút, rồi đưa tay mở ống trúc. Khi nhìn vào trong, hần kinh sợ. Bên trong ống trúc, lại có một lá thư. Hần vội vàng lấy lá thư ra, vừa mở đọc, sắc mặt hần liền trắng bệch, Đó là một lá thư tiến cử với Thượng Thanh Phái, rõ ràng không phải thứ hần muốn tìm.

Hần đem thư ném đi, cả giận nói: “Vật đó đã bị đánh tráo!”

Hà Thái Lăng nghe vậy khẽ cau mày, nhìn về phía Tì. Thần sắc của Tì vẫn bình thản như cũ, nàng thong thả đi đến nhặt lấy lá thư, sau khi xem xong, nàng đến trước mặt Hà Thái Lăng, quỳ xuống nói: “Thuộc hạ sơ suất, xin chủ nhân trách phạt.”

Hà Thái Lăng thở dài: “Tì, từ lúc nào mà ngươi lại sơ suất như vậy?”

Tì nâng mắt, đáp: “Đối phương là phàm nhân, thuộc hạ quả thật đã khinh địch. Có điều người đó chết rồi, món đồ kia nhất định ở trên người hần, thuộc hạ sẽ lập tức đến đó lấy về.”

“Hà Thái Lăng lắc đầu, “Đã lâu như vậy, sợ là Thượng Thanh Phái đã cho đệ tử đi tìm người. Trời lạnh tuyết lớn, bắt lợi với ngươi. Trờ về đi.” Nàng nói xong, đưa tay vẫy một cái. Cô gái hóa thành một đạo bạch quang, rơi vào trong bàn tay nàng, biến thành một khối bạch ngọc hình rắn. Hà Thái Lăng thu bạch ngọc lại, rồi lấy ra một khối ngọc hình chó, đặt lên lòng bàn tay, thổi nhẹ.

Trên mặt tuyết đột nhiên xuất hiện một thiếu niên áo trắng. Hần khom mình hành lễ, cung kính nói: “Chủ nhân có gì sai bảo?”

“Tuất, đi tìm người mà Tì nói, lấy lại vật đó.” Hà Thái Lăng ra lệnh.

“Thuộc hạ tuân mệnh.” Thiếu niên xoay người, tru lên một tiếng, trong chốc lát, tiếng chó nù liên tiếp vọng đến, tiếng tiếng nói nhau. Chỉ một lát sau, hơn trăm con chó nù đã tụ lại. Trong đó có một con đi đến trước ống trúc, ngửi ngửi một lát, ngẩng đầu nhìn về phía thiếu niên. Thiếu niên gật gù đầu, lại xoay người hành lễ với Hà Thái Lăng, sau đó mới dẫn đám chó nù rời đi.

Bên kia, nam tử trong lòng thì phần giận, sắc mặt lại lo lắng. Ánh mắt nhìn Hà Thái Lăng, lộ ra ý trách cứ.

Hà Thái Lăng đưa ngón tay quẩn lấy một lọn tóc, trong mắt chẳng chút để ý, “Ái chà chà, đường chủ giận rồi. Chẳng phải chỉ là vài tờ giấy sao, nếu thật sự không tìm được, ta sẽ đền cho ngươi. Ha ha, chớ trách ta không nhắc ngươi nhé, đệ tử Thượng Thanh phải sắp đến rồi, ngươi không định xung đột với chúng chứ?”

Nam tử nghe vậy, liền tung mình lên ngựa, “Hà cô nương, ta trở về tổng đàn trước, chờ tin tốt.” Hắn vung tay lên, nói với đám thuộc hạ: “Chúng ta đi!”

Hà Thái Lăng nhìn hắn rồi đi, cười khinh miệt. Nàng đang muốn đi, ánh mắt lại bị lá thư kia hấp dẫn. Nghĩ một hồi, nàng phát tay. Lá thư bay lên, hạ xuống tay nàng.

Nàng vừa nhìn lướt qua, liền kinh ngạc. Nàng nhìn chăm chăm ba chữ trên lá thư, nhẹ giọng thì thầm: “Chữ Nhuận Sinh...”

.....

Lại nói lúc này, Huyền Hỏa Kim Luân đang kéo theo Trình Quý đi về hướng Đông. Khoảng chừng qua một khắc thời gian, chỉ thấy phía trước có hai đồng tử một đen một trắng, rất ung dung phi hành.

“Là Vô Thường.” Trình Quý mở miệng, nói: “Vô Thường chuyên đi bắt linh hồn, hồn của Nhuận Sinh ca ca nói không chừng...”

Trình Quý còn chưa nói xong, Kim Luân đã bỏ hẳn xuống, xông lên phía trước. Không nói hai lời, liền bùng lên ngọn lửa, tấn công đến.

Hai đồng tử kia phát hiện ra có sát khí, vội vàng tránh đi. Vừa trông rõ người đến, đồng tử màu đen mở miệng: “Người tới là ai?”

Kim Luân cũng không trả lời, ngọn lửa quanh người lóe lên một cái, lại lao đến tấn công.

Hai đồng tử nhìn nhau, từ trong tay áo lấy ra một lá cờ nhỏ, vung lên không, quát: “Hồn ly!”

Cây cờ nhỏ dấy lên một trận gió xoáy, nhắm về phía Kim Luân. Hắn cũng không né tránh, cứ vậy mà đón lấy. Gió xoáy nhìn như rất mạnh, tới trước mặt hắn, cũng chỉ làm ngọn lửa thoáng bập bùng, hắn vẫn không có chút tổn thương nào hiện ra trước mắt hai đồng tử, cười lạnh lùng.

Hai đồng tử kinh hãi, đưa mắt nhìn nhau.

Kim Luân quay đầu, liếc mắt về phía Trình Quý cách đó không xa. Đúng vậy, hắn vốn không hồn không phách, Vô Thường chuyên bắt hồn, vốn không thể làm gì được hắn. Hắn quay đi, nhìn hai kẻ một đen một trắng.

Đồng tử trong lòng sợ hãi, vô thức lùi lại.

Kim Luân thấy thế, lại càng không kiêng nể. Hắn tiến lên vài bước, lạnh lùng nói: “Tam hồn của chủ nhân ta ở đâu? Mau giao ra!”

Đồng tử màu trắng nghe vậy, nói: “Hai chúng ta là Vô Thường của Địa Phủ, chuyên bắt linh hồn người chết. Con người khi chết, hồn về Thái Sơn, làm sao có thể trả cho ngươi?”

“Xem ra ngươi muốn ta cướp lại?” Kim Luân nói xong, tay vung lên, ngọn lửa tựa như tấm lưới, vây lấy hai đồng tử. “Nếu không giao ra, ta sẽ cho hai ngươi thành đám tro tàn!”

Đồng tử hoảng sợ vô cùng, nhưng vẫn không nghe.

Kim Luân thấy vậy, trong nháy mắt ngọn lửa bám lên đồng tử màu trắng. Đồng tử bị lửa đốt bỏng, đau đến mức kêu khóc. Đồng tử màu đen trong lòng rất lo lắng, nhưng không có cách cứu giúp, cũng cuống cuống khóc lớn.

Đúng lúc này, một cỗ âm phong đánh đến, không để cho Kim Luân kịp phản ứng, âm phong đó đã dập tắt quá nửa ngọn lửa. Hai đồng tử được giải cứu, mừng rỡ không thôi.

“Thật to gan, ngay cả câu hồn của địa phủ cũng dám cãi? Trên đời này còn vương pháp sao?”

Chỉ nghe một âm thanh lười nhác truyền đến như vậy.

Kim Luân quay đầu, chăm chú nhìn lại, chỉ thấy một nam tử mặc áo đen tay nâng quyền sách, đang từ từ bước đến. Hắn khoảng tầm trên dưới ba mươi, khuôn mặt anh tuấn, âm khí quanh người rất mạnh, rõ ràng là người Địa Phủ.

“Ngươi là ai?” Kim Luân nói.

“Còn ngươi là thứ gì vậy?” Nam tử kia hỏi lại. Hắn đánh giá Kim Luân một lúc, nói: “Không hồn không phách, không phải yêu cũng không phải quỷ, chẳng lẽ là ma? Sách, nếu đúng là ma thì còn phải xin chỉ thị của chư thần ở Lôi bộ, phiên phúc, thật đúng là phiên phúc...”

“Ngươi mới là ma!” Kim Luân cả giận nói, “Ta là pháp bảo của Phổ Sát Tiên Quân ở Phượng Lân Châu, Huyền Hỏa Kim Luân! Ngươi thức thời thì mau trả lại tam hồn của chủ nhân ta!”

“Phổ Sát Tiên Quân của Phượng Lâm Châu?” Nam tử kia vẻ mặt ngây ra, hần mở cuốn sách trong tay, nhìn thật kỹ, “Sao ta chưa thấy qua cái tên này nhỉ? Sách, làm Tiên Quân mà còn chết, đúng là làm xấu mặt Tiên gia...”

“Câm mồm!” Kim Luân càng thêm tức giận, “Không được nói xấu chủ nhân của ta!”

Nam tử kia vẫn giữ bộ dạng dửng dưng, hần cười hi hi nói: “Được, ta không nói nữa. Có điều, hôm nay là phiên ta trực, cũng không gặp tam hồn của Phổ Sát Tiên Quân gì đó. Ngươi đi chỗ khác tìm đi.”

Lúc này, Trình Quý tiến đến, làm lễ rồi nói: “Vị đại nhân đang trực này, linh hồn kia không phải tên Phổ Sát, mà là Chữ Nhuận Sinh. Ngài có thấy chăng?”

“Chữ Nhuận Sinh?” Nam tử kia nghe ba chữ ấy, liền cười càng tươi, “À, có gặp có gặp. Mới nãy được đưa đến chỗ ta, lin hồn này không tệ. Tuy nói chưa làm được việc tốt nào lớn lao, nhưng cũng không gây ra tội gì to tát, có lòng từ bi, trước khi chết còn...”

Kim Luân không đợi hần nói xong, liền ngắt lời: “Trả cho ta!”

Nam tử kia cười nói: “Ừ, thì ra hần chính là ‘Phổ Sát Tiên Quân’ kia hả?” Hần cười, lại lật quyển sách trên tay, “À, xem ra thì đúng thật rồi. Đáng tiếc, giờ hần chết rồi. Thật ra ngươi cần gì phải đuổi theo tam hồn của hần, đợi hần chuyển thể cũng chẳng mất bao lâu. Hần làm việc thiện mà chết, kiếp sau có thể được đầu thai trong nhà giàu sang!”

Kim Luân cũng không thêm đề ý, chỉ nói: “Ta mặc xác mấy thứ đó, ngươi đem tam hồn của chủ nhân đưa cho ta, ta muốn cứu người!”

“Ài, pháp bảo nhà ngươi nói vậy mà nghe không hiểu.” Nam tử kia nói, “Ngươi tưởng là để cho hần hoàn dương là cứu hần à? Kiếp này hần sinh ra trong gia đình nghèo khó, cả đời lao碌, rất đáng thương. Hơn nữa luật nhân quả không ai có thể tránh. Hần hiện giờ công nhiều hơn, nếu hoàn dương, ngược lại sẽ trở thành đại nghiệt, coi như lỗ vốn! Kiếp sau sẽ phải làm lợn làm chó để trả nợ, chà chà, lại càng khổ thân hơn.”

“Ta đã nói ta mặc xác mấy cái đó!” Kim Luân nói xong, lập tức tấn công.

Nam tử kia cầm cuốn sách, chặn công kích của Kim Luân, “Cho dù ngươi là pháp bảo không hồn không phách, nhưng đánh với địa phủ, không khỏi quá liều đi?”

Kim Luân thấy nam tử nhẹ nhàng đỡ đòn của mình, cũng biết thực lực của người này mạnh hơn trăm lần hai tên đồng tử kia. Hần lập tức trút bỏ hình người, quay lại hình dáng Kim Luân. Vân triện trên thân Luân chợt lóe lên, ngọn lửa trào ra vô cùng dữ dội.

Nam tử kia lập tức lùi lại, dùng cuốn sách gạt ngọn lửa ra, liền nhận ra điều gì đó. Trong ngọn lửa quanh thân Kim Luân, thấp thoáng có vô số oan hồn, chúng rên rỉ gào thét, thống khổ không sao chịu nổi. Nam tử nhíu mày, vẻ biếng nhác vừa rồi không còn chút nào nữa, hần mở miệng, nói rất nghiêm túc: “Hảo pháp bảo, có thể trấn được nhiều yêu tà oan hồn để hóa thành lực lượng của mình như vậy. ‘Phổ Sát Tiên Quân’ quả nhiên lợi hại.”

Kim Luân cũng không để ý, thân Luân lượn vòng, lại tấn công đến.

Nam tử thu hồi sách, rút bên hông ra một cây hắc phurôn*, tung lên đón. Hần quát nhẹ một tiếng, cây hắc phurôn tức thì phình to ra mấy trượng, trong lúc phát cò, âm phong nổi lên từng trận. Kim Luân vừa tiếp xúc với đám âm phong đó, oán hồn trên thân liền bị cuốn đi ào ào. Kim Luân thấy thể lập tức lui lại, vân triện trên thân Luân bay ra, dàn thành hàng phía trước. Trong chớp lát, tiếng sấm rền vang, điện quang bốn phía.

Nam tử nở nụ cười, hắc phurôn trong tay vung lên, nuốt hết lời điện kia. Hần cầm phurôn xông lên, tung một cước về phía Kim Luân.

Kim Luân chẳng ngờ hần có thể ngăn cản lời điện, không kịp tránh né, lãnh trọn một cước kia. Đáng thương cho Kim Luân vết thương vốn đã chất chồng, vết rạn thì chi chít, bị một cước như vậy, vết rạn càng lan rộng, dường như sắp gãy.

Nam tử thu phurôn nở nụ cười, “Đừng đánh nữa, nếu không ngươi cũng tiêu luôn bây giờ.”

Kim Luân không nghe, vân triện trên thân Luân lại sáng lên, hóa thành lời chú, nổi lên gió bão, đánh về phía nam tử kia.

Nam tử thấy thế, liền thấy khó hiểu. Hần thả người tiến về phía trước, tránh một kích kia tiện đà nắm lấy Kim Luân.

“Ngươi đã sắp gãy lìa ra rồi, còn không dừng tay?” Hần nhíu mày, nói.

Kim Luân lên tiếng, nói: “Ngươi đưa hồn của chủ nhân cho ta!”

Nam tử ngần ngừ, nói: “Quái lạ... ngươi cũng không có hồn phách, làm sao lại chấp nhất thế này?...” Hần nắm chặt Kim Luân, qua một lát, đột nhiên hiểu ra điều gì. Hần nhìn thân Luân trong hóa diễm oán quỷ u hồn, vẻ mặt kinh ngạc. Hần mở miệng, “Không hồn không phách, không phải yêu không phải quỷ. Ta còn tưởng ngươi ở lâu với Tiên gia, nhiễm tiên khí, mới sinh ra ‘thần thức’... hóa ra, ngươi là...”

Hần đang muốn nói ra suy đoán của mình, đột nhiên kiên quyết ngừng lại: “Phổ Sát Tiên Quân, có thể giữ ngươi bên mình...” Hần nhíu mày, ngẫm nghĩ một lát, nở nụ cười. Hần buông tay ra, nói với Kim Luân, “Ngươi thật sự muốn cứu chủ nhân ngươi hoàn dương?”

Kim Luân đáp: “Nói thừa!”

“Cho dù ngày sau chủ nhân của ngơoi không ngừng gặp kiếp nạn?”

Kim Luân cả giận đáp: “Ngơoi đừng có mà nguyên rủa chủ nhân của ta! Ta đã muốn khuyên chủ nhân tu tiên! Sau khi tu tiên, là có thể xóa mọi vận rủi, miễn chịu nhân quả!”

“Tu tiên?” Nam tử kia càng thêm thích thú, “Ồ, cái này thật thú vị. Được, vậy ta đem tam hồn của chủ nhân ngơoi trả lại.”

Hắn nói xong liền nhìn về phía hai đồng tử một đen một trắng. Đồng tử tuy là khó hiểu, nhưng vẫn lấy hồ lô trong lòng ra, giao cho hắn.

Nam tử mở hồ lô, một làn khói trắng tràn ra, lơ lửng hóa thành hình người.

“Đây là linh hồn của chủ nhân ngơoi.” Hắn nói, “Ngơoi cầm lấy cái hồ lô này, linh hồn sẽ theo ngơoi đi.”

Kim Luân nghe vậy, hóa thành hình dáng thiếu niên, nhìn nam tử kia mà lòng tràn đầy hoài nghi.

“Thế nào, không tin à?” Nam tử kia cười nói, “Yên tâm, ta không phải lừa không cho ngơoi đâu, ngơoi phải kiếm một linh hồn khác đến đổi mới được. Nếu không địa phủ truy cứu, ta cũng không xong.”

Hắn vừa dứt lời, Trình Quý liền tiến đến, nói: “Đại nhân đang trực, ta nguyện ý cùng ngài quay về địa phủ, bù vào chỗ thiếu.”

Nam tử nhìn Trình Quý, cười nói: “Ồ, hóa ra đã có sẵn. Có điều... ta vẫn còn điều kiện.”

“Cái gì?” Kim Luân hỏi.

“Ngơoi tuyệt đối không thể nói với bất kỳ ai. Nếu không, ta sẽ lập tức bắt hồn lại, không cần thương lượng.” Nam tử kia nghiêm túc nói.

Kim Luân gật đầu, “Ta không nói.”

Nam tử kia vẻ mặt hài lòng nhìn Kim Luân, trên mặt lại có vẻ giảo hoạt, hắn cười nói: “Ngơoi nhìn ngơoi xem, vết thương chồng chất, nếu còn tiếp tục làm liều nữa, e là sẽ vỡ vụn, thật tội. Ta sẽ giúp ngơoi một lần!” Hắn đưa tay, lấy ra một đạo bùa, tung ra ngoài. Bùa dán lên Kim Luân, nháy mắt liền biến mất.

Kim Luân còn chưa hiểu tình hình, đã thấy một cảm giác lo lắng dâng lên. Kim Luân càng thêm nghi hoặc, hắn tuy là có ‘thần thức’, nhưng không có cảm giác, vậy thật ra cái ‘lo lắng’ này là...

Hắn còn chưa kịp hỏi đến cùng, nam tử kia đã nhét hồ lô vào tay hắn nói: “Mau đi mau đi, chậm nữa là chủ nhân ngơoi khỏi sống!” Nam tử nói xong, dùng sức đẩy một cái. Không đợi Kim Luân phản ứng, một cỗ lực đã quán lấy hắn, bay về phía mặt đất.

Nam tử đứng trong mây, cười hóm hờ: “Sách, đã lâu không gặp chuyện thú vị thế này. Hắc, hắc...”

.....

*Hắc phước: cây cờ màu đen.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kỳ Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 16: Trộm Hương

Lại nói, Kim Luân đã thu được tam hồn của Nhuận Sinh, nhưng muốn an mệnh cổ hồn còn phải có Phấn Hồn Hương của Tụ Quật Châu ở Tây Hải. Đối với Giáng Vân, đường đến Tụ Quật Châu đã quá quen thuộc. Nàng hiện nguyên hình vội vã chạy trên mây, khi đi qua Tây Hải, vô thức mà chậm lại.

Nơi trung thổ gió tuyết thê lương, phía Tây Hải lại trời trong nắng ấm. Nước biển xanh thẳm, sóng sánh ánh sáng, xinh đẹp đến mê hoặc. Giáng Vân nhìn mặt biển yên ả kia, trong lòng lại thấy bi thương. Nàng còn nhớ ngày đó mây đen kín trời, sóng to gió lớn, nước biển tanh nồng tận trời, thứ sát khí đó làm cả người nàng run rẩy, thật lâu chưa quên.

Nàng lắc đầu, nhanh chân chạy đi. Ngay khoảnh khắc nàng đặt chân lên Tụ Quật Châu, tất cả nỗi nhớ trong lòng cuộn cuộn ủa về. Bất kể thế gian đổi thay bao nhiêu, nơi này vĩnh viễn sẽ không đổi, mây tím đầy trời, khói trắng vấn vít, gió ngát hương đưa. Nàng hóa lại hình người, chậm rãi đi trên đường đất mềm. Nỗi nhớ không ngăn nổi, sự ân hận không ngừng được, tất cả cứ lộn xộn trong đầu nàng, khiến nàng không tự giác mà rơi lệ.

Chỉ cần có thể để mọi thứ trở lại như cũ, muốn nàng làm gì cũng được. Nàng nguyện ngày ngày ở bên cạnh hầu hạ chủ nhân, sẽ không tìm cớ gây sự náo

loạn. Nàng nguyện buông bỏ thứ thù hận vô tri kia, học làm một tiên tử ngoan ngoãn yên lặng... Chỉ cần, có thể quay lại ngày đó...

Nàng nhớ, mà nước mắt đã ướt nhòa cả tầm nhìn. Nàng đưa tay gạt lệ, khi nâng mắt nhìn lên, liền thấy một tòa thần sơn hình dáng như con chim lớn. Thần Điều Sơn... Ở Tụ Quật Châu, nơi nàng đến nhiều nhất chính là cung của Quảng Chiêu, Thần Điều Sơn này thật ra chưa bao giờ đặt chân đến. Có điều bây giờ cũng không phải lúc nàng suy nghĩ nhiều. Nàng phi thân lên, bay về phía đỉnh núi.

Vừa tới trước núi, nàng đã ngửi thấy một hương thơm ngào ngạt, dường như có thể ngấm vào tận xương cốt. Chỉ thấy trên núi cây cối thành rừng, xanh um tươi tốt, sương mù tựa như tấm lụa trải khắp rừng, đẹp không sao tả xiết. Giáng Vân trong lòng thầm mừng, đang định bay xuống. Đột nhiên, một cơn gió mạnh từ mặt đất thổi lên, thẳng về phía nàng. Nàng vội vàng tránh đi, nhưng vẫn bị cơn gió mạnh ấy ủa đến, không thể không rơi xuống đất.

“Người nào! Dám đánh lén ta!” Giáng Vân không đợi đứng vững đã la lớn.

“Giới cho một đứa trộm cắp già mồm...” Một giọng nữ già nua vang lên. Chỉ thấy một cơn gió xoáy cuốn theo hàng ngàn hàng vạn cánh quạ kéo đến, khi gió xoáy ngừng lại, trước mặt Giáng Vân xuất hiện một bà lão đã trăm tuổi. Bà lão này mặt mũi hiền lành, trong mặc áo xanh bên ngoài khoác áo trắng, tay cầm một cây đoản phiến*. Cây đoản phiến này một mặt xanh lam, một mặt đỏ rực, phẳng phất có hào quang, không giống như vật phẩm

Giáng Vân đánh giá bà lão trên dưới một hồi, nói: “Cái gì mà trộm với chả cắp, tôi đến để lấy Phản Hồn Hương, bà đừng có cản đường tôi!”

Bà lão nghe vậy, nở nụ cười, “Phản Hồn Hương trên Thần Điều Sơn, vẫn được bà bà ta trông coi. Ngươi muốn lấy hương, có pháp chi hay không?”

“Pháp chi gì?” Giáng Vân nhún mày.

Bà lão chậm rãi đáp: “Phản Hồn Hương là thần vật của Tụ Quật, người đã chết, ngửi thấy hương sẽ sống lại. Nhưng sống chết có số, không thể làm can. Hương này sao có thể xài bậy? Ngươi không có pháp chi, bà bà đương nhiên không thể đưa Hương cho ngươi.”

“Bà nói gì tôi nghe không hiểu.” Giáng Vân rất hùng hồn mà trả lời, “Tôi muốn lấy Hương này đi cứu chủ nhân! Bà mà còn cản, tôi sẽ không khách khí đâu!”

Bà lão lắc đầu cười, “Bé con, bà bà thấy ngươi có tiên gia đạo hạnh, nên mới tha cho ngươi một mạng. Ngươi còn không chịu nghe lời mà buông tay, bà bà cũng sẽ không khách khí nhé.”

“Hừ!” Giáng Vân chau mày, hóa ra hình thù. Nàng nghe nhanh, gào lên một tiếng, giống như uy hiếp.

Bà lão cũng không kinh sợ, “Ồ, bà bà nhận ra ngươi, ngươi chính là Thiên Khuyển thường đến Tụ Quật Châu náo loạn. Quảng Chiêu tiên quân đúng thật là tốt tính, hôm nay bà bà sẽ dạy dỗ ngươi một chút!” Bà nói xong, lộ ra mặt xanh của đoản phiến, dùng sức vung lên. Nháy mắt một cơn lốc hình thành, cuốn về phía Giáng Vân.

Giáng Vân phóng người lên, vòng qua cơn lốc, giương vuốt vồ về phía bà lão. Bà lão cũng không né tránh, mặt đỏ của đoản phiến loáng một cái, bỗng nhiên đốt lên trăm ngọn lửa, tấn công Giáng Vân. Nàng vội vã lùi lại, không để phòng cơn lốc chưa tan ở phía sau, đem nàng quấn chặt lên. Ngọn lửa lao đến, cuốn vào trong cơn lốc. Chỉ trong chớp lát, liền cháy bùng bộ lông của nàng. Giáng Vân dùng hết sức thoát thân, lùi sang một bên, cúi đầu thở dốc.

Bà lão cười hiền hậu, nói: “Bảo phiến trong tay bà bà đây, có thể gọi gió dập lửa, tiên gia trên Tụ Quật Châu có thể địch nổi cũng không nhiều. Ngươi chỉ là yêu thú, mới có chút đạo hạnh, sao có thể là đối thủ của bà bà? Nghe bà bà khuyên, mau đi đi.”

Giáng Vân làm sao nghe theo những lời này, nàng giậm một chân xuống đất, hú dài một tiếng, chỉ nghe trong lòng đất nổ vang mấy tiếng, nháy mắt mặt đất vỡ ra, từng khối đất bay lên, lao về phía bà lão kia.

Bà lão thấy vậy cau mày, mặt xanh bảo phiến vung lên, gió hóa thành lưới đao sắc bén, đem những khối đất cắt thành mảnh nhỏ. Giáng Vân thừa lúc này, nhảy lên, muốn chạy vào rừng. Bà lão không nhanh không chậm lại vùng bảo phiến, gió tụ thành lưới, chặt chẽ vây lấy Giáng Vân.

Giáng Vân cố gắng vùng vẫy, nhưng gió vốn vô hình, há có thể gãy ra?

Bà lão giương tay lên, lưới gió trói chặt Giáng Vân kéo mạnh xuống mặt đất. Giáng Vân không gãy được, chỉ đành chịu một đòn thật mạnh kia. Trên mặt đất, chớp mắt bị đập lồm một hố to. Giáng Vân nằm trong hố không còn sức phản kháng.

Bà lão thông thả đi đến bên miệng hố, nói: “Xem ngươi bướng bỉnh thế này, thú tính khó sửa, hôm nay bà bà sẽ cho ngươi đến Trấn Yêu Trụ, cho ngươi chịu chút đau khổ.” Bà nói xong, lại vùng bảo phiến, lưới gió lại giăng, tầng tầng trói lấy Giáng Vân, đem nàng kéo lên.

Đúng lúc này, trên trán Giáng Vân tỏa ra hồng quang. Lưới gió kia bị hồng quang cắt nhỏ, tán ra bốn phía. Hồng quang nhẹ nhàng ôm lấy Giáng Vân, rơi xuống mặt đất. Trong chớp mắt ấy, Giáng Vân trở lại hình người. Đạo hồng quang kia từ từ ngưng tụ, chắn trước người Giáng Vân.

Bà lão nhìn hồng quang kia tự thành hình người, kinh ngạc không thôi, “Phượng Lân Châu Phổ Sát Tiên Quân...”

Hình người được tụ lại từ hồng quang kia đúng là Phổ Sát. Giáng Vân nhìn người đang che trước mình kia, rung rung gọi: “Chủ nhân!”

Hồng quang chậm rãi xoay người, cúi đầu nhìn nàng.

“Chủ nhân...” Giáng Vân cố gắng muốn đứng lên, tiếc rằng đau đớn khắp người ngăn trở. Nàng vừa tức vừa vội, đầu trang một lúc lâu mà chỉ có thể

miễn cưỡng ngồi xuống.

Phổ Sát nhìn nàng, sau cùng hơi nở nụ cười. Hắn vươn tay, chậm rãi điểm lên đầu son đỏ thắm trên trán nàng.

Giáng Vân ngơ ngác nhìn hắn, lệ rơi không ngừng. Trong lòng nàng có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói ra, nhưng lại không biết phải bắt đầu thế nào. Lúc này, Phổ Sát nhẹ nhàng dùng sức trên ngón tay, đẩy nàng một cái. Giáng Vân người không trụ vững, ngã ngược ra sau. Nàng đang định oán giận, thì đạo hồng quang kia đã mất tiêu không thấy. Lòng nàng tràn đầy mất mát, rồi lại không hiểu chuyện gì. Nàng vươn tay nhẹ nhàng xoa trán, nghi hoặc không thôi.

Bà lão nhìn tình cảnh đó, sau một lát khó hiểu, thì nở nụ cười, “Hóa ra, Thiên Khuyến người là vật cười của Phổ Sát tiên quân... Người vừa nói phải cứu chủ nhân, cũng chính là Phổ Sát tiên quân sao?”

Giáng Vân rung rung nhìn bà, gật gật đầu.

Bà lão nghe vậy, bấm tay tính, sau đó nhún mày lẩm bẩm: “Sao lại đoán thọ như thế... Chẳng lẽ số mệnh có biến?” Bà lão ngẫm nghĩ một lát, nói, “Được rồi được rồi, đừng khóc, bà bà đưa Hương cho người, được không?”

Giáng Vân nghe câu ấy, quả nhiên ngừng khóc. Nàng mở to đôi mắt, cực kỳ khó hiểu nhìn bà lão.

“Ha ha, bà bà già rồi, lòng dạ cũng mềm yếu.” Bà lão thu lại bảo phiến, đi đến trước mặt Giáng Vân, hiền lành nói, “Bà bà ta có thể tự hào mà nói, kể từ khi trông coi cánh rừng này. Tuy quen biết tiên gia cũng không nhiều, nhưng đúng là hai người Quảng Chiêu tiên quân và Phổ Sát tiên quân thường đến tìm ta trò chuyện. Ha ha, bà bà đây, vừa nhìn thấy hai người họ, là đã vui rồi. Đáng tiếc trận chiến ở Tây Hải... Bà bà cũng không biết đầu đuôi câu chuyện, nhưng hai người này làm việc, hẳn sẽ không có ác ý.” Khi bà nói chuyện, nhẹ nhàng nâng tay lên, một đoạn nhánh cây hiện ra trên tay bà, “Chủ nhân nhà người thật phách chưa tan, không cần Phản Hồn Hương. Chỉ cần chăm đoạn nhánh của Phản Hồn Thụ này, là có tác dụng định hồn. Có thể đầu thai làm người không dễ cần phải quý trọng mới được. Lần này cứu sống hẳn, người nên cẩn thận trông nom hẳn, nhớ chưa?”

Giáng Vân nghe xong những lời đó, lập tức yên tâm. Nàng thật cẩn thận nhận lấy nhánh cây, vô cùng cảm kích nói: “Tôi biết... tôi sẽ khuyên chủ nhân tu tiên, như vậy sẽ không chết nữa!”

Bà lão cười nói: “Bé con, ta biết người một lòng vì chủ. Tuy nhiên, người phải nhớ kỹ, đời này của hẳn là phạm nhân, tiên duyên ít ỏi, không thể cưỡng cầu. Nếu hẳn không phải thật lòng theo, người cưỡng ép hẳn tu tiên cũng uống công. Có rất nhiều việc, người nghĩ là giúp hẳn, nhưng không phải.” Bà lão nhẹ nhàng xoa đầu nàng, nói: “Nghe lời bà bà, không thể phạm sát nghiệt, không thể gây chuyện, làm bất cứ việc gì, cũng phải nghĩ cho hẳn, biết chưa?”

Giáng Vân câu hiểu câu không, nhưng vẫn gật đầu.

Bà lão lại lấy ra bảo phiến, nói: “Thập Châu một ngày, nhân gian mấy năm. Bà bà đưa người trở về, đừng chậm trễ thời cơ.” bà nói xong, vung bảo phiến lên, một cỗ gió mạnh đem Giáng Vân cuốn đi, bay đến tận trời, hướng về phía Trung Thổ.

Giáng Vân ôm chặt khúc nhánh của Phản Hồn Thụ trong ngực, một lần nữa nhắm lại tất cả những lời bà lão nói. Không thể phạm sát nghiệt, không thể gây chuyện, làm bất cứ việc gì cũng phải nghĩ cho hẳn....

.....

Lúc này, ở nhân gian Trung Thổ, gió buốt lạnh thấu xương, tuyết lớn tán loạn, suốt mấy ngày không ngừng.

Nhóm đệ tử Thượng Thanh Phái đi đường mấy ngày đã sớm mệt mỏi. Huống chi gió tuyết lớn, càng hao phí thể lực. Tuy rằng có việc gấp nhưng cũng không chịu nổi mệt nhọc, đành phải tìm một bụi cây, ngồi xuống nghỉ ngơi. Còn chưa ngồi yên, chợt nghe một đệ tử hoảng sợ kêu lên. Mọi người tiến đến liền thấy, bên trong bụi cây có một người nằm. Người này, đương nhiên chính là Chử Nhuận Sinh.

Đệ tử dẫn đầu thấy thế, cả giận nói: “Chẳng qua là một cỗ thi thể, hô to gọi nhỏ cái gì?”

Đệ tử tìm thấy thi thể sợ hãi nói: “Đại sư huynh, huynh xem. Gió tuyết mấy ngày nay, tuyết đọng rất dày, chỉ có chỗ...” Hắn chỉ vào cỗ thi thể kia, không nói nổi nữa.

Nhưng chung quanh Nhuận Sinh, quả thực tuyết phủ rất dày, duy chỉ có trên người hắn, tuyết không hề vương, rất sạch sẽ.

“Đại sư huynh, huynh xem cái gương trong tay hắn.” Có đệ tử tinh mắt, nhận thấy khác thường liền nói.

Trong tay Nhuận Sinh ôm pháp bảo “Thất Diệu Chiêu Minh Kinh”, lúc trước Giáng Vân vì bảo hộ thi hài, nên đã dùng thần lực của bảo kính che chở thân thể hắn, mới khiến gió tuyết không chạm tới được. Nhưng trong mắt phạm nhân, thần lực này rõ ràng là điều kỳ lạ.

Nam tử cầm đầu cau mày, trong lòng suy nghĩ.

“Đại sư huynh, có khi nào là chú pháp** gì không?” Trong đám đệ tử có người hỏi.

Nam tử cầm đầu ngay tức khắc không vui, “Chúng ta là người tu đạo, không thể ăn nói xằng xiên!” Hắn nói xong liền bước về phía trước, muốn dò la cho rõ. Nhưng tay hắn vừa chạm đến thân thể Nhuận Sinh, liền bị bật ra. Ánh sáng trên bảo kính lóe lên, cuộn lên một đám tuyết trên đất, bức lui tất cả.

“Đúng là yêu vật thật?!” Đệ tử thấy vậy, đồng loạt rút kiếm khỏi vỏ, khăn trương đề phòng.

Lúc này, trong đám đệ tử có một người từ từ tiến lên, y ngồi xuống bên cạnh Nhuận Sinh. Người này chẳng phải ai khác, chính là Trì Huyền. Y không để ý ánh mắt kinh ngạc của đám đệ tử đồng môn, đưa tay kiểm tra trên gáy Nhuận Sinh. Bất ngờ là, bảo kính vẫn không hất văng y ra.

Trì Huyền cẩn thận kiểm tra một lúc, mở miệng nói: “Hắn không phải yêu vật, chỉ là tấm gương này có pháp lực che chở cho thân thể hắn thôi.”

Chúng đệ tử đưa mắt nhìn nhau, nam tử cầm đầu sắc mặt dần trở nên khó coi, hắn mở miệng trách mắng: “Trì Huyền sư đệ, sư phó có dặn chúng ta phải làm việc cẩn thận, ngươi sao có thể hành động khinh suất như thế?”

Trì Huyền đứng dậy nói: “Tức là không có nguy hiểm, thì cần gì phải cẩn thận?”

“Ngươi...” Nam tử kia không thể nói lại, sau khi trầm mặc một lát, mở miệng nói, “Cái xác này dù không nguy hiểm, nhưng rất cổ quái, e là có liên quan đến Đạo Tạng. Trì Huyền, ngươi ở lại đây, canh cái xác. Những người khác đi theo ta, tiếp tục tìm tung tích của sư thúc!” Hắn dứt lời, xoay người bước đi. Chúng đệ tử cũng thu binh khí lại đi theo.

“Hắn không phải cái xác...” Trì Huyền nhẹ giọng tự nói.

Y đứng tại chỗ, nhìn sư huynh đệ biến mất trong gió tuyết, thần sắc vẫn bình tĩnh như thường. Y quay đầu, lại nhìn Nhuận Sinh trên mặt đất, sau đó từ trong bọc hành trang lấy ra một lọ kim sang được và băng gạc, rồi bắt đầu cẩn thận rửa sạch miệng vết thương của Nhuận Sinh. Nhìn hình dạng vết thương này, hẳn là rắn cắn, nhưng mà, giữa mùa đông giá rét thế này, lấy đâu ra rắn?

Lúc Trì Huyền còn đang suy tư, lại nghe thấy từng tiếng chó tru, vang vọng gần xa. Y đứng dậy, chỉ thấy một đoàn chó núi không biết từ đâu ra, đã bao vây quanh chỗ này.

Một thiếu niên mặc đồ trắng đứng trong đám chó núi, lúc nhìn thấy Trì Huyền, thiếu niên nhướng mày, nói: “Thượng Thanh Phái...”

Trì Huyền yên lặng gật đầu, coi như trả lời.

Thiếu niên liếc mắt thấy Nhuận Sinh bên cạnh Trì Huyền, mặt mày hắn càng cau lại: “Chắc...ruột cuộc vẫn trước một bước.” Hắn đưa tay chỉ về phía Trì Huyền, nói với con chó núi bên cạnh, “Giết hắn!”

Trong chốc lát, tiếng chó sủa điên cuồng, sát khí dày đặc. Vô số chó núi cùng nhau chen đến, tấn công về phía Trì Huyền.

....

—

*Đoàn phiên: Quạt tròn

**Chú pháp: pháp thuật nguyên rửa

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kỳ Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 17: Biến Hóa

Trì Huyền lặng lẽ đứng yên, không tránh không né, thậm chí không rút kiếm. Y cứ đứng như vậy, giống như đám chó núi hung mãnh kia chỉ là một cơn gió nhẹ thổi qua núi.

Thiếu niên áo trắng kia thấy vậy, cực kỳ khó hiểu. Mà tất cả những việc xảy ra tiếp theo, càng khiến hắn kinh ngạc hơn.

Chỉ thấy mấy trăm con chó núi hung mãnh cuồng bạo đến trước mặt Trì Huyền, lại đồng loạt dừng bước. Cả đàn chó núi ngừng sủa, lặng lẽ nhìn Trì Huyền. Một số con chó núi bạo gan cẩn thận tiến lên phía trước, khe khẽ ngửi ngửi tay áo y, trong chớp mắt, con chó núi mừng rỡ vẫy vẫy cái đuôi, rất thân mật dụi dụi vào y. Trì Huyền cúi đầu, nhìn mấy con chó núi, sau đó, điềm nhiên như không đưa tay vỗ vỗ nhẹ nhàng lên đầu con chó núi.

Thiếu niên kinh hãi, không thể tin vào những gì đang xảy ra trước mắt. Hắn quát khẽ một tiếng, gọi tất cả chó núi về, về mặt đề phòng hỏi: “Rốt cuộc ngươi là ai?”

Trì Huyền bình thản đáp: “Trì Huyền.”

Thiếu niên nhìn y, sau khi suy nghĩ thật lâu, liền xòe bộ vuốt sắc, lao người lên tấn công. Đòn công kích này vô cùng mạnh, Trì Huyền vốn không có thời gian mà tránh. Mắt thấy bộ vuốt sắc kia sắp chạm đến Trì Huyền, thiếu niên không tự chủ được lùi lại một chút, hắn chỉ cảm thấy tâm thần chấn động, mọi suy nghĩ đều rối loạn, sau cùng không thể cử động được nữa. Hắn lật đặt lùi lại phía sau mấy trượng, thật vất vả mới bình ổn lại hơi thở.

Trì Huyền tiến lên mấy bước, mở miệng nói: “Ngươi không phải phạm nhân.”

Thiếu niên lại lùi thêm mấy bước, run giọng nói: “Ngươi... ngươi đừng có qua đây.”

Trì Huyền đứng lại, “Ta không qua.”

Sắc mặt thiếu niên tái nhợt nhìn về phía Nhuận Sinh đằng sau Trì Huyền, cảm giác tiến thoái lưỡng nan. Hắn đứng yên đó, bắt đầu thấy không biết phải làm sao.

“Tuất, lui ra.” Trong không trung, bỗng nhiên truyền đến một tiếng quát nhẹ. Chỉ thấy một con trâu trắng thon thả bay xuống, trên lưng trâu, Hà Thái Lăng vẫn cầm ô nở nụ cười nhạt. Trâu trắng vừa chạm đất, nàng vung tay một cái, thiếu niên kia liền trở lại hình dáng bạch ngọc. Sau đó ánh mắt nàng lên, nhìn Trì Huyền cười khanh khách.

“Hộ thân cương khí thật lợi hại, có thể làm cho Sử Phù của ta sợ đến nỗi không dám đánh.” Hà Thái Lăng cười nói.

Trì Huyền nhìn nàng một cái, mở miệng nói: “Không phải hấn sợ ta, là sợ ngươi.”

Hà Thái Lăng nghe câu ấy liền thu lại ý cười, nói: “Thật là một phạm nhân cuồng vọng, thôi được, hôm nay ta không so đo với ngươi.” Nàng nói xong, con trâu trắng liền từ từ cất bước, nó đi về phía Nhuận Sinh phía sau Trì Huyền.

Trì Huyền lùi lại phía sau vài bước, rút kiếm khỏi vỏ, chắn trước người Nhuận Sinh.

Hà Thái Lăng khó hiểu, “Sao thế, ngươi muốn cản ta?”

Trì Huyền nói: “Hắn bị thương do rắn... Thời tiết thế này, xà trùng đều không xuất hiện. Đó không phải là rắn, mà là Sử Phù của ngươi.”

“Hả?” Hà Thái Lăng khẽ nhíu mày.

Trì Huyền nhìn con trâu trắng nàng đang cưỡi, nói: “Sử phù, Tuất phù... còn có cả Tị phù. Vậy đây là Địa Chi Thập Nhị Sử Phù.”

Hà Thái Lăng vỗ tay cười nói: “Trông ngươi trẻ tuổi như vậy mà cũng biết không ít. Nếu đã biết ta có Địa Chi Thập Nhị Sử Phù, còn dám cản đường của ta, ngươi tự tin thắng ta sao?”

Trì Huyền bình tĩnh đáp: “Muốn cản thì cản, chẳng cần tự tin gì.”

Hà Thái Lăng nghe xong câu này, hoàn toàn mất kiên nhẫn, nàng nắm lấy tấm lụa màu, hung hăng vung lên, kim quang trên tấm lụa chọi lóe, hóa ra vô số kim tiễn*, xuyen về phía Trì Huyền.

Trì Huyền khua kiếm, đánh bay kim tiễn đó, lại nghe “keng” một tiếng, trường kiếm tinh cương trong tay y gãy thành hai đoạn. Y quăng kiếm, xoay người tránh được, nhưng vẫn bị kim tiễn làm rách quần áo.

“Hi hi...” Hà Thái Lăng cười thật quyến rũ, “Nếu ngươi nhận ra Địa Chi Thập Nhị Sử Phù, hấn cũng nhận ra Ngũ Hành Lăng này. Đừng có nói là ta bắt nạt phạm nhân, nếu bây giờ ngươi rời đi, ta sẽ không làm hại ngươi.”

Trì Huyền không đáp lời, vẫn như cũ đứng phía trước Nhuận Sinh.

“Hừ! Ngươi không nói nổi!” Hà Thái Lăng quát một tiếng, lụa màu trong tay xoay tròn, gió tuyết đang bay đầy trời hóa thành những mũi dùi,
.....

Công kích thế này, vốn không thể tránh được. Đúng vào lúc đó, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện ngọn lửa đỏ vàng. Ánh lửa tựa dải lụa, bay múa xung quanh, trong nháy mắt liền làm tan chảy những mũi băng. Những giọt nước lạnh buốt rơi xuống, ngấm vào tầng tuyết đọng. Trong lúc Trì Huyền còn hơi kinh ngạc, một cái hồ lô lạnh buốt từ trên trời rơi xuống, dừng lại trong tay y.

Hà Thái Lăng chăm chú nhìn, chỉ thấy một cái kim luân xoay tròn mà đến, chặn trước hai người kia. Nàng nhíu mày, tấm lụa trong tay rung, lướt động trên mặt đất đều bung lên, hóa thành từng cột băng, chặn hành động của Kim Luân.

Kim Luân không cam lòng bị trói lại, vân triện trên thân luân chọi sáng, hóa thành lời quang chói mắt, đánh thẳng về phía Hà Thái Lăng.

Hà Thái Lăng dùng chiếc ô giấy dầu trong tay nhẹ nhàng cản lấy, lời quang uy mãnh kia vậy mà bị gạt tán ra bốn phía, không còn thấy đâu. Nàng nâng ô, trên mặt hoàn toàn không còn nét cười, trong mắt tỏa ra sát ý lãnh liệt, ánh sáng lạnh lẽo.

Kim Luân cũng không yếu thế, đang định tiếp tục tấn công. Đột nhiên, cả thân luân run lên, ngừng xoay. Ngọn lửa trên Kim Luân cũng tắt hết, không còn chút uy lực nào. Hà Thái Lăng thấy vậy liền nắm chặt tay, cột băng vỡ vụn, đè xuống Kim Luân. Băng cứng nện xuống nền tuyết, làm bụi tuyết tung lên mù mù cả tầm mắt. Khi bụi tuyết tản đi, vụn băng đã chất thành một gò đất, vùi lấy Kim Luân.

“Ta xem còn ai cứu được ngươi.” Hà Thái Lăng cười lạnh một tiếng, nói. Nàng vừa nói xong, đang định thi pháp. Đột nhiên, một bóng đỏ xẹt qua, dừng trước mặt nàng.

Bóng đỏ kia đúng là Giáng Vân, nàng phản nộ nhìn Hà Thái Lăng, nói: “Không cho ngươi làm tổn thương họ!”

“Yêu thú.” Hà Thái Lăng lạnh lùng nhìn Giáng Vân, “Hừ! Ngươi dựa vào cái gì ra lệnh cho ta!” Dứt lời, lựa màu trong tay vung lên, lửa đỏ xuống, giống như muốn thôn phệ vạn vật.

Giáng Vân vừa định chống trả, lại cảm thấy trên người kéo đến một trận đau đớn. Vết thương lúc trước ở trên Tụ Quận Châu tranh chấp với bà lão kia còn chưa khỏi hẳn, bây giờ phải động thủ với Địa Tiên này thì quá miễn cưỡng...

Nàng hoảng hốt tránh ngọn lửa, trong lòng bắt đầu thấy sợ hãi. Nhưng trong một khắc nàng nhìn sang Nhuận Sinh, đột nhiên nghĩ đến điều gì. Nàng một bước dài tiến tới, cầm lấy “Thất Diệu Chiêu Minh Kính” trong tay Nhuận Sinh, giữ trong tay mình rồi thì thầm: “Nhật xuất đông phương, thiên hạ chiều mình!”

Nháy mắt, bảo kính tràn ra hào quang chói mắt. Hà Thái Lăng sao có thể ngờ đòn này của Giáng Vân, liền bị hào quang làm hoa mắt.

Giáng Vân nhân cơ hội đó, hóa thành hình thú, tha theo Trì Huyền và Nhuận Sinh, lập tức chạy đi.

Đội lúc Hà Thái Lăng lấy lại tinh thần, hai người một thú đã sớm không còn bóng dáng. Nàng cau mày, nhẹ giọng mắng: “Chạy nhanh gớm, hừ!” Nàng sửa sang lại vạt áo, giữ bông tuyết trên vai, nhẹ nhàng thở dài, “Thôi, chẳng cần đi so đo với bọn nó. Chúng ta đi!”

Nàng nói xong, con trâu trắng phía dưới liền cất bước, thông thả bay về phía chân trời.

....

Nói đến Giáng Vân tha theo hai người Trì Huyền và Nhuận Sinh, trong lúc không để ý đã chạy qua mấy dãy núi. Nàng đang định chạy xa thêm nữa, bỗng nhiên nhớ ra cái gì. Cách đây không lâu, nàng cũng từng tha Nhuận Sinh chạy trốn thế này. Khi ấy nhìn hắn có vẻ rất khó chịu... Nàng lập tức nhớ đến lời bà lão đã nói. Nghĩ thế khiến nàng không yên lòng, lập tức dừng bước, không dám chạy thêm chút nào nữa. Nàng nhìn quanh, tìm một chỗ bằng phẳng, đem thả hai người kia xuống. Rồi lập tức hóa ra hình người, vẻ mặt bất an nhìn lại.

Nhuận Sinh hồn còn chưa về thân thể, đương nhiên không có cảm giác, cũng không có ‘khó chịu’ như đã nghĩ. Có điều, Trì Huyền ở một bên sắc mặt đương nhiên tái nhợt, hơi thở cũng rối loạn.

Chẳng lẽ... đúng là rất khó chịu?

Trì Huyền bình ổn lại hơi thở, chậm rãi ngẩng đầu nhìn nàng.

Giáng Vân thấy y ngẩng đầu, lập tức lui lại mấy bước, vẻ mặt bất đầy nghiêm túc dè chừng.

Trì Huyền nhìn nàng, hồi lâu mới mở miệng: “Cảm ơn cô đã cứu ta!”

Giáng Vân hơi kinh hãi, lúc này mới nghĩ tới cái gì. Trì Huyền là Quảng Chiêu chuyển thế, có cương khí hộ thân, cho đến bây giờ, đừng nói là chạm vào, cho dù chỉ đến gần y cũng chẳng được. Thế mà vừa rồi nàng có thể tha y chạy? Giáng Vân bắt đầu thấy hoang mang, nàng cau mày, tận lực suy nghĩ.

Trì Huyền thấy nàng cả nửa ngày không nói chuyện, cũng không hỏi. Y nhìn hồ lô mình đang ôm, mở miệng nói: “Cái hồ lô này...”

Giáng Vân lập tức nhìn sang hồ lô. Có điều, vẻ mặt của nàng vẫn mơ hồ, hoàn toàn không biết vì sao.

Trì Huyền nghĩ một chút, rút nút hồ lô ra. Một đạo bạch quang từ từ tràn ra, hóa thành một hình người không rõ ràng.

“A! Là tam hồn của chủ nhân!” Giáng Vân lập tức hiểu ra.

Trì Huyền nhìn thoáng qua Nhuận Sinh trên đất, “Ngươi phải giúp hắn hoàn hồn?”

Giáng Vân lập tức gật đầu, nàng lấy ra đoạn nhánh của Phần Hồn Thụ, nói: “Bà bà nói, chỉ cần châm đoạn nhánh này, mệnh hồn của chủ nhân có thể trở về cơ thể...” Nàng nói xong, lại cảm thấy không đúng, mình làm gì phải thành thật như vậy? Thế là Giáng Vân lập tức ngậm miệng lại, không hé ra nữa.

Trì Huyền nghe xong, liền đem hồ lô đưa qua, “Trả lại cô.”

Giáng Vân vươn tay định đón, rồi lại sợ hãi mà rút về. Nàng nhìn Trì Huyền, trong lòng tranh đấu một hồi lâu, cuối cùng vẫn không dám đến gần.

Trì Huyền thấy thế, đem hồ lô đặt trên mặt đất, rồi lui lại phía sau vài bước.

Giáng Vân cẩn thận nhìn y một cái, chậm rãi ngồi xuống, từng chút từng chút đến gần cái hồ lô kia.

“Cái này...” Trì Huyền đột nhiên mở miệng. Giáng Vân nghe tiếng, giật mình, hoảng hốt nhìn y.

Tri Huyền cũng kinh ngạc nhìn nàng, qua một lúc lâu mới từ từ nói: “Hồ lô này do một cái Kim Luân đưa cho ta, cô biết nó chứ?”

Giáng Vân nghe vậy, nhảy dựng lên, “Vòng Vèo? Đúng rồi, Vòng Vèo đi đâu rồi?! Vậy mà không bảo vệ chủ nhân!”

“Nó bị chôn dưới đồng băng...” Tri Huyền nói.

“Hả?!” Giáng Vân kinh hãi, “Ta phải đi tìm nó!” Nàng vừa định rời đi, lại nhớ ra cái gì. Nàng đem đoạn nhánh của Phản Hồn Thụ đặt xuống đất, đẩy về phía Tri Huyền, nói: “Ngươi... ngươi giúp chủ nhân của ta phản hồn, ta...ta... ta sẽ quay lại ngay...”

Nàng dứt lời, nhanh chân bỏ chạy, chỉ nháy mắt đã biết mất trong gió tuyết.

....

Giáng Vân một bên chạy, một bên nghĩ mà hãi. Nhớ hồi đó, nàng thường xuyên đi tìm Quảng Chiêu để gây sự, nhưng mà chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi như vậy. Vì sao cương khí hộ thể kia đáng sợ thế? Chẳng lẽ trước kia Quảng Chiêu đánh với nàng, thật sự là đã nương tay??? Nàng càng nghĩ càng rối loạn, cả một đường cứ mù mịt quay về chỗ vừa đánh nhau.

Trên mặt đất bằng phẳng, có một đồng băng, đương nhiên là nhìn thấy ngay. Nàng mấy bước liền chạy qua, hô: “Vòng Vèo, ngươi làm gì đó! Mau ra đây!”

Trong đồng băng hoàn toàn không có tiếng đáp lại, chút xíu âm thanh cũng không có.

Giáng Vân nhíu mày, hô: “Vòng Vèo ngốc nghếch, mau ra đi, chủ nhân phải hoàn hồn rồi!” Nàng hô xong, thấy bốn phía vẫn yên tĩnh liền nghi hoặc.

“Không thể nào? Pháp bảo mà cũng bị đè chết sao?” Nàng thấp giọng tự hỏi, tiện đà liền nhảy lên đồng băng, bắt đầu đem từng khối băng nhấc ra. Trong chốc lát, cũng đã dọn được một nửa, đột nhiên, một bàn tay từ trong băng vươn ra, dọa nàng nhảy dựng.

“Oa! Vòng Vèo, ngươi làm sao lại dọa người!” Giáng Vân đứng thẳng dậy, cả giận nói.

Nhưng mà, nàng vẫn không nghe thấy tiếng phản bác như dự đoán. Giáng Vân trong lòng lấy làm lạ, cũng không nói thêm, tiếp tục nhấc băng ra. Đợi đến khi nàng đào được chủ nhân của cánh tay lên, nàng liền sửng sốt, hơn nửa ngày cũng không kịp phản ứng.

Đó là một thiếu niên tóc đỏ mắt vàng, không khác gì với thiếu niên do ngọn lửa của Kim Luân hóa ra, có điều, Giáng Vân vẫn cảm thấy không giống. Hắn cuộn mình trong đồng băng, cả người trần trụi, da thịt bị băng tuyết đông lạnh đến tím tái. Hắn run rẩy, thật vất vả mới mở miệng được: “Cún...”

Giáng Vân nghe cách gọi ấy, mới biết là mình không nhận nhầm. Nàng đưa tay kéo hắn đứng lên, nháy mắt, liền bị cảm giác trên tay hù dọa. Tuy là lạnh như băng, nhưng mềm mại, dưới da mơ hồ có mạch đập, có chút xíu hơi ấm... Đây không phải là huyền hình, mà là cơ thể hàng thật giá thật!

Giáng Vân ngơ ngác nhìn hắn, có chút bối rối.

Hắn vươn tay, nắm chặt cánh tay của Giáng Vân. Bởi vì lạnh cóng nên nói cũng có vẻ khó khăn. “Cún...ta... không động được... thân thể nặng nề...”

Giáng Vân cảm giác được sức lực trên ngón tay hắn, từ từ hiểu ra, nàng cẩn thận mở miệng, nói: “Vòng Vèo... Làm sao ngươi lại biến thành người?”

....

*tiền = mũi tên

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kỳ Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 18: Trở Mặt

Chữ Nhuận Sinh từng nghe nói rằng, khi người ta chết, sẽ nhìn thấy tất cả những sự việc đã xảy ra trong đời ủa về như đèn kéo quân. Nhưng mà hắn lại đang ở trong một mảnh hỗn độn, không phân được phương hướng, cũng chẳng rõ rộng hẹp, chưa nói đến những cảnh tượng lúc còn sống, ngay cả một tia sáng cũng chẳng thấy. Sau một lúc, hắn đã không biết là mình sống hay chết nữa, đầu óc trống rỗng, cái gì cũng không nghĩ ra, cái gì cũng không muốn nghĩ. Hắn lẳng lặng nhắm mắt, mặc cho bản thân trôi nổi trong nơi hỗn độn này.

Lúc này, một làn khói trắng không biết từ đâu bay đến, nhẹ nhàng bao bọc lấy hắn. Hắn mở to mắt, cảm giác hơi ẩm của sương mù chạm vào da thịt man mát. Quanh thân đột nhiên sáng lên, trước mắt lại xuất hiện một hồ nước lớn. Lúc hắn còn kinh ngạc thì đã nhận ra mình đang đứng trên hồ nước. Hắn cúi

đầu, nhìn bóng mình dưới nước. Mặt hồ lăn tăn sóng, một cái kim luân từ từ trôi lên khỏi làn nước, lơ lửng trước mặt hắn. Hắn đưa tay nhẹ nhàng chạm lên kim luân. Đúng lúc ấy, phía sau vang lên một tiếng nói khiêm nhường.

“...Tiên quân, vật cười của ngài...”

Tiếng nói kia trầm yếu, dần dần không thể nghe thấy nữa, hắn quay đầu, muốn nhìn rõ thứ mới xuất hiện, cảnh sắc phía sau nháy mắt liền biến hóa. Cánh hoa bay đầy trời, như rèm như trướng. Hắn lơ mơ thấy cách đó không xa có một cô gái tóc đỏ. Nàng quay lưng về phía hắn, gió vờn mái tóc dài của nàng, nhẹ nhàng bay.

Cô gái phát hiện có người đến, quay người lại, mang vẻ không cam lòng, kêu: “Chủ nhân...”

Hắn không thấy rõ mặt nàng, cũng không biết phải đáp gì, nhưng cơ thể không khống chế được cứ đi lên phía trước. Hắn vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào trán cô gái, sau đó dùng sức đẩy. Cô gái lúng túng, suýt nữa ngã ngửa, nàng mở miệng oán giận, nhưng hắn chẳng nghe rõ là gì.

Xa xa có người lên tiếng, một giọng nói bình tĩnh thâm thiên nói: “Phổ Sát...”

Hắn liền mở to mắt, lúc đó mới nhận ra trước mắt mình là một tảng nam thạch lạnh lẽo. Nơi hắn đang nằm đúng là một sơn động. Cảm giác mềm mại của lớp cỏ khô dưới thân khiến hắn thấy yên tâm. Nhưng, ngay lúc ý thức khôi phục lại, thì cơn đau trên vết thương cũng rõ ràng. Hắn không nhịn được cau mày, âm thầm cắn răng.

Đúng lúc ấy, một tiếng động nhỏ vang đến bên tai làm hắn chú ý, hắn từ từ quay đầu lại, nhận thấy cách đó không xa có một người đang ngồi trên mặt đất, cời đám lửa.

Hắn định lên tiếng, lại thấy yết hầu đau một trận, hắn bực bội rên lên một tiếng, đành bỏ ý định nói chuyện.

Người nọ nhận thấy động tĩnh của hắn, xoay đầu lại nói: “Vết thương của ngươi ở cổ họng, đừng cố nói chuyện.”

Giọng nói đó bình tĩnh thản nhiên, giống như trong mơ. Nhuận Sinh nhìn y có chút kinh ngạc, cái cảm giác này, dường như rất quen.

Người nọ đứng dậy, đi đến cạnh hắn, mở miệng nói: “Ta là Trì Huyền, đệ tử của Thượng Thanh Phái. Ngươi bị người ta đuổi giết, may mà có người tương trợ mới giữ được cái mạng. Chúng ta tạm thời trốn ở đây. Những gì ngươi muốn hỏi, ta chỉ có thể trả lời bấy nhiêu. Bây giờ ta phải ra ngoài một chút.”

Nhuận Sinh nghe y nói xong không khỏi bật cười.

Trì Huyền nhìn hắn cười, chỉ im lặng tỏ vẻ đồng ý. Y xoay người, đi ra ngoài động.

Nhuận Sinh nhìn y rời đi, vẫn không tắt nụ cười. Lần đầu tiên hắn gặp một người như vậy, hoàn toàn tự quyết định hết. Nụ cười trên mặt hắn từ từ buông xuống, trong không khí có một hương thơm nồng nàn, xông thẳng vào tâm hồn. Hắn hít sâu một hơi, theo bản năng tìm kiếm nơi phát ra mùi hương. Chỉ thấy trong đồng lửa đang “tí tách” cháy, có một nhánh cây kỳ dị. Nhánh cây trong ngọn lửa ấy, mơ hồ tỏa ra làn mây tím, đẹp đến lạ thường. Hắn trầm tán thưởng, nhìn nhánh cây từ từ cháy hết, chẳng biết lúc nào đã chìm vào giấc ngủ...

.....

Trì Huyền ra khỏi sơn động, đi một đoạn đường, quay về bãi đất trống mà Giáng Vân đã để bọn họ xuống lúc trước. Y đứng đó, lẳng lặng chờ.

Chỉ một lát sau, trên bầu trời bỗng xuất hiện một bóng đỏ. Một con chó lớn màu đỏ từ trên trời giáng xuống, dừng ở trước mặt y. Trên lưng Thiên Khuyển cồng một thiếu niên cả người xích lỏa, màu da tím tái, đang không ngừng run rẩy.

Thiên Khuyển rơi xuống đất, hóa lại hình dáng cô gái. Nàng đặt thiếu niên trên nền tuyết, nhìn xung quanh, sau đó cau mày nói: “Chủ nhân của ta đâu?”

Trì Huyền nhìn thiếu niên kia, rồi nhìn Giáng Vân, nói: “Phàm nhân nằm trên tuyết như vậy, sẽ chết.”

Giáng Vân hoảng hốt, lập tức ngồi xuống, tay chân luống cuống đỡ thiếu niên kia đứng lên.

Trì Huyền thấy thế, chẳng nói câu nào cởi áo khoác của mình xuống, tiến đến phủ lên người thiếu niên. Sau đó đưa tay nâng hắn lên.

“Ta tìm một sơn động, tạm tránh gió tuyết.” Trì Huyền nói xong, ôm lấy thiếu niên kia, bước đi.

Giáng Vân hơi chột dạ, nàng vốn có tiền gia thần lực, gió tuyết này đối với nàng thì chẳng là gì cả. Nhưng với người phàm thì... Nàng tự gõ vào đầu, thầm mắng mình mấy lần, sau đó mới cất bước theo.

Vào đến trong động, Giáng Vân vừa nhìn đã thấy Nhuận Sinh. Trong lòng nàng vui mừng, tức khắc chạy qua, đang định mở miệng gọi, đã thấy khuôn mặt bình yên say ngủ của Nhuận Sinh, nàng ngẫm nghĩ, khẽ giọng hỏi Trì Huyền: “Chủ nhân của ta còn chưa tỉnh sao?”

Trì Huyền buông thiếu niên trong tay xuống, nhìn lướt qua Nhuận Sinh, đáp: “Vừa rồi đã tỉnh.”

“Ồ...” Giáng Vân gật đầu, cẩn thận lui sang một góc, không biết phải làm gì lúc này.

Tri Huyền cũng không để ý đến nàng. Y đưa tay đặt lên trán thiếu niên, đúng như y đoán, nhiệt độ khác thường nóng bỏng cả bàn tay y. Tri Huyền đứng dậy, im lặng đi ra ngoài.

Giáng Vân khó hiểu nhìn y rời đi, trong lòng mờ mịt. Qua một lúc, Tri Huyền ôm một bó củi trở về, sau khi làm đám lửa cháy to hơn, liền đem thiếu niên kia chuyển đến cạnh đồng lửa. Sau đó bắt đầu giúp thiếu niên kia xoa nắn chân tay bị đông cứng.

Giáng Vân nhìn hành động của Tri Huyền liền hiểu ra. Nàng hóa ra hình thú, giữ giữ bộ lông, rồi đến nằm xuống cạnh đồng lửa. “Người ta rất ấm” Nàng nói nghiêm túc.

Tri Huyền nghe vậy, gật đầu. Giao thiếu niên kia cho Giáng Vân, ngay lúc y tới gần, con chó to rõ ràng run lên một cái, có vẻ muốn trốn. Y buông thiếu niên xuống, lùi lại mấy bước, Thiên Khuyến mới ngừng run sợ, cuộn tròn người lại, quây lấy thiếu niên vào lòng.

Giáng Vân không biết vì sao mình phải sợ, nhưng mà, thật là rất sợ. Hộ thân cương khí của Tri Huyền làm cho nàng bất an. Nàng chỉ cảm thấy, nếu đến gần, nhất định sẽ xảy ra chuyện gì đó. Nàng không biết là cái gì, nên chỉ biết tránh ra một chỗ.

Tri Huyền dường như rất hiểu cảm giác của nàng, ngồi ra xa, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Giáng Vân yên lòng, nhìn thiếu niên trong ngực mình đầy nghi vấn, không sao hiểu được.

Lúc trời dần tối, ngọn lửa cũng yếu đi, tất nhiên là không đủ củi đốt, trong động cũng dần trở nên lạnh. Giáng Vân nhận thấy sự thay đổi này, nàng nhìn nhìn Nhuận Sinh, sau đó thò đầu ra, nhẹ nhàng cắn lấy áo hắn, đem hắn kéo vào trong lòng ngực. Nàng chỉnh lại tư thế một chút, để cho bọn họ được nằm thoải mái hơn. Giáng Vân hôn hờ thu xếp xong, rồi mới chú ý tới Tri Huyền đang im lặng ngồi một góc.

Chỉ cần là người, sẽ cảm thấy lạnh. Dù về mặt của y bình thường, nhưng có lẽ vẫn thấy lạnh đi. Huống hồ, y còn cời một lớp áo... Giáng Vân nghĩ vậy, trong lòng không khỏi do dự. Nàng ngập ngừng vươn một chân, lúc sắp chạm vào Tri Huyền, lại nhanh chóng rút về. Trong nháy mắt ấy, sự sợ hãi của nàng làm lớp lông trên người dựng đứng cả lên. Khó khăn lắm mới yên lòng lại được, thế nên nàng càng thêm do dự.

Bỏ mặc y thì có vẻ không nghĩa khí cho lắm. Nhưng mà, dù sao y cũng là người diệt toàn tộc của nàng, hơn nữa... còn rất đáng sợ. Nhưng mà, hôm nay nếu không có người này, chủ nhân và Vòng Vèo e rằng cũng... Cho dù muốn báo thù, thì cũng phải đem ân huệ trả hết mới được. Nghĩ vậy, lòng cũng vững, liền luôn!

Nàng vươn móng vuốt, nhẹ nhàng nhanh chóng chạm vào Tri Huyền.

Tri Huyền mở to mắt nhìn về phía nàng.

Giáng Vân trong lòng rối tung, cũng không biết nói gì cho phải, sau cùng, nàng đành chọn cách đơn giản nhất: há mồm, cắn lấy áo Tri Huyền, kéo y vào trong lòng.

Khoảng khắc dựa vào lớp lông mềm mại ấm áp kia, Tri Huyền hơi kinh ngạc. Sau một lát, y thật tự nhiên đưa tay sờ sờ vào đầu nàng.

Giáng Vân thấy y làm vậy, liền nhắm chặt mắt lại, cả người căng thẳng, hoàn toàn ở trong trạng thái phòng bị. Trong chớp mắt khi tay y chạm đến, nàng liền cảm giác được luồng cương khí trong trời kia ngấm vào trong người, lan theo mạch máu. Nàng không thể ngăn, càng không thể chống cự, cả linh hồn lẫn ý thức dường như bị cắn nuốt sạch, cái loại không tự chủ này, chính là nguyên nhân nàng sợ hãi. Nhưng lúc nàng quyết định giúp hắn sưởi ấm, thì đã biết rồi. Nàng dứt khoát thôi kháng cự, đón nhận tất cả.

Đúng cái lúc nàng tiếp nhận, mọi cảm giác đột nhiên thay đổi. Nàng dần nhận ra, những rối rắm phiền não trong lòng, chỉ nháy mắt đã biến mất không thấy. Sự do dự, sợ hãi, bất đắc dĩ, lo lắng, bi thương... tất cả đều giống như được gột rửa, trong lòng dần dần thấy ấm áp. Nàng nhớ lại rất lâu rất lâu trước kia, khi nàng nằm trên thảm hoa ở Phượng Lâm Châu, được làn gió nhẹ như nước vuốt ve, cũng có cảm giác bình tĩnh và yên tâm thế này. Cảm giác đó thật quá tuyệt diệu, khiến nàng bất giác như mê như say...

Khi nàng tỉnh dậy từ trong cơn mê say kia... thì đã là sáng sớm ngày hôm sau. Tuyết đã ngừng rơi từ lúc nửa đêm, ánh nắng ấm áp tràn xuống đại địa, xua tan đi cái lạnh tê lương suốt mấy ngày qua.

Giáng Vân lác lác đầu, làm cho mình tỉnh táo lại, nàng vừa cúi xuống, liền bắt gặp một ánh mắt sáng lấp lánh.

Nhuận Sinh đã tỉnh lại, hắn nhìn con chó lớn trước mặt, trong ánh mắt tràn đầy niềm vui và hiếu kỳ.

Trong lòng Giáng Vân tràn đầy xúc động, vừa định lên tiếng, lại nghe thấy Nhuận Sinh mở miệng trước, hắn nói: “Lại là mày...” Thanh âm của hắn khàn khàn yếu ớt, nhưng ngữ khí vẫn thân thiện, “Mày...khụ...mày là chó hả?”

Giáng Vân nghe câu đó cực kỳ không hài lòng, nàng quay đầu sang chỗ khác, không thèm nhìn hắn.

Nhuận Sinh cười, hỏi tiếp: “Chẳng lẽ... là sói...”

“Là Thiên Khuyến” Giáng Vân còn chưa kịp phản bác, đã thấy có người mở miệng đáp.

Nàng theo tiếng nói nhìn lại liền thấy Tri Huyền. Giáng Vân kinh hãi, nàng cũng không biết y rời đi từ lúc nào, sao mà nàng có thể yên tâm ngủ say như

vậy chứ???

Nhuận Sinh nhìn thấy Trì Huyền, liền cố gắng ngồi dậy, khuôn mặt đầy vẻ biết ơn.

Trì Huyền thông thả đi đến, đưa túi nước trong tay cho Nhuận Sinh, nói: “Uống nước đi.”

Nhuận Sinh cẩn thận đón lấy túi nước, mỉm cười nói: “Cảm ơn... vị đại ca này, tên của ngươi, là Trì Huyền sao?”

Trì Huyền gật đầu, cũng không nói nhiều.

Nhuận Sinh ôm túi nước, nói rất nghiêm túc: “Ta tên là Chử Nhuận Sinh... Ôn cứu mạng không sao đền đáp hết, Trì Huyền đại ca nếu có việc gì cần đến ta, xin cứ nói.”

Giáng Vân nghe mấy lời ấy suýt chút nữa thì kêu lên. Cái gì mà ôn cứu mạng chứ! Tam hồn cũng vậy, nhánh cây Phàn Hồn cũng thế, tất cả chẳng có tí xú quan hệ nào với Trì Huyền mà!

Nàng đang phẫn nộ, lại nghe thấy giọng không chút sợ hãi nào của Trì Huyền nói: “Ta có thể làm nhiều việc hơn ngươi, không có gì cần nhờ cả.”

Nghe những lời ấy, Nhuận Sinh sững luôn tại chỗ, hơn nửa ngày cũng không nói nên lời.

Trì Huyền lại lờ đi, y dời tầm mắt, xem xét thiếu niên tóc đỏ kia.

Nhuận Sinh quay đầu, hỏi: “Hắn là?”

“Ta không biết...” Trì Huyền đưa tay chỉ chỉ Giáng Vân, “Nàng biết, ngươi hỏi nàng.”

Nhuận Sinh tỏ vẻ nghi hoặc, “Hả? Hỏi nó? Chó có thể nói sao?”

Giáng Vân lập tức cúi đầu xuống, lúc này nàng mới hiểu được ý nghĩa trong câu nói kia của Huyền Họa Kim Luân: “Nếu dùng hình dạng Kim Luân để nói chuyện, e là sẽ làm chủ nhân kinh sợ...”. Bà bà đã dặn nàng, làm bất cứ việc gì cũng đều phải nghĩ cho hắn... Nàng lập tức quyết định, im lặng ngậm miệng, không nói lời nào.

Nhuận Sinh vô cùng nghi hoặc nhìn con chó lớn trước mặt, lại càng thêm nghi hoặc nhìn về phía Trì Huyền.

“Nó thật sự có thể nói sao?”

Trì Huyền liếc mắt nhìn Giáng Vân một cái, thần nhiên nói: “Quên đi.”

Nhuận Sinh nghe trả lời kiểu ấy cũng không hỏi tiếp nữa. Hắn nhìn thiếu niên kia, hỏi: “Hắn có khỏe không?”

“Bị sốt rất cao. Phải có đại phu khám mới được.” Trì Huyền đáp, “Chỗ này cách Thượng Thanh Phái không xa, bây giờ lên đường ngay...”

Vừa nghe đến ba chữ Thượng Thanh Phái Nhuận Sinh liền thấy đau đầu. Sao mà hắn với Thượng Thanh Phái cứ không ngừng dính dáng với nhau thế này. Hắn cau mày, đưa tay vào trong ngực, chạm đến thứ trong đó, hắn mỉm cười nói: “Trì Huyền đại ca... ta còn có việc, không thể đi Thượng Thanh Phái. Có người nhờ ta đưa thứ này đến Thượng Thanh Phái, bây giờ, ta giao lại cho ngươi.”

Trì Huyền thấy trong tay hắn cầm mấy tờ giấy. Nhìn trang giấy bị nhăn hắn là do nhét vào trong người. Y đưa tay đón lấy, sau khi nhẹ nhàng mở ra vuốt phẳng, chỉ bình thần nói một câu: “Mang ‘Đạo tạng’ bên ngươi, khó trách bị người ta đuổi giết.”

Nhuận Sinh cả kinh, “Đạo tạng?”

“Trong những năm Khai Nguyên, Đường Huyền Tông cho người thu thập đạo kinh trong thiên hạ, tổng hợp thành ‘Đạo tạng’.” Y cầm tờ giấy trên tay, nói: “Đây là vài tờ trong số đó.”

Nhuận Sinh tuy rằng không hiểu rõ, nhưng hắn biết, đây nhất định là thứ rất quan trọng. Chắc, đúng thật là không thể làm người tốt mà, chỉ đi giao đồ mà còn gặp phải yêu quái. Lúc này, hắn nghĩ đến điều gì, mở miệng nói: “Đúng rồi, vị đại ca đem cái này giao cho ta, hiện giờ hắn còn...”

“Hắn đã chết.” Trì Huyền nói.

“Ngươi thấy hắn rồi? Thượng Thanh Phái các người không phải rất lợi hại sao? Chẳng lẽ không cứu được hắn?” Nhuận Sinh nén cơn đau trên vết thương, vội vàng hỏi.

Trì Huyền lắc đầu, “Hắn đem đồ vật gửi cho ngươi, có nghĩa là biết mình sẽ chết, ai cũng không cứu được.”

Nhuận Sinh cúi đầu, thờ dài, “Ra vậy...”

Không khí trong động lập tức trở nên nghiêm trọng, tuy Giáng Vân nghe hết câu chuyện họ nói, nhưng nghe cứ rối mù, hoàn toàn chẳng hiểu gì, nhưng cũng lười tìm hiểu. Nàng quỳ rạp trên mặt đất, cọ cọ móng vuốt nghịch ngợm. Đột nhiên, một âm thanh rất nhỏ truyền vào tai nàng. Nàng đứng thẳng

dậy, lập tức cảnh giác.

Tiếng bước chân dần đến gần. Có vài tên đệ tử Thượng Thanh Phái xuất hiện ở cửa động, vừa nhìn thấy Giáng Vân, có kẻ không nhận được hô to: “Yêu quái!”

Trì Huyền đứng dậy, muốn ra đón họ để giải thích. Lại nghe thấy một tiếng trách mắng, “Trì Huyền, ngươi quả nhiên làm bạn với yêu ma! Ngươi... hóa ra ngươi lại sa ngã thế này!”

Trì Huyền nghe vậy, nói: “Sur huynh, ta đã nói rồi, nàng không phải yêu ma.”

Chúng đệ tử tránh ra, nhường đường cho Sur huynh bước lên trước. Nam tử này cau chặt mày, vừa nhìn thấy Nhuận Sinh và thiếu niên tóc đỏ kia, tâm tình càng thêm kích động, “Cái xác...” Hắn chỉ vào Nhuận Sinh, nói, “Còn nói bọn chúng không phải yêu ma?”

Cả đám đệ tử phía sau liền rút kiếm, căng thẳng.

Giáng Vân bị chọc giận, nàng đứng lên, gầm lên một tiếng uy hiếp.

Đệ tử Thượng Thanh Phái đồng loạt thủ thế, chuẩn bị đối địch.

“Sur huynh, ngươi không phải đối thủ của nàng.” Trì Huyền bình tĩnh nói như vậy, vẫn không làm dịu chút nào bầu không khí giương cung bạt kiếm, ngược lại giống như đổ thêm dầu vào lửa. Sur huynh dẫn đầu mặt tái xanh, vẻ vô cùng phẫn nộ.

Giáng Vân có chút đắc ý, đang định đại triển quyền cước, nhưng khi ánh mắt nhìn đến Nhuận Sinh, nàng liền do dự. “Không được tạo sát nghiệt, không được gây chuyện”... Nàng trong lòng nhẩm lại hai câu nói này, dường như hiểu ra điều gì. Lần trước nàng xung đột với đệ tử Thượng Thanh Phái nên mới hại chủ nhân bị liên lụy thành “yêu ma”, nếu lại dùng thái độ này với người ta, e là không tốt cho chủ nhân. Bây giờ, tuyệt đối không thể làm bừa được...

Nàng nghĩ đến đó, liền bỏ luôn ý định chiến đấu. Nàng ngẫm nghĩ, rập người xuống, rồi đột nhiên phóng nhanh ra ngoài động.

Đệ tử Thượng Thanh Phái không ngờ nàng sẽ làm như vậy, liền hoảng hốt, trận thế hoàn toàn rối loạn.

Giáng Vân xô mấy đệ tử Thượng Thanh Phái ra, chạy ra cửa động, từng bước chạy lên mây, biến mất trong không trung.

“Vậy mà để nó thoát!” Sur huynh dẫn đầu quay lại, nhìn Trì Huyền hằm hằm, “Ngươi còn gì để nói?”

Trì Huyền đáp: “Không có.”

“Được lắm. Trì Huyền, ngươi làm chuyện hồ thển, cấu kết với yêu ma, ta sẽ mang ngươi về gặp chưong môn, để chưong môn định đoạt!” Sur huynh dẫn đầu nói xong, lại nhìn Nhuận Sinh và thiếu niên kia, “Mang bọn họ cùng đi, ta thật muốn nhìn xem rốt cuộc là loại yêu quái gì!”

Chúng đệ tử nhận lệnh, thu kiếm lại, bước đến.

Nhuận Sinh khóc không ra nước mắt, “... Chuyện này không liên quan đến ta mà...”

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kỳ Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 19: Mao Sơn

Chỉ Nhuận Sinh bị đám đệ tử của Thượng Thanh Phái bắt theo, chạy cả một ngày đường, sau cùng cũng đến Mao Sơn. Mùa đông tháng chạp, tuyết phủ trắng cả đỉnh núi, trong veo lóng lánh, tỏa ra hàng vạn ánh hào quang, thiêng liêng phi phàm. Chúng đệ tử dừng lại dưới chân núi, phui đi bụi đất, chỉnh sửa lại vạt áo rồi mới cất bước lên núi.

Nhuận Sinh trông một màn thế này, trong lòng bỗng dưng thấy không biết phải làm sao. Đúng là thánh địa của đạo gia, quy củ nghiêm ngặt như thế, nếu mà hắn nhập môn thì làm sao mà chịu nổi? Hắn vừa nghĩ vừa nhìn Trì Huyền bên cạnh. Trì Huyền buong mi mắt xuống, vẻ mặt bình tĩnh, hoàn toàn chẳng có hành động gì. Nhuận Sinh cười cười, tiện đà quay đầu nhìn thiếu niên tóc đỏ kia.

Thiếu niên này vẫn chưa hết sốt cao, hiện giờ vẫn còn chưa tỉnh. May mà đệ tử Thượng Thanh Phái chia cho hắn quần áo, hơn nữa cũng một đường khiêng đến đây, bệnh tình cũng ổn định một chút. Hắn ta có người khiêng thì thoải mái rồi, có điều... Nhuận Sinh bắt đầu nhìn về phía bậc thang cao

ngất đến tận trời kia, đừng nói là hấn đang bị thương, cho dù có là ngày thường, bò lên cái chỗ này không phải mệt chết ngất đi sao? Tạo nghiệp mà... Hấn đang tự thấy đau khổ, thì nghe thấy có người phía sau giọng: “Còn không đi?”

Nhuận Sinh cười, mở miệng từ tốn nói: “Ta nghe nói Mao Sơn là động tiên, hôm nay được thấy, quả nhiên không phải tầm thường. Chắc biết thế nào cứ ngây ra nhìn... Các vị đại ca có thể ở tiên sơn tu luyện thế này, thực làm người ta hâm mộ...”

Bị hấn nói như vậy, gã đệ tử vừa thúc giục hấn ngược lại cảm thấy ngượng.

Nhuận Sinh thấy thế, lại nói thêm mấy câu ca ngợi, rồi mới cất bước từ từ đi lên núi. Tục ngữ có nói: nắm đấm không đánh nổi người tươi cười. Gã đệ tử Thượng Thanh phái mới đầu còn khó chịu cũng dần trở nên ôn hòa. Dọc đường đi thật yên ổn vô sự.

Qua thời gian một nén nhang, Nhuận Sinh đã cảm thấy hai chân mình như nhũn ra. Chẳng biết tại sao, từ sau khi tỉnh lại, hấn cứ cảm thấy cả người không có sức lực, tay chân giống như không phải của mình vậy. Hấn từ từ dừng lại, khẽ thở gấp. Đệ tử Thượng Thanh đi phía sau cũng không thúc giục hấn, cứ im lặng chờ, để cho hấn nghỉ ngơi.

Nhuận Sinh nhìn bậc thang dài trước mắt, lại thấy nhớ con ngựa của mình. Nhắc mới nhớ, đó là Dịch Mã nha, bây giờ không hiểu chạy đi đâu rồi? Hấn vừa mới nghĩ tới đó, thì tiếng vó ngựa rõ ràng vang lên phía sau. Hấn quay đầu, liền thấy một con ngựa đang lao như điên đến.

Nhuận Sinh kinh ngạc, con ngựa này nhìn qua có mấy phần tương tự như Dịch Mã của hấn, nhưng trên trán nó lại có một nhúm lông màu đỏ, có lẽ là không phải của hấn rồi.

Con ngựa chạy đến trước mặt hấn liền dừng lại, vô cùng thân thiết cọ cọ vào hấn, tỏ vẻ rất thân thiện. Con ngựa này, đương nhiên là do Giáng Vân hóa thành. Suốt một đường nàng hóa thành chim sẽ bay theo, cũng không có ai biết. Sau đó thấy sức Nhuận Sinh không chống đỡ được nữa liền lo lắng, muốn giúp đỡ. Thân hình chim sẽ đương nhiên là chẳng làm được gì. Nhưng nếu biến lại thành Thiên Huyền, nhất định sẽ lại chuốc lấy địch ý. Hóa ra hình dáng thiếu nữ thì cũng đã từng bị đệ tử Thượng Thanh gặp qua rồi. Tùy tiện biến thành người nào đó, e là cũng khiến người khác nghi ngờ... Lần đầu tiên nàng phải nghĩ nhiều như vậy, nghĩ đến đau cả đầu. Nàng vô cùng chán nản, dù sao mình cũng là vật cưỡi, vậy mà chưa bao giờ làm tròn nghĩa vụ của mình. Ở Thập Châu cũng thế, bây giờ cũng thế... Đúng lúc đó, trong đầu nàng lóe lên một tia sáng.

Nói đến vật cưỡi của Nhuận Sinh, đương nhiên là ngựa rồi! Nàng liền nhớ lại Dịch Mã hấn cưỡi, dựa vào trí nhớ, biến ra có đến tám phần giống. Có điều, dấu son trên trán nàng, có biến thế nào cũng không mất. Đành phải hóa thành một nhúm lông đỏ, tạm thời che đi.

Ý tưởng này khiến nàng đắc ý một lúc lâu. Không những có thể làm tròn trách nhiệm của một vật cưỡi, lại còn có thể ở bên chủ nhân mà không khiến người ta nghi ngờ. Trong lòng nàng vô cùng vui sướng, không nhịn được liền chạy ngay đến bên Nhuận Sinh.

Việc này, không chỉ riêng Nhuận Sinh, mà ngay cả đệ tử Thượng Thanh phái cũng đều kinh ngạc.

“Con ngựa này?” Sư huynh dẫn đầu khó hiểu mở miệng hỏi.

“À...” Nhuận Sinh ngắt ra nói, “Đại khái là Dịch Mã của ta.”

“Dịch Mã? Vậy người là ai?” Sư huynh dẫn đầu nhún mày.

Dọc đường đi, vị sư huynh dẫn đầu này vẫn tức giận vô cùng, một câu không nói. Hại Nhuận Sinh cả một cơ hội giải thích cũng không có. Bây giờ câu hỏi này, tuy có vẻ như tra xét, nhưng tốt xấu gì cũng được nói. Nhuận Sinh lập tức cười đáp: “Ta vốn là một Dịch phu, được người ta nhờ vả truyền tin đến Thượng Thanh phái. Trên đường bị yêu ma tập kích, Dịch Mã này cũng mất luôn tung tích.”

“Ai nhờ vả?”

“Một vị đại ca tầm ba mươi tuổi, hấn nói hấn là đệ tử Thượng Thanh Phái. Lúc ta gặp hấn, thì hấn đã trúng phải Chú Sát Chi Thuật, cho nên mới...” Nhuận Sinh vừa nói, vừa nhìn về phía Trì Huyền. Nhắc mới nhớ, từ đầu hấn đã nói chuyện này cho Trì Huyền, nhưng Trì Huyền chẳng nhắc câu nào với đồng môn, cứ đứng đưng, không lo lắng gì sao?

Nghe thấy Nhuận Sinh nói vậy, đám đệ tử Thượng Thanh Phái liền xôn xoe.

“Thì ra, sư thúc đem vật đó gửi cho người! Vật đó hiện ở đâu?” Sư huynh dẫn đầu kích động.

Nhuận Sinh nghe câu hỏi ấy, còn đang suy nghĩ xem nên nói thế nào. Thì thấy Trì Huyền bình tĩnh mở miệng: “Ở chỗ của ta.”

Một câu ấy khiến cho vị sư huynh kia đã kích động lại càng thêm kích động. “Người... người đã biết tất cả, vì sao không nói?! Người cất riêng ‘Đạo Tàng’ là muốn cái gì?!”

Trì Huyền nhìn hấn, nói: “Huynh không hỏi ta.”

Nhuận Sinh nghe vậy, bắt đắc dĩ vô cùng, hấn tiến đến, nói với vị sư huynh kia: “Lần đó ta bị yêu ma tập kích, bị trọng thương. May mắn được Trì Huyền đại ca ra tay cứu giúp, cũng trong lúc chữa thương, Trì Huyền đại ca mới ngẫu nhiên có được thứ này. Hấn đang định đưa cho ta thì các vị đại ca đã xuất hiện. Một đường đi vội vã, nếu đại ca đây không hỏi, ta cũng đã quên mất luôn.”

Sư huynh dẫn đầu nghe mà nửa tin nửa ngờ, hấn nhìn Nhuận Sinh một hồi, nói: “Đúng thế sao? Bị yêu ma tập kích... không phải người đã chết rồi sao?”

“Hà?” Nhuận Sinh nghe câu ấy, cũng không biết phải trả lời thế nào.

Sư huynh dẫn đầu cũng không chờ hấn trả lời, lại hỏi: “Tấm gương kia là như thế nào?”

“Gương?” Nhuận Sinh vô cùng ngỡ ngàng. Đúng lúc đó, Dịch Mã bên cạnh hấn lại tiến đến, ngay lập tức xô vào sư huynh dẫn đầu. Vị sư huynh kia vì bất ngờ, không kịp đề phòng liền bị đẩy ra xa vài thước.

Nhuận Sinh nhìn mà hoang mang. Chỉ thấy Dịch Mã kia tỏ vẻ phẫn nộ, ý như muốn nói ‘Còn lăm lờ nữa ta sẽ xô ngươi tiếp’.

Sư huynh dẫn đầu vất vả đứng vững, cả giận nói: “Con ngựa này làm sao thế?!”

Nhuận Sinh cười, đáp: “Con ngựa này ngày thường hay thích làm nũng như vậy, nhất định là nó rất thích đại ca đây.”

Giáng Vân hóa thành Dịch Mã, nghe câu ấy phẫn nộ dậm mạnh chân.

“Ha ha, ta biết ngươi rất thích vị đại ca kia rồi, đừng có náo nữa, ngoan.” Nhuận Sinh vỗ vỗ cổ ngựa, tươi cười nói.

Giáng Vân đương nhiên là càng thêm tức, nằng đang định tỏ rõ ý mình. Lại nghe một thanh âm thật to từ trên núi truyền xuống, “Kẻ nào ồn ào?”

Cả đám đệ tử Thượng thanh nghe tiếng nói lập tức cung kính ôm quyền hành lễ. Sư huynh dẫn đầu bước lên, mở miệng thưa: “Đệ tử Ngô Hanh, ra mắt Tiết cao công.”

“Thì ra là đệ tử xuống núi làm việc.” Trên sơn đạo, một nam tử khoảng năm mươi tuổi đột nhiên xuất hiện. Người này một thân đạo bào trắng, đầu đội mũ Trang Tử, lưng đeo tinh cương kiếm, tướng mạo trang nghiêm. “Cao công” là cách gọi những người tu đạo đức cao vọng trọng, tinh thông pháp thuật. Dù dễ thấy vị trí của người này trong một phái đương nhiên không thấp. “Mao sơn là nơi tu đạo, các ngươi vào núi mà làm ồn như vậy còn ra thể thống gì?”

Vị sư huynh dẫn đầu tên Ngô Hanh kia sắc mặt hốt hoảng, vội giải thích: “Hồi bẩm cao công, đệ tử vâng mệnh xuống núi, tìm kiếm tung tích của Phong sư thúc...”

“Phong Diệc Dương?” Nam tử được gọi Tiết cao công quét mắt nhìn qua đám người, rồi nói: “Hắn đâu rồi?”

“Hồi cao công, Phong sư thúc đã...”

Tiết cao công biến sắc, “Công lực của Phong Diệc Dương trong hàng đệ tử cũng có tiếng, làm sao lại chết dễ dàng như vậy? Là kẻ nào hạ độc thủ?”

Ngô Hanh sợ hãi trả lời: “Đệ tử không biết.”

Tiết cao công cau mày, nói: “Cũng đúng, với tu vi của các ngươi, cũng không làm được gì.” Tiếp đó liền chú ý đến Nhuận Sinh và thiếu niên tóc đỏ, “Hai người này là?”

Ngô Hanh lập tức nói rõ đầu đuôi, bỏ qua những thứ rườm rà đơn giản báo lại một lần. Tiết cao công nghe xong, đoạn nói: ” ‘Đạo Tăng’ hiện giờ ở đâu?”

Trì Huyền đi lên mấy bước, lấy vạt tờ giấy từ trong lòng ra, đưa đến.

Tiết cao công đón lấy, vừa mở ra sắc mặt liền biến đổi.

”《Thượng thanh chân kinh》...” Tiết cao công hạ thấp giọng nói vậy, rồi khép tờ giấy lại nhìn Nhuận Sinh và thiếu niên tóc đỏ kia, nói: “Ta thấy các ngươi mang thương tích trên người, trước tiên lên núi chữa thương đi. Đợi ta đem trang sách này trình cho chương môn, tất cả đệ tử chương môn định đoạt.”

Ngô Hanh nghe vậy, lại nói: “Nhưng mà yêu ma...”

Tiết cao công đáp: “Chuyện yêu ma, ảnh bích* ở phía trước, tự có kết luận. Lên núi đi.” Nói xong, liền quay người bước đi, ngay tức khắc liền mất bóng trên sơn đạo. Chúng đệ tử vờ cùng thán phục, không dám tranh luận lập tức đi theo.

Nhuận Sinh trong lòng rất nhiều thắc mắc, nhưng trong lúc nhất thời cũng không tìm được lời giải đáp, hấn đành bỏ qua không nghĩ nữa, chậm rãi hướng lên trên mà đi. Giáng Vân thấy thế, liền vượt lên trước người hấn, thân mình nấp sắp xuống.

Nhuận Sinh nhìn đến ngay người, hấn chần chờ chốc lát rồi mới tiếp nhận lời mời mà leo lên lưng ngựa.

Giáng Vân liền vui mừng đứng dậy, dậm mạnh chân, nhảy lên một cái liền phóng vọt qua đám đệ tử Thượng Thanh phái ở phía trước. Nàng không ngừng đốc ý, hướng về phía đỉnh núi phóng như điên.

Nhuận Sinh kéo chặt lấy dây cương, chỉ thấy cảnh tượng trước mắt trôi vụt về phía sau, thực là nửa phần cũng không thấy rõ. Tuy là rất hăng hái, cảm giác ngồi trên lưng ngựa cũng rất ổn. Nhưng hấn kinh ngạc là đột nhiên trước mắt lại xuất hiện một bức tường. Bức tường này dài khoảng chín trượng,

cao chừng hai trượng, mặt tường trơn bóng như gương, chính là “Ảnh Bích”

Nhuận Sinh nhìn bức tường trước mặt, không hiểu bức tường này xây bằng thứ gì. Chỉ thấy lúc này phía trên tấm ảnh bích chợt hiện hào quang, phát sáng rực rỡ. Ảnh bích trong như gương đang soi lấy hần ngồi trên tuần mã, trong chớp mắt, ánh hào quang mù mịt bên trong từ từ hiện lên hình ảnh...

Giáng Vân thấy thế lòng liền hoảng sợ. Ảnh bích trước cổng này rõ ràng không phải vật phàm. Những vật như gương kính xưa nay đều có khả năng soi rõ thực thể. Cái bức ảnh bích ở cổng này trong sáng như gương, lẽ nào cũng có thần lực soi nguyên hình? Nghĩ như vậy nàng khô khan lùi lại mấy bước. Mắt thấy hình ảnh kia đang dần rõ ràng, Giáng Vân trong lòng lại càng căng thẳng.

Đột nhiên, nàng thấy một đạo hào quang từ trên người phát ra. “Thất Diệu Chiêu Minh Kinh”? Khi nàng biến hình, đều đem bảo kính này thu vào trong người, lúc này, chẳng lẽ bảo kính phát hiện ra nguy cơ?

Ngay lúc nàng còn đang nghi hoặc, chỉ thấy đạo hào quang kia chiếu thẳng về phía ảnh bích trước cổng, trong chớp mắt, hình ảnh trên đó hiện lên, vẫn là một người một ngựa. Tâm tình Giáng Vân vừa yên lại đột nhiên nghĩ ra cái gì, vội quay đầu nhìn xuyên qua đám đệ tử Thượng Thanh.

Kim Luân trong lốt thiếu niên vẫn đang hôn mê bất tỉnh, được đệ tử Thượng Thanh khiêng đến trước ảnh bích.

Giáng Vân vô cùng căng thẳng nhìn tình thế trước mắt. Nhưng mà, trên ảnh bích kia lại rõ mồn một hiện ra dung mạo của mọi người, cũng không có gì khác thường. Giáng Vân tuy có chút khó hiểu, nhưng so với việc khó hiểu thì nàng lại càng thêm mừng rỡ.

Ngô Hanh nhìn cảnh đó, kinh ngạc vô cùng. Ảnh bích này có khả năng đẩy lùi yêu khí, soi rõ hình dáng thật. Hiện tại, ảnh bích vẫn bình thường, Nhuận Sinh và thiếu niên tóc đỏ kia đương nhiên cũng là người thường. Hay thật sự đã có chút hiểu lầm rồi?

Hắn đang nghĩ ngợi, chợt thấy từ sau ảnh bích có bốn đạo đồng đi ra, chỉ trên dưới mười tuổi, đều mang chấp pháp khí**. Theo thứ tự là pháp xích, như ý, thủ lô và khuê giản***.

Đạo đồng cầm pháp xích đứng lại, khom người rất thấp với Nhuận Sinh nói: “Vị công tử này, mời đi theo chúng tôi.” Dứt lời, lại nhìn về phía chúng đệ tử Thượng Thanh nói: “Hai người nâng vị công tử tóc đỏ đi theo, những người khác quay về đại điện, giám viện triệu kiến.”

Chúng đệ tử cùng đáp lời, rồi lập tức làm theo.

Đạo đồng nhìn Nhuận Sinh hơi gắt đầu, xoay người dẫn đường. Nhuận Sinh thúc ngựa đuổi theo, khi bước qua ảnh bích, liền bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh sợ.

Lại thấy trước mắt, một tòa lầu năm gian, sáu trụ, mười một tầng ngói lưu li cao vút, đầy vẻ uy nghiêm cao quý. Phía sau tòa lầu là một cái cổng nguy nga, hai bên dựng hai cột đá chạm trổ hoa văn, đỉnh cột khắc thụy thủ đầu rồng thân sói. Phóng hết tầm mắt liền thấy sau cổng có tầng tầng cung điện, lớp lớp mái cong như vô cùng vô tận. Loáng thoáng còn thấy từng vật trức trổ tốt tươi, từng chên xanh thắm. Ánh tuyết trắng ngần tràn đầy sức sống, gió lạnh từng cơn lại càng thêm thanh khiết.

Nhuận Sinh nhìn đến ngẩn ngơ, hắn từng nghe người ta nói, cột đá chạm trổ bên ngoài là tục giới, chạm trổ bên trong là ở tiên giới. Bây giờ xem ra, nơi này tuy là ở nhân gian, nhưng đúng là có bầu không khí xuất trần thoát tục. Cũng khó trách nói Thượng Thanh Tông Mao Sơn là thánh địa tu đạo bậc nhất hiện nay.

Hắn không biết vì sao, ngay trong khoảnh khắc lại cảm thấy rằng, cho dù có ở lại chỗ này tu luyện, cũng chưa chắc đã là việc tốt gì....

* Ảnh bích: Bức tường xây thành bình phong

** Chấp pháp khí: Những pháp khí dùng để chấp hành pháp quy trong môn phái tu đạo.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kỳ Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 20: Nạn Chuột (Thượng)

Sau khi vào Thượng Thanh phái, Nhuận Sinh và thiếu niên kia được sắp xếp ở sương phòng để dưỡng thương. Thượng Thanh phái không thiếu lương y, thương thế của Nhuận Sinh đã sớm không còn trở ngại, nhưng thiếu niên kia vẫn mê man như cũ. Thầy thuốc nói cái gì mà ngũ phương khí kết, dù sao hắn cũng không hiểu được. Nghỉ ngơi hai ngày, thiếu niên kia mới dần chuyển biến tốt lên chỉ còn đợi tỉnh lại, hắn cũng sắp buồn chết rồi, cũng chẳng quan môn quy ở đây nghiêm ngặt, cứ thế mà ra ngoài đi dạo.

Ngoài dự đoán của hắn, nơi này tuy có cả tá quy củ nhưng cũng không có nơi nào không được đi vào. Trên đường đi, hắn gặp đạo sĩ tất cả đều khách khách khí khí, lại còn chỉ cho hắn không ít cảnh đẹp. Hơn cả là ở trên Mao Sơn, du khách rất đông, có người kính ngưỡng đến dâng hương, cũng có

người đến để hưởng chút tiền khí, đương nhiên cũng có người một lòng một dạ tu tiên. Hắn liền đi theo những du khách này, phóng hết tầm mắt nhìn xung quanh. Một lần đi này, khiến hắn được mở rộng tầm mắt, kỳ thạch tú phong, linh tuyến tiên động, cảnh đẹp thế này, có nói là nhân gian tiên cảnh cũng chưa đủ.

Hắn dạo đến bên “Hi Khách Tuyền”, cũng theo mọi người vỗ tay hoan hô, liền thấy bọt nước trong suối cuộn cuộn, giống như đáp lại, rất đáng yêu. Hắn thấy thú vị, liền ngồi xuống, bắt đầu suy nghĩ. Ánh nước nhaoáng lên một cái, tâm trí hắn chợt hiện lên một mảnh hồ u tĩnh, ánh sáng long lanh. Hắn không rõ mình đã thấy hồ nước đó ở đâu, nhưng gần đây trong giấc mơ, thường xuyên xuất hiện một cảnh vật. Hồ nước, khói trắng, hoa bay... cảm giác này, quá mức quen thuộc, quen thuộc đến mức làm hắn thấy sợ.

Hắn liền đứng dậy, lùi lại mấy bước, ổn định tâm tình. Ngay sau đó liền nghe thấy tiếng người huyên náo phía sau. Hắn quay lại, nhìn thấy chòi nghỉ mát cạnh suối có một đám người vây quanh, thì thoảng lại có một tiếng kêu sợ hãi truyền đến.

Hắn thấy tò mò, liền đi đến nhìn xem.

Liền trông bên trong chòi nghỉ mát, có một ông lão chừng hơn sáu mươi tuổi đang ngồi. Ông ta mặc một thân áo sợi gai thô, chi chít sợi thừa, thật lòi thối lếch thếch. Bên cạnh ông ta có dựng một cây gậy trúc, trên đó treo một lá cờ, viết tám chữ to: Thiết khẩu trực đoạn, thập văn nhất vấn.*

Hóa ra là thầy tướng số. Nhuận Sinh liền hiểu ra, tuy nhiên Mao Sơn này là nơi tu đạo, làm sao lại có người tùy tiện mở quán xem tướng? Hắn còn đang suy nghĩ, chợt nghe bên cạnh có người hô to: “Đứng thế, đứng thế! Đều nói đúng cả! Sư phụ, người thật lợi hại!”

Mọi người đứng vây quanh thấy vậy đều lấy tiền ra muốn xem một quẻ.

Nhuận Sinh thấy vậy cũng đưa tay vào trong người, định góp phần nào nhiệt. Nhưng đưa tay tìm mới nhận ra là trên người mình không có đồng nào. Hắn còn đang buồn bực, đột nhiên nghe thấy ông lão trong đình cất tiếng, nói rằng: “Anh bạn trẻ, cậu đã chết qua một lần rồi.”

Lời vừa dứt, cả đám người xung quanh ồn ào, mấy chục con mắt nhìn về phía Nhuận Sinh.

Nhuận Sinh có chút ngỡ ngàng, hắn đưa mắt nhìn, thì thấy ông lão kia đang mỉm cười nhìn mình, đưa tay vẫy, ý bảo hắn đi qua.

Nhuận Sinh chẳng cần nghĩ ngợi, liền nói luôn một câu: “Tôi không có tiền.”

Ông lão nghe vậy cười đáp: “Chưa bàn đến tiền, cậu qua đây, nói cho lão nghe xem cậu hoàn hồn như thế nào?”

Nhuận Sinh đi qua, cười mở miệng hỏi: “Tôi thật sự thắc mắc, vì sao ông lại nói tôi đã chết một lần?”

Ông lão chỉ vào lá cờ bên cạnh, “Anh bạn trẻ, lão đây thiết khẩu trực đoạn, nói có là có.”

Nhuận Sinh ngồi xuống bên cạnh bàn, cười nói: “Vậy sao ông không thử tính xem?”

“Lão chỉ tò mò, muốn nghe chút kỳ văn dị sự. Nếu lão tự mình tính, chẳng phải là làm ăn lỗ vốn ư.” Ông lão đánh giá hắn một hồi, nói, “Ha ha, xem bộ dạng của cậu, hẳn là bản thân cũng không biết mình làm sao hoàn hồn... Được, lão liền cho cậu được lợi. Bát tự của cậu thế nào?”

Nhuận Sinh cau mày, “Cái đó chỉ có cha mẹ tôi mới biết.”

Những người đứng quanh nghe vậy đều cười, ông lão kia cũng cười, rồi nói: “Vậy đổi lại xem chỉ tay.” Ông ta nói xong, nâng tay Nhuận Sinh lên, nhìn một lát, nói: “Cậu tuổi còn trẻ, lại phạm tai ương đồ máu, xem như không tốt. May mà có cổ nhân tương trợ, đem Mệnh hồn kéo về, vừa khéo lại thêm cho cậu trăm năm dương thọ.” Ông lão nâng mắt nhìn Nhuận Sinh, tiếp lời: “Mệnh hồn của cậu rời thân thể, cùng với nhị hồn Thiên, Địa tập hợp. Tam hồn này tụ lại, mở ra linh năng. Cậu bây giờ là kỳ tài tu tiên, nay lại ở Mao Sơn, không bằng bái sư nhập môn, đừng phá hỏng mối tiền duyên này.”

Nhuận Sinh chớp mắt, không biết nói gì, hắn nhớ tới cách đây không lâu, có một ông lão râu tóc bạc phơ tự nhận là cao nhân đắc đạo cũng nói cái gì mà cốt cách thanh kỳ gì gì đó. Lẽ nào... là người chỉ đường? Chuyên tìm người tu tiên? Hắn nghĩ tới đó, cười nói: “Tục ngữ nói, chỉ mộng uyên ương không mộng tiên. Tôi không có hứng thú tu tiên, đại sư, chỉ bằng ông tính nhân duyên cho tôi thì hơn.”

Ông lão nghe câu ấy, hơi nhướng mày, “Anh bạn trẻ, cậu không tin?”

Nhuận Sinh thật thà đáp: “Tin! Bởi vì tin nên mới nhờ ông xem giúp nhân duyên!”

Ông lão nở nụ cười, “Được, lão sẽ xem một quẻ nhân duyên cho cậu.” Ông lão dừng lại một chút, đoạn nói, “Nếu lão đoán đúng, ba ngày sau vào buổi trưa, cậu đến chòi nghỉ mát này trả mười văn tiền.”

“Ba ngày? Linh nghiệm sớm thế sao?” Nhuận Sinh hỏi.

“Cái gọi là nhân duyên, chẳng qua là một lời động lòng. Trong vòng ba ngày, cậu sẽ gặp một cô gái, nói với cậu rằng: nguyện cả đời gắn nhau, vĩnh viễn không chia lìa.” Ông lão nói xong, cười tùm tùm đứng dậy, cầm lấy lá cờ bên cạnh, “Đón hàng!” Ông ta hô một tiếng, cười rồi đi.

Nhuận Sinh tròn mắt mà nhìn, nguyện cả đời gắn nhau, vĩnh viễn không chia lìa? Trên đời này làm gì có cô gái nào lớn mật như vậy? Nhưng hắn nhanh chóng không nghĩ nữa. Mặc kệ nó, ba ngày sau hẳn nói. Hắn nhìn sắc trời, xem ra cũng không còn sớm, liền đứng dậy nhẹ nhàng ngâm nga, thong dong đi về.

Khi trở về trước núi, trời đã tối, đêm xuống dần lạnh hơn. Hấn kéo chặt áo, đang muốn chạy vào, thì thấy trước cửa có một người quỳ. Hấn liếc mắt liền nhận ra người nọ, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn đi qua, cười gọi: “Trì Huyền đại ca.”

Người quỳ trước cửa đúng là Trì Huyền. Nghe thấy có người gọi mình, y ngẩng đầu nhìn Nhuận Sinh một cái.

Nhuận Sinh bị sự trầm mặc của y làm cho ngại ngùng, “À, Trì Huyền đại ca, huynh đây là..”

“Phật quỳ.” Trì Huyền bình thản đáp.

“Vi chuyện gì?” Nhuận Sinh ngồi xuống hỏi.

Trì Huyền nhìn hấn, trả lời: “Ta không biết.”

Nhuận Sinh liền bật cười: “Làm gì có ai bị phạt mà không rõ nguyên do chứ?”

Trì Huyền đáp: “Ta không cần phải biết.”

Nhuận Sinh không biết phải nói tiếp thế nào, hấn nghĩ một hồi rồi ngồi xuống cạnh y, nói: “Trì Huyền đại ca, huynh là người ở đâu?”

“Người không cần ở đây với ta.” Trì Huyền không trả lời câu hỏi của hấn mà ngược lại nói một câu như vậy.

Nhuận Sinh cười nói: “Chẳng lẽ huynh không thể giả vờ không biết là ta có ý ở đây với huynh sao?”

Trì Huyền nhìn hấn, trầm mặc.

“Trì Huyền đại ca, huynh cũng không cần phải lạnh nhạt với người khác như vậy... lại nói, không phải tên ta là gì huynh cũng không nhớ chứ?” Nhuận Sinh chỉ vào mình, hỏi.

“Chứ Nhuận Sinh.” Trì Huyền nói.

Nhuận Sinh nở nụ cười, “Thế là vẫn nhớ!”

“Người đã nói, đương nhiên ta nhớ. Có gì lạ sao?” Trì Huyền nói, vẻ mặt rất đương nhiên.

Nhuận Sinh nhìn y cười, nói: “Đúng là rất lạ. Tự huynh không thấy sao?”

“Không thấy.” Trì Huyền nói xong, liền đứng dậy.

Nhuận Sinh hơi chút kinh ngạc nhìn y, “Huỳnh... Chẳng phải huynh đang bị phạt quỳ sao?”

“Đúng. Quỳ xong rồi.” Trì Huyền nói.

Nhuận Sinh không nói gì, đành đứng dậy.

“Người không cần phải báo ân. Ta cũng không phải người cứu mạng người.” Đúng lúc đó, Trì Huyền mở miệng nói một câu như thế.

Nhuận Sinh nhìn hấn, không hiểu.

“So với việc báo ân, người nên tự săn sóc cho mình đi.” Trì Huyền trầm mặc một lát, mới nói tiếp. “Người đã thấy qua 《Thượng Thanh chân kinh》, nếu muốn xuống núi sẽ không dễ.”

“Tại sao?” Nhuận Sinh khó hiểu hỏi.

“《Thượng Thanh chân kinh》là bảo điển của bốn phái, nếu đọc vạn lần, không cần tu luyện cũng có thể thành tiên. Đáng tiếc là kinh giả rất nhiều, đến giờ vẫn không có bản hoàn chỉnh. Thứ người đem đến, đúng là trang sách trong bản chính.”

Nhuận Sinh đương nhiên hiểu ý trong lời y nói, hấn bắt đầu đi thờ dài: “Ta còn chưa đọc qua..”

“Ta biết.” Trì Huyền bình thản nói, “Ta về phòng.”

Nhuận Sinh nói không nên lời, chỉ có thể yên lặng nhìn theo bóng y rời đi. Hấn đưa tay vò đầu, không cẩn thận một lần lại cầm đúng củ khoai lang nóng bỏng tay, còn là bảo vật trấn phái của người ta. Tình hình thế này, chẳng lẽ thật sự chỉ còn nước bái nhập làm môn hạ Thượng Thanh Phái mới có thể thoát thân sao? Hấn nén tiếng thở dài, cái này cũng là tiên duyên sao? Rõ ràng là tạo nghiệt mà! Hấn càng nghĩ càng không biết thế nào, đành thờ dài, quay trở về phòng.

Hấn vừa rời đi, có một con chuột đột nhiên chạy qua, biến mất trong bóng đêm.

....

Lại nói lúc này, Giáng Vân bị nhốt trong chuồng, bức bối tràn ngập lòng.

Từ lúc lên Mao Sơn cũng đã hai ngày. Nàng cứ tưởng từ nay về sau có thể theo hầu hạ bên cạnh chủ nhân, ai mà ngờ, người với ngựa khác nhau, muốn lúc nào cũng ở cùng nhau, dễ vậy sao? Ở đây là Thượng Thanh phái, không phải nơi bình thường, tùy ý hành động e cũng không ổn, cái ảnh bích ngoài sơn môn lúc trước chính là ví dụ. Bây giờ, chẳng lẽ nàng đành phải an tâm mà làm ngựa? Nàng nằm trên cỏ khô mềm mại, không ngừng thở dài, đương nhiên ngựa thì không nên có cái bộ dạng thế này. Đám ngựa khác trong chuồng đều đứng dạt ra xa, không dám đến gần. Giáng Vân lơ đãng, đưa chân sau lên gãi gãi lỗ tai, rồi tiếp tục con bức bối của mình.

Đúng lúc đó, trong đám cỏ khô truyền đến tiếng động nhỏ, nàng lập tức cúi đầu. Chỉ thấy một con chuột đang rúc vào đám cỏ, phát ra âm thanh “xoàn xoạt”. Nàng tò mò vươn vó ngựa, gõ gõ chỗ này, vỗ vỗ chỗ kia, trên con chuột.

Mà những con ngựa khác trong chuồng lại đều hí vang, vô cùng hoảng sợ. Thậm chí trong đó có mấy con còn đá lung tung, hoàn toàn mất khống chế.

Giáng Vân khó hiểu, chẳng phải chỉ là một con chuột sao, có cần sợ như vậy không? Nàng đứng lên, nghiêng đầu, nhìn tình hình hỗn loạn trước mặt.

Tiếng hí lớn dị thường như vậy lập tức kinh động mấy đệ tử Thượng Thanh, vài người ra mở cánh cửa chuồng, đang định trấn an đám ngựa hoảng sợ. Không ngờ con chuột kia từ dưới chân họ nhảy lên. Mấy người không ngờ đến việc này, cũng hoảng hốt không thôi, cả đám nào loạn. Đám ngựa càng thêm hoảng sợ, có mấy con thậm chí chạy ra khỏi chuồng, co cẳng mà chạy trốn trong Thượng Thanh phái. Chỉ một lúc, Mao Sơn vốn đã yên ắng, liền ồn ào náo động.

Giáng Vân lại cúi đầu nhìn nhìn con chuột, cũng biết việc này không giống bình thường. Nàng không nghĩ nhiều, theo đám ngựa kia chạy khỏi chuồng. Nàng chạy một lúc, tìm một chỗ yên lặng, hóa mình thành con mèo, nhẹ nhàng nhảy lên cao, lên cửa sổ, mái nhà.

Đột nhiên, một tiếng rên rỉ yếu ớt vang đến tai gây sự chú ý cho Giáng Vân. Nếu nàng không nghe nhầm, âm thanh này là...

Giáng Vân không suy nghĩ nhiều, liền nhảy xuống mái hiên, đụng thủng một cái cửa sổ mà nhảy vào. Nàng còn chưa đứng vững, đã hô to một tiếng: “Vòng Vèo!”

Người nằm trên giường, đúng là thiếu niên tóc đỏ kia, hắn nghe tiếng gọi, về mặt vừa mừng vừa kinh ngạc.

“Con cún...” Hắn yếu ớt mở miệng đáp lời.

Giáng Vân lúc này mới để ý, căn phòng này đầy chuột. Thậm chí chúng còn không e dè gì mà leo lên giường, nhảy lên trên người thiếu niên kia. Nàng liền hóa thành hình người, bước nhanh đến, đưa tay bắt con chuột đi.

“Vòng Vèo, người không sao chứ?” Nàng thân thiết hỏi han.

Thiếu niên cau mày, cứ như tự nói với mình: “Nặng nề... Sao mà lại thấy nặng thế này...”

Giáng Vân nghe không hiểu gì cả, “Con chuột cũng không nặng lắm...”

Thiếu niên tỏ vẻ tức giận: “Ta không nói con chuột!” Hắn từ từ đưa tay lên, “Cơ thể của ta, dường như rất nặng...”

“Ồ, trước kia ngươi là do lửa biến ảo thành hình, bây giờ là thực thể rồi. Sẽ nặng hơn trước một chút.” Giáng Vân vừa đem đám chuột đuổi đi hết, vừa trả lời, “Ngươi cảm thấy nặng nề thì nằm tiếp đi, ta đi tìm chủ nhân trước!”

“Từ từ, ta cũng...” Thấy nàng định đi, thiếu niên vội vàng muốn theo, liền ngã khỏi giường, lăn trên mặt đất.

Giáng Vân vội vàng tiến đến nói: “Vòng Vèo, ngươi sao vậy? Nếu không, ngươi biết trở lại thành kim luân đi!”

Thiếu niên gật đầu, nhắm mắt lại, im lặng một lát, sau đó hắn mở to mắt về mặt tuyệt vọng. “Không được... ta không biết phải biến như thế nào...” Sắc mặt hắn có chút hoảng sợ, “Tại sao lại thế này, tại sao ta lại biến thành thế này...”

Giáng Vân nghe vậy, kè sát vào hắn, cẩn thận nhìn một lúc. Sau đó đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt hắn, “Rất tốt mà.”

Cảm giác xa lạ trên mặt làm cho thiếu niên sợ hãi mà trốn không kịp, hắn phần nộ vùng dậy, kêu: “Cún ngu, cảm sờ loạn!”

Giáng Vân cũng nổi giận, “Sờ một chút thì đã làm sao! Cùng lắm cho ngươi sờ lại!”

Thiếu niên càng nổi điên hơn, đang định phản bác, lại đột nhiên nghĩ tới điều gì, liền yên lặng trở lại. Hắn cẩn thận cố gắng nâng tay lên, sờ lên mặt Giáng Vân. Da thịt ấm áp mềm mại, áp trong lòng bàn tay hắn, mang tới một cảm giác hoàn toàn xa lạ.

“Thật sự là thân thể...” Hắn thu tay lại, run giọng nói. “Ta có thân thể!” Sắc mặt của hắn dần dần trở nên vui sướng, “Ta có thân thể!”

Giáng Vân khó hiểu nhìn phản ứng của hắn, đột nhiên nhớ tới chuyện mình cần làm.

“Đều tại ngươi, làm ta trì hoãn đi tìm chủ nhân! Hừ!” Giăng Vân đứng bật dậy, kêu to một tiếng, đang định rời đi. Lại bị thiếu niên kia kéo lấy tay áo.

“Khoan đã, con cún, mang ta đi cùng!” Thiếu niên vội vã nói.

Giăng Vân dù không muốn, nhưng vẫn ngồi xuống, nâng thiếu niên kia dậy. “Vòng Vèo, ngươi đừng có làm vương chân ta đó!”

Thiếu niên cau mày, cũng không phản bác. Hắn nhờ Giăng Vân nâng lên, cố gắng thử bước đi.

Hai người thật vất vả mới đi đến cửa, cửa mở ra, liền bị người xuất hiện làm giật mình.

Nhuận Sinh vừa lúc đi ngang qua cửa, còn đang khó hiểu nhìn đám chuột chạy tán loạn xung quanh.

Giăng Vân cùng thiếu niên kia vừa trông thấy Nhuận Sinh, bức bối trong lòng bỗng chốc biến mất tiêu. Hai người mặt mày hớn hớn, đồng thanh kêu: “Chủ nhân!”

Nhuận Sinh ngẩn người, ngớ ngàng mở miệng: “Hả?”

.....

* Coi tướng đoán số, dự đoán chuẩn xác, mười văn tiền hỏi một vấn đề

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kỵ Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 21: Nạn Chuột [Hạ]

Giăng Vân vô cùng vui vẻ, vừa định bước ra đón, bỗng nhiên nhớ rằng có lần mình cũng gọi hắn như vậy, câu trả lời nhận được là “Ngươi đúng là đặc biệt ngu ngốc”. Trong lòng liền có chút xấu giận hờn, làm cho nàng do dự một chút. Đúng lúc đó, thiếu niên rời khỏi nâng đỡ của nàng, lao đảo đi lên, nắm lấy cánh tay Chủ Nhuận Sinh. Thiếu niên nhìn hắn, vội vàng hỏi: “Chủ nhân, người không sao chứ?”

Nhuận Sinh đỡ lấy hắn, nhìn thật kỹ, tóc hồng mắt vàng, rõ ràng không phải người trung thổ. Cô gái không xa kia mình cũng từng gặp qua, chỉ riêng nói màu tóc thôi, hai người này đúng là có vài phần giống nhau. Mình cũng từng nghe, có lắm người quyền cao chức trọng hoặc lắm tiền nhiều của, thường bắt người ở hải ngoại Tây Vực về làm nô tỳ. Đôi nam nữ trước mắt này, tuy rằng màu tóc và mắt kỳ dị, nhưng mà tướng mạo đúng là hàng đầu. Lại nói, vừa rồi tiếng “chủ nhân” gọi quá kỳ dị, không lẽ thật sự là nô tỳ nhà ai? Nhuận Sinh lại nhớ ra thiếu niên trước mắt này lúc xuất hiện trên người không có quần áo, e là trốn đi...

Nghĩ tới đó, Nhuận Sinh thấy thương hại, cười nói: “Câu này nên để ta hỏi chứ? Tốt hơn chưa?” Hắn đưa tay sờ lên trán của thiếu niên, lại tự xem trán của mình, hơi cười tự đáp, “Hình như là không sao rồi.”

Thiếu niên nhìn Nhuận Sinh, lẳng lặng gật đầu, trong mắt dần hiện lên ánh nước, rung rung chực khóc. Nhuận Sinh hơi ngạc nhiên, đang định nói gì, lại thấy thiếu niên trước mặt còn kinh ngạc hơn mình.

Thiếu niên gơ tay, lau lau khóe mắt, tiện đà bật cười. Hắn từ từ đứng vững thân mình, nói: “Đa tạ chủ nhân quan tâm. Ta không có gì đáng lo, chủ nhân an khang là tốt rồi.”

Nhuận Sinh suy nghĩ, rồi nói: “Ta... Ta trở thành chủ nhân của các ngươi từ bao giờ? Sao ta lại không biết?”

Về mặt của thiếu niên dần ảm đạm, hắn trầm mặc.

Nhuận Sinh tự thấy không khí không ổn, liền nói tránh đi: “Ngươi gọi là Kim Luân? Thật là cái tên kỳ lạ.”

Thiếu niên nhìn hắn bằng ánh mắt đầy đau thương, sau một lúc im lặng, mới mở miệng, “Ta nhận nhầm người... Ta gọi là Huyền Hóa Kim Luân, vị đại ca này phải xưng hô thế nào?”

Giăng Vân nghe câu ấy, kinh ngạc vô cùng.

“Chủ Nhuận Sinh.” Nhuận Sinh lập tức thoải mái, đáp, “Huyền Hóa Kim Luân... Ta sẽ gọi ngươi là Huyền Hóa.”

“Chủ...” Thiếu niên cố gắng ngừng lại, chuyển qua nói: “Chủ đại ca gọi thế nào cũng được.”

Giăng Vân càng nghe càng nản, bước đến bên cạnh nói với thiếu niên: “Vòng Vèo, rốt cuộc ngươi đang nói cái gì vậy?!”

Thiếu niên tròn mắt nhìn nàng một cái, ý nói nàng đừng có lên tiếng.

“Vòng Vèo?” Nhuận Sinh nghe hai chữ kia, không nhịn được cười. Dường như bản thân mình cũng từng nói ra từ này, trong đầu đột nhiên xuất hiện một cái kim luân toàn thân mang lửa đỏ. Huyền Hóa Kim Luân? Vòng Vèo? Sâu trong lòng hắn đột nhiên có cái gì đó trở dậy. Nhưng trong một khắc ấy, hắn liền chặn lại. Hắn cúi đầu, nhìn đám chuột chạy đông chạy tây trên mặt đất, nói: “Không nên có nhiều chuột thế này...”

Thiếu niên cũng cúi đầu, trong lòng thật khó chịu mà nhìn đám chuột đang tán loạn, nếu là lúc trước, hắn chỉ cần một ngọn lửa là có thể giải quyết hết. Mà bây giờ, hắn chỉ thấy thân thể nặng nề, hoàn toàn không phát huy được sức mạnh.

Lúc ấy Giáng Vân đang nhắc chân tránh đi đám chuột đang chạy loạn.

Nhuận Sinh bật cười, “Cô nương, cô không sợ sao?”

Giáng Vân vừa tránh vừa trả lời, “Sợ chuột á?” Nàng nói xong, xoay người nhắc lên mấy con, đưa đến trước mặt Nhuận Sinh, rất thành thực đáp, “Nhỏ thế này, đụng là chết, có gì phải sợ chứ?”

Nhuận Sinh rất ấn tượng, con gái nhà người ta nhìn thấy cái này đều mặt mày tái mét, hét toáng lên. Nhưng cô gái trước mặt này dường như chẳng hề gì, đáng vẻ không sợ trời không sợ đất, lời nói cũng không hề thấy nũng nịu, có chút khờ khạo, nhưng rất ngây thơ đáng yêu.

Đúng lúc đó chợt thấy một tiếng chuông lớn vang lên trong Thượng Thanh phái, các đệ tử vội vàng từ trong đại điện đi ra, trong một lúc khắp nơi ồn ào. Bỗng nhiên, hai đạo thanh quang lượn vòng quanh phía chân trời, chiếu sáng màn đêm.

Nhuận Sinh ngẩng đầu, mới thấy hóa ra hai đạo thanh quang kia là hai thanh trường kiếm. Nhưng cặp kiếm này giống như là vật sống, vô cùng linh động. Hai thanh kiếm xoay quanh một hồi, rồi bay về một chỗ.

Nơi thanh kiếm bay đến là nóc đại điện. Trên đó có một người đang đứng, chính là vị Tiết cao công đã gặp lúc lên núi. Hắn nâng tay trái, tay phải bắt quyết. Phất tay một cái, song kiếm liền dừng lại trước mặt hắn, chấn tan một tầng hào quang.

“Yên nhân phương nào, dám cả gan dùng thuật Xu Thù, làm loạn sự thanh tịnh của Mao Sơn.” Tiết cao công mở miệng, thanh âm vô cùng lớn. Hắn chỉ một ngón tay phải, nói: “Tìm ra!”

Song kiếm nghe lệnh, chia ra hai đường truy lùng.

Nhuận Sinh nhìn thấy cảnh tượng ấy, trong lòng thật tán thưởng, bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói khác vang lên. Giọng nói kia trong trẻo, rõ ràng là tiếng nữ tử.

“Đệ tử Kiền Nguyên Quan nghe lệnh, đàn chuột vô tội, không thể giết loạn, tấu nhạc đuổi đi.”

Theo âm thanh, liền thấy một cô gái trên dưới ba mươi tuổi phi thân đến. Dung mạo nàng xinh đẹp, thân hình đầy đặn, tóc đen búi lên, càng thêm vẻ đoan trang. Trên tay nàng ôm đàn Tỳ Bà, ánh mắt rũ xuống nhìn đàn chuột trên mặt đất, nhẹ nhàng gảy dây đàn. Trong nháy mắt khi dây đàn rung lên vang ra tiếng, đàn chuột đều tản ra, không dám tiếp tục lao về phía trước nữa.

Chúng đệ tử được mệnh lệnh của cô gái, cùng lấy ra nhạc khí, tấu lên khúc nhạc. Trong một lúc, tiếng nhạc như ẩn như hiện bao trùm bốn phía, đàn chuột vốn đang chạy loạn dần yên tĩnh lại, vô cùng dễ bảo.

Nhuận Sinh nghe tiếng nhạc kia, cũng thấy trong lòng thoải mái, mất hết lo lắng. Hắn còn đang khen ngợi, thì chợt thấy song kiếm màu xanh từ chân trời bay về. Tiết cao công đứng trên nóc đại điện thấy thế, đôi mày tỏ vẻ căng thẳng, tung mình lên, tụt một hơi chân khí, lấy hết sức mới làm cặp kiếm kia ổn định.

Ngay lúc đó hào quang ngũ sắc kéo đến đầy trời, bao phủ khắp nơi. Trong ánh sáng, mờ hồ vang lên tiếng cười như chuông bạc của nữ tử.

“Ha ha, Thượng Thanh phái cũng thật là, chỉ có mấy con chuột nhất, mà cũng phải làm to chuyện sao?”

Nhuận Sinh lập tức nhận ra giọng nói kia, lẩm bẩm: “Tiên nữ?”

Giọng nói vang đến gần, hào quang ngũ sắc tan đi, Hà Thái Lăng vẫn cầm cây dù đỏ thẫm, cười trâu trắng mà đến.

“Yêu nữ ở đâu, lại dám cả gan tự tiện xông vào Thượng Thanh phái?!” Tiết cao công phi thân xuống đất, lớn tiếng quát mắng.

“Yêu nữ?” Hà Thái Lăng cười nhẹ, “Ta mà là yêu nữ, thì Ảnh Bích trước cổng tự nhiên sẽ đẩy ra, làm sao ta xông vào quý phái cho được.”

Tiết cao công sắc mặt nghiêm trọng, lại không biết trả lời thế nào. Lúc đó, cô gái ôm đàn Tỳ bà kia bước đến, cất cao giọng nói: “Địa Chi Thập Nhị Sứ Phù, Ngũ Hành Lăng, Di thiên tán... Chẳng lẽ cô nương là Địa tiên Hà Thái Lăng?”

Hà Thái Lăng nhìn nàng cười nói: “Nói vậy vị này chính là Kiền Nguyên Quan chủ Thi Thanh Văn, quả nhiên so với ai đó có kiến thức hơn.”

Tiết cao công cau mày, không nói một lời.

“Đã có người nhận ra ta, thì ta liền nói luôn vấn đề.” Hà Thái Lăng tay quán tóc, nhẹ nhàng băng quơ nói, “Mấy tháng trước, đệ tử của quý phái đánh cắp mấy trang 《Thượng Thanh chân kinh》ta cất giữ, ta xuống tay không cẩn thận, giết chết hắn. Mấy ngày gần đây nghe nói quý phái đã tìm được thi thể tên đệ tử kia, cũng tìm được mấy trang sách kia. Ta cũng không muốn kết thù oán với quý phái, định để sử phù thay ta thu hồi, không ngờ... Cũng được, nếu đã như vậy, bây giờ ta trực tiếp hỏi các người là được.”

“Hà cô nương, 《Thượng Thanh chân kinh》vốn là vậy của phái ta, cô vì sao có được, bọn phái cũng không truy cứu. Bây giờ vật quy nguyên chủ, vẫn nên mời tiên tử về đi.” Thi Thanh Văn ôn hòa nói.

Hà Thái Lăng cười nói: “Sao ta nhớ rõ mấy trang 《Thượng Thanh chân kinh》chính là từ Đạo Tàng mà ra, cũng không phải xuất phát từ quý phái, tại sao lại nói là vật quy nguyên chủ?”

Thi Thanh Văn ngẫm nghĩ một lát, đoạn nói: “Tiên tử đạo hạnh cao thâm, kinh văn này có gì để dùng?”

“Lúc rảnh rỗi, cũng muốn xem.” Hà Thái Lăng đáp.

Nghe lời ấy, không ít đệ tử thấy khó chịu, bắt đầu xì xào.

Hà Thái Lăng che miệng cười nói: “Hi hi, Thi quan chủ hẳn là biết...” Nàng vừa nói, vừa vuốt vuốt con trâu trắng mình đang ngồi. “Ta có Địa Chi, khiến ngũ hành, Di Thiên Tán trong tay cũng khả năng ngăn cản vạn pháp. Người phạm thế gian muốn đầu pháp với ta, cơ hội thắng rất nhỏ bé. Chẳng lẽ, hôm nay quý phái muốn thử một lần?”

Nàng nói xong lời ấy, trong Thượng Thanh phái hoàn toàn yên tĩnh. Mạnh yếu khác biệt rõ ràng như vậy, người ở đây, ai có thể là đối thủ của vị địa tiên này?

Nhuận Sinh đứng một bên, lẳng lặng nhìn thế cục trước mắt. Lời nói vừa rồi hẳn đều nghe rõ ràng từng câu. Hắn đương nhiên nhớ rõ người bị hạ chú thuật kia, Phong Diệc Dương không thể quay về nữa. Mà điều đó, trong miệng cô gái này chỉ là “Xuống tay không cẩn thận”. Trang kinh thư người kia dùng mạng để phò thác hắn, đối với cô ta cũng chỉ là “Lúc rảnh rỗi, cũng muốn xem”, cô ta chỉ vì lý do như thế mà giết người? Vậy cũng là “Tiên” sao? Trong lòng hắn nổi lên cảm giác chán ghét, không tự chủ được nắm chặt tay.

Đột nhiên, có người mở miệng, đánh vỡ khoảng khắc im lặng kia.

“Cơ hội tuy nhỏ, cũng không phải không có.”

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn người nói chuyện. Người nọ, đúng là Trì Huyền. Y không hề băn khoăn trước ánh mắt của mọi người, nhìn Hà Thái Lăng, tiếp tục nói: “Ta có thể phong bế Thập Nhị Sử Phù của cô. Kiếm thuật của Tiết cao công cao siêu, tinh thông bùa chú, có thể đối lại Ngũ Hành Lăng. Di Thiên Tán mặc dù có thể ngăn cản vạn pháp, nhưng tiếng nhạc sẽ không bị ngăn trở. Cửu Chương Thánh Đạo của Thi cao công, chắc chắn cô không chống được.”

Hà Thái Lăng nghe lời nói ấy, nhẹ nhàng nhún mày, “Lại là ngươi?”

Trì Huyền sắc mặt bình tĩnh, gật đầu, “Lại là ta.”

Nhuận Sinh ở một bên nghe câu trả lời ấy, không khỏi bật cười. Tiếng cười đó vào lúc không khí xung quanh một mảnh nghiêm trọng thế này lại vô cùng nổi bật. Làm cho không ít người quay lại nhìn hắn.

Nhuận Sinh tự biết mình thật lẽ, đành xấu hổ mà gật đầu.

Hà Thái Lăng trong lòng còn đang rất không vui, vừa trông thấy hắn, đột nhiên vui vẻ, “Ồ, là ngươi, ngươi không chết!”

Nhuận Sinh nghe lời ấy như bạn tốt gặp nhau, nhất thời thấy lo sợ nghi hoặc, không biết phải trả lời thế nào. Trong nháy mắt, thân mình Hà Thái Lăng nhoáng một cái đã đến trước mặt hắn.

“Hi hi, mạng ngươi ghê gớm thật nha.” Hà Thái Lăng nhìn hắn, cười hết sức rạng rỡ, “Ngươi cũng có chút thông minh, ngấm ngầm chơi Sử Phù của ta một vỏ, hại ta mất 《Thượng Thanh chân kinh》, ngươi đền ta thế nào đây?”

“Hả?” Nhuận Sinh ngây người.

Cổ tay Hà Thái Lăng chuyển một cái, một phong thư tiến cử liền xuất hiện, nàng cười nói: “Cho ngươi bài nhập làm môn hạ của ta, ngươi không chịu, thì ra là muốn bài nhập Thượng Thanh phái. Cũng đúng, muốn nhập môn, đưa chân kinh so với thư tiến cử còn tốt hơn. Có điều, ngươi thấy trêu chọc ta vui lắm à?... Bị răn cấm có đau không?”

Chỉ Nhuận Sinh có chút kinh hãi, sau khi cẩn thận suy nghĩ, liền hiểu vài phần.

“Con rắn kia... Là sử phù của cô?”

“Đúng vậy.” Hà Thái Lăng cười đáp.

Nhuận Sinh đột nhiên thấy rung động, nếu không phải vị Địa Tiên này chạy đến nhà hắn nói linh ta linh tinh, hắn cũng sẽ không bị người nhà ép đi tu tiên. Mà không đi thì sao hắn gặp tai nạn. Cho đến giờ, người khôi xương tấy cả tai ương này chính là cô ta... Cái này, cũng xem là duyên phận sao?

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kỵ Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 22: Ăn Uống

Hà Thái Lăng nhìn Chữ Nhuận Sinh, đang định hỏi thêm mấy câu, Huyền Hòa Kim Luân bên cạnh Nhuận Sinh đã bước lại, lên tiếng nói: “Cút ngay, không cho phép ngươi đến gần chủ... Chữ đại ca!”

Nhuận Sinh hơi kinh ngạc, thiếu niên trước mặt hắn ngay cả đi cũng không vững, mà dám mạo phạm Địa tiên Hà Thái Lăng?

Hà Thái Lăng nhìn thiếu niên kia, nhướn mày cười, “Ta cứ muốn đến gần, thì làm sao?” Dứt lời, nàng đặt tay lên bả vai thiếu niên.

Huyền Hòa giật mình, nhất thời không kịp phản ứng kịp. Nhưng ngay tức khắc, Nhuận Sinh đưa tay đẩy tay Hà Thái Lăng ra, tay kia kéo Huyền Hòa ra phía sau.

“Cô là tiên nữ, so đo với phàm nhân làm gì?” Nhuận Sinh mở miệng, trong giọng nói có chút nghiêm túc.

Hà Thái Lăng nhìn hắn, trong mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc, nàng cười cười, đáp: “Ngươi có biết địa tiên là gì không? Tuy có tài tu tiên, nhưng không hiểu được đại đạo. Trường sinh bất tử, bị nhốt tại nhân gian.” Trong lúc nói chuyện, vẻ mặt nàng dần dần lạnh đi, “Ngoài một thân pháp lực này, ta chẳng qua cũng là một phàm nhân...”

Lúc ấy, tuyết trắng lại rơi. Hà Thái Lăng cầm một cây dù, đứng dưới trời lác đác tuyết. Nàng buông tay, ném phong thư tiền cừ đi, sau đó xoay người, nở nụ cười xinh đẹp với đám đệ tử Thượng Thanh.

“Được, các ngươi đã muốn ngăn ta, vậy thử xem đi.” Nàng nói xong, liền vung tấm lụa trong tay, tuyết trắng trên không trong chớp mắt hóa thành những mũi băng, lơ lửng quanh nàng.

Tất cả đệ tử Thượng Thanh đã sớm bị nàng chọc giận, vừa rồi nàng nói chuyện với Chữ Nhuận Sinh cũng không hề coi họ ra gì. Lúc này, trong lòng mọi người đều thấy phẫn nộ, cũng chẳng quan tâm tiên phạm khác biệt gì, đồng loạt lấy binh khí ra, tấn công.

Nhuận Sinh nhìn bóng dáng nàng, lại cảm thấy thế lương. Cuộc chiến trước mặt hỗn loạn, hắn cũng không muốn nhìn tiếp, hắn quay người, nói với Huyền Hòa: “Chỗ này nguy hiểm, chúng ta nên tránh đi. Phải rồi, cô...” Hắn vừa ngừng đầu, đang muốn nói chuyện với Giáng Vân, lại phát hiện chẳng thấy bóng dáng nàng đâu. Hắn vô cùng kinh ngạc nhìn khắp xung quanh, vẫn không sao tìm được.”...Làm sao mà xuất quỷ nhập thần?” Hắn bất đắc dĩ tự nói.

Hắn chẳng nghĩ được nhiều, nàng Huyền Hòa dậy, vừa định rời đi, đã thấy vẻ mặt chán nản của Huyền Hòa, ánh mắt không hề chớp nhìn mình.

“Sao thế?” Nhuận Sinh bị nhìn đến phát ngại, lên tiếng hỏi.

Huyền Hòa cau mày, “Huyền Hòa vô năng, lại để người ra tay cứu giúp...” Hắn rời khỏi sự nâng đỡ của Nhuận Sinh, đứng vững thân mình, sau đó tự mình cất bước, lác la lác lư mà đi.

Nhuận Sinh có chút khó hiểu, nhưng vẫn không hỏi. Hắn quay đầu lại, nhìn thoáng qua cuộc chiến hỗn loạn kia, rồi bước đi.

Nói tới Giáng Vân, nàng vốn đứng cạnh Nhuận Sinh, nhưng vừa rồi có đông đệ tử Thượng Thanh, nàng sợ gây ra hiểu lầm, nên biến thành mèo con, lặng lẽ trốn đi. Trông thấy Nhuận Sinh và Huyền Hòa Kim Luân rời đi, nàng cũng từ từ đi ra. Nàng ngừng đầu, nhìn cuộc chiến cách đó không xa.

Hà Thái Lăng, đương nhiên nàng nhận ra. Lần đầu tiên gặp, địa tiên nhỏ nhoi này vô cùng cuồng vọng. Vốn cho là chủ nhân có hảo cảm với cô ta, nên bỏ qua. Không ngờ, cô ta chính là người hại chết chủ nhân, lúc này còn nói năng lỗ mãng, con giận này, làm sao cũng nuốt không nổi. Nhưng bây giờ việc này không quan trọng bằng canh giữ bên cạnh chủ nhân. Bảo thủ sẽ hồng việc, lỗi ấy, nàng sẽ không tái phạm.

Nghĩ tới đó nàng không xem nữa, nhẹ nhàng bước đi, đuổi kịp Nhuận Sinh và Huyền Hòa.

Nhuận Sinh cách sau Huyền Hòa mấy bước, nhìn hắn lao đảo đi trên đường. Nhuận Sinh vốn định về phòng, nhưng giờ chỉ đành đi lung tung cùng với Huyền Hòa.

Sau một khắc, Huyền Hòa dừng lại, dựa vào vách tường thờ.

Nhuận Sinh cười đi đến cạnh hắn, “Đi một đoạn đường thế đã mệt rồi?”

Huyền Hòa liếc hắt một cái, định phản bác, nhưng lại không thể, chỉ đành im lặng thu tầm mắt lại tiếp tục bước đi.

Nhuận Sinh tay chấp sau lưng, thản nhiên bước mấy bước, nói: “Đột nhiên ta lại thấy hơi đói, ngươi thì sao?”

Huyền Hòa dừng lại, có chút khó hiểu, “Đói?”

Nhuận Sinh mỉm cười, nói: “Ngươi ngủ nhiều ngày như thế, chẳng lẽ không đói à?”

Huyền Hòa cau mày, lẳng lặng suy nghĩ. Trong bụng đúng thật là có cảm giác kỳ quái, lục phủ ngũ tạng cứ trống rỗng, đến mức quặn đau. Hắn mới có thân người không lâu, ngũ giác mới mở, tất cả cảm giác nhận thức đều thấy xa lạ, nên cũng không quan tâm sự trống rỗng đó, bây giờ bị Nhuận Sinh nhắc đến, cảm giác này lại càng rõ ràng hơn. Nó cứ thúc giục hắn làm gì đó, nhưng hắn lại chẳng biết phải làm gì. Thì ra, đây chính là “Đói”.

Nhuận Sinh nhìn hắn không đáp, bước đến đỡ hắn dậy, “Được rồi, mới rồi chê cười ngươi là do ta không phải, ta mang ngươi đi tìm gì đó để ăn.” Hắn nói xong, cũng không đợi Huyền Hòa trả lời, liền bước nhanh về phía trước, đi đến phòng bếp.

Nhiều ngày nay tuy rằng đa phần thời gian Nhuận Sinh đều dưỡng thương, nhưng bố cục cơ bản của Thượng Thanh phái hắn cũng biết sơ sơ. Lần mò nửa ngày, tìm được phòng bếp, thấy bên trong đèn dầu vẫn đang thấp, liền cười hi hi mà vào.

Thượng Thanh là phái lớn, đương nhiên có “Thập Bát Đầu” quản lý tạp vụ, cũng có vợ của mấy đạo sĩ trên núi đến giúp đỡ việc vặt. Khoảng thời gian này, các đệ tử đã hết giờ học, trong phòng bếp cũng chỉ còn một người phụ nữ đang dọn dẹp. Trông thấy bọn Nhuận Sinh đến, người đó mỉm cười.

Nhuận Sinh cũng cười, mở miệng liền nói: “Tỷ tỷ còn chưa đi à.”

Người phụ nữ kia đã hơn năm mươi, với tuổi của Nhuận Sinh, gọi bà ta là chị, đương nhiên là nịnh. Nhưng bà này cũng rất thích thú, cười tủm tỉm nói: “Cái tên nhóc này, cứ nói ngọt.”

Huyền Hòa mặt mũi hoang mang, đưa mắt nhìn nhìn Nhuận Sinh.

Nhuận Sinh liếc mắt nhìn hắn cười, nói khê: “Lúc đưa cơm quen biết. Ngươi cũng gọi tỷ tỷ đi.”

Huyền Hòa gật đầu: “Tỷ tỷ.”

Người phụ nữ cười rạng rỡ, nói: “Được rồi, được rồi, trong nồi còn cháo, hai cậu ăn đỡ đi. Ta cũng đến lúc phải về nhà rồi...” Bà đi đến một bên cầm lấy áo choàng mặc lên người, lại hỏi: “Bên ngoài âm ỉ thế là có chuyện gì vậy?”

Nhuận Sinh đi tới cạnh nồi, thản nhiên đáp: “Có một tiên nữ đến đoạt đồ gì đó, nên đánh nhau.”

“Ô, tiên nữ đến đoạt cái gì đó?” Bà kinh ngạc, “Chuyện lạ thế, ta phải đi xem sao.” Nói xong, đang định quay đi, rồi lại nghĩ đến điều gì. Bà cười cười quay lại bên cạnh Nhuận Sinh, móc từ trong túi ra hai quả trứng gà, nhét vào trong tay hắn.

Nhuận Sinh vừa thấy đôi trứng gà kia, hai mắt liền sáng rỡ.

Người phụ nữ đưa tay, đặt lên môi mình, rồi nhìn Huyền Hòa cười, xong mới rời đi.

Huyền Hòa khó hiểu nhìn bà ta đi khỏi, rồi chậm rãi đi đến bên cạnh Nhuận Sinh, hỏi: “Bà ấy cho người cái này làm gì?”

“Ăn.” Nhuận Sinh cầm quả trứng gà, đặt lên trên bàn, trứng gà lăn nửa vòng rồi dừng lại, nằm một góc. “Để sống nha...” Hắn cẩn thận nhìn ra ngoài phòng bếp, sau đó lấy bát đũa, đập trứng vào.

Về mặt Huyền Hòa đầy thắc mắc, nhìn Nhuận Sinh không hiểu gì.

Nhuận Sinh đánh trứng gà xong, mở nắp nồi, chỉ thấy trong nồi cũng không còn lại bao nhiêu cháo, hắn nghĩ một chút, rồi nhóm lửa, đun sôi chỗ cháo, đem bát trứng đã đánh đổ vào, khuấy khuấy, thêm một chút muối, hoàn thành. Hắn múc ra hai chén, đưa một chén cho Huyền Hòa.

Huyền Hòa nhìn bát cháo trứng gà, trong lòng thấy nghi ngờ, nhưng mùi thơm của cháo thấm vào trong lòng, khiến ruột gan hắn còn cao bắt đầu khó chịu.

“Sao thế, ngươi cũng không cần tu đạo, kiêng cái gì?” Nhuận Sinh đem chén cháo đặt vào tay hắn, sau đó cầm chén của mình ngồi xuống bệ cửa, bắt đầu ăn ngon lành.

Huyền Hòa cũng theo hắn ngồi xuống bệ cửa, cầm chén cháo, không biết phải làm thế nào cho đúng. Nhiệt độ của cái chén truyền vào lòng bàn tay, lan theo mạch máu, tạo ra một cảm giác thoải mái không sao tả nổi. Lúc lâu sau, cuối cùng hắn cũng không nhịn nổi cơn đau trong bụng, nếm một ngụm. Sau một ngụm ấy liền không thể không chế được. Hắn khó mà tả nổi hương vị này, cũng không thể tả nổi cảm giác hỗn loạn của mình, có điều, thứ đồ ăn ẩm áp này khi trượt xuống dạ dày, đau đớn liền ngừng, rét lạnh liền tan. Tất cả cảm giác không khỏe dường như lập tức bị hóa giải.

Nhuận Sinh nhìn Huyền Hòa vội vàng ăn mà bật cười: “Ăn ngon hả, ha ha, nhưng mà, gan lợn xào tương mới là ngon.” Nghĩ như vậy, Nhuận Sinh chép chép miệng, có chút bất đắc dĩ. Hắn đang định ăn tiếp, lại thấy một con mèo hoa ngồi chồm hổm trước mặt mình, nó nhìn hắn không hề nhúc nhích.

Hắn cắn chiếc đũa, cười hi hi đem cháo đưa sang, nói: “Người cũng muốn?”

Con mèo kia đương nhiên là Giáng Vân biến thành, vừa rồi trông thấy Nhuận Sinh làm cháo trứng gà, nàng vốn định ngăn cản, nhưng không kịp. Bây giờ, hắn còn đem cho nàng ăn? Dừng trứng gà cũng là sát sinh! Ăn thức ăn mặn, sao có thể tích công đức? Thế thì đến bao giờ mới có thể đứng vào tiên ban? Nàng nghĩ vậy, thò vuốt ra mà đánh đổ bát cháo.

Nhuận Sinh thấy thế, kêu thảm một tiếng. Hắn cắn đũa, ai oán nhìn con mèo nhỏ. Con mèo nhỏ lại chẳng thèm ngó ngang đến hắn, ngược lại, đưa mắt trừng Huyền Hóa bên cạnh. Huyền Hóa phát hiện ra tia sát khí kia, liền nghiêng người, đem bát cháo bảo vệ trước ngực, tỏ vẻ đề phòng.

Giáng Vân đứng dậy, thấp giọng gầm gừ “meo meo” một tiếng, nghe mà rợn người.

Nhuận Sinh nhìn một mèo một người giằng co, thở dài, hắn nhặt cái chén trên đất lên, đứng dậy, chậm rãi đi đến bên nôi, đang muốn xem xem có còn... thừa gì không. Lúc ấy, chỉ thấy trong nôi không biết từ lúc nào đã kéo đến mấy con chuột. Chúng thấy có người đến liền chạy trốn mất dạng.

Nhuận Sinh còn đang giật mình, lại thấy trong nôi vẫn còn dư lại một con. Con chuột này khá to béo, cả người một màu trắng, bộ lông còn lấp lóe hào quang, không giống chuột thường. Hắn liền nhớ đến đã từng nhìn thấy cái gọi là “Địa chi thập nhị sử phù” kia, mỗi một con đều mang một màu trắng, chẳng lẽ con chuột này...

Nghĩ tới đó, Nhuận Sinh giờ đôi đũa trên tay, chọc xuống. Con chuột trắng phát hiện, liền lùi ra ngoài nôi. Nó đứng trên bếp lò, nhìn chăm chăm vào Nhuận Sinh, cái kiểu này, rõ ràng là khiêu khích.

Nhuận Sinh nhìn dáng quái đản của nó, khẳng định đến tám phần. Hắn cầm lấy cái nôi bên cạnh, lấy sức mà chụp xuống. Con chuột trắng kia cũng không trốn, mặc cho cái nôi chụp vào. Nhuận Sinh thấy mình làm được, vừa định cười, không ngờ con chuột trắng hóa thành một đạo bạch quang, xuyên qua nôi, nhảy xuống bên cạnh. Chuột trắng ngoe nguẩy cái đuôi về phía hắn, rồi chạy trốn ra ngoài.

“Bắt lấy nó!” Nhuận Sinh vội vàng đuổi theo, hô lên.

Huyền Hóa chỉ thấy một con chuột trắng chạy như bay qua chỗ mình, nhất thời không kịp phản ứng. Giáng Vân thấy vậy liền nhảy lên, chặn ở trước mặt con chuột.

Chuột trắng dừng bước, không hề e sợ, lông trên người dựng đứng, cất tiếng rít to. Chớp mắt, vô số chuột chạy đến, đem Giáng Vân trong lồng mèo bao vây chặt chẽ.

Giáng Vân đương nhiên không sợ, nàng nghe nanh xòe vuốt, đáng vẻ uy hiếp. Đám chuột thấy có sát khí, chẳng con nào dám tùy tiện xông lên.

Nhuận Sinh đuổi đến, trông thấy vậy liền cười: “Mèo con giỏi!”

Chuột trắng thấy mình bị trước sau giáp kích, ngầm thấy con mèo trước mắt khó đối phó, nó liền kêu một tiếng. Vô số con chuột kia liền tấn công về phía Nhuận Sinh. Khi Nhuận Sinh còn đang kinh ngạc, đám vật nhỏ này đã trèo lên người hắn, chui vào quần áo.

Giáng Vân hoảng sợ, đang muốn xông lên hỗ trợ, lại nghe Nhuận Sinh hô một câu, “Mèo con ngoan, đừng để con chuột trắng kia chạy!”

Nhận được lệnh, nàng liền nhìn con chuột trắng kia chăm chăm, đứng im bất động.

Bên này, Huyền Hóa đứng dậy, bỏ bát cháo trứng xuống, đưa tay giúp Nhuận Sinh hất lũ chuột ra. Có điều cái đám này người thì nhỏ, mà động tác lại nhanh, cũng có chút khó đối phó. Có mấy con được đà trèo sang cả người hắn, cứ thế mà gắp nhấm. Huyền Hóa vừa vội vừa tức, nhớ hồi hắn là pháp bảo, làm gì có vụ xấu hổ thế này.

Hắn đưa mắt nhìn, thấy Nhuận Sinh vừa nhảy vừa giũ, tuy cau mày nhưng trong mắt lại chẳng hề sợ hãi. “Xem mày chạy đi đâu!” nói rồi liền nhảy đến trước mặt con chuột trắng, nắm chắc thắng lợi mà cười.

Con chuột trắng thấy vậy, cũng mất cả vẻ bình tĩnh khi nãy. Chỉ thấy quanh người nó chợt lóe lên bạch quang, trong chớp mắt đã hóa thành một tiểu lão đầu áo trắng.

“Ồi, tham ăn hồng việc. Sao lại đụng thẳng nhóc này chứ?” lão đầu sờ sờ râu, nói.

Nhuận Sinh đắc ý cười, “Quả nhiên là Địa Chi Sử Phù, tay nghề của ta không tệ nhỉ!”

Lão đầu nhìn con mèo nhỏ kia, rồi lại nhìn Nhuận Sinh, liền hiểu ra cười cười. Lão vươn tay nhắm thẳng cổ họng Nhuận Sinh. Nhuận Sinh vội lùi mấy bước, nghiêng người tránh một đòn kia, cúi chỏ đưa sang đánh vào đầu vai lão đầu. Lão thấy vậy nhẹ nhàng vươn tay phải ra xoay. Nhuận Sinh liền cảm thấy như đánh vào lớp bông, không hề có tác dụng. Hắn cắn răng, lấy chân đá về phía thất lưng của tiểu lão đầu. Lão liền thu bụng lại, xoay thất lưng tránh khỏi cú đá kia.

Qua mấy chiêu, Nhuận Sinh tự biết sức mình cách xa. Nhưng hắn vẫn không lùi bước, tung quyền đánh thẳng vào ngực đối phương. Lão đầu dùng chưởng tay phải ngăn đòn của hắn, cổ tay dùng sức, lôi Nhuận Sinh về phía trước. Nhuận Sinh nghiêng ngã, không thoát được khống chế của lão, ngay lập tức lão đầu kia liền dùng tay phải chụp lên cổ Nhuận Sinh.

Lão ta cười hăng hắc, nhìn về phía con mèo nhỏ nói: “Yêu thú, mau tránh ra. Nếu không, cái mạng nhỏ của thằng nhóc này khó giữ đấy.”

Màn tranh đấu nảy lửa mới rồi Giáng Vân còn chưa kịp phản ứng, bây giờ thấy lão ta nói vậy, lòng nàng lửa giận bùng bùng, nhưng không biết phải làm thế nào, chỉ đành lùi sang một bên.

Nhuận Sinh cũng tức giận vô cùng, nhưng không sao thoát khỏi không chế.

Huyền Hòa đứng một bên bất lực, hần giận dữ cắn răng, tay siết chặt, chẳng còn để ý đến đau đớn trên người, trong đầu chỉ có duy nhất một ý nghĩ: Nếu không thể bảo vệ chủ nhân, hần tồn tại còn có nghĩa gì.

Ý nghĩ ấy bùng lên rất mãnh liệt, khiến đầu óc hần trống rỗng. Đột nhiên ngay lúc ấy, trước mắt hần hiện ra một hàng triện văn. Hần kinh ngạc, nhưng lập tức hiểu ra. Đây chính là chủ văn khắc trên kim luân, hần đã quá quen thuộc những chữ này.

“Nhật chi nguyên, hòa chi tổ, chu lăng hóa phủ chi tinh!” Huyền Hòa hít sâu một hơi, lớn tiếng niệm lên dòng triện văn kia.

“Hòa tráo chú?!” Lúc lão đầu kia kinh ngạc, thì đã thấy ngọn lửa điểm lệ kia dâng lên, vờn quanh người Huyền Hòa. Đám chuột trên người Huyền Hòa không chịu nổi sức nóng, đều ngã xuống chạy trốn.

Huyền Hòa nhìn ngọn lửa trên người, tươi cười, hần chỉ một ngón tay, hô: “Đi!”

Ngọn lửa nghe lệnh lập tức tiến lên, phủ lên người Nhuận Sinh. Lão đầu tức khắc buông tay, nhảy sang bên cạnh, tránh thật xa.

Nhuận Sinh hoảng hốt, cứ tưởng rằng sẽ bị phỏng lửa, không ngờ ngọn lửa kia cứ như có linh tính, chỉ lướt qua, đuôi đám chuột trên người hần đi, ngay đến tay áo của hần cũng không bị đốt.

“Lũ chuột nhất to gan! Dám quấy nhiễu chủ...” Huyền Hòa hắng giọng một cái: “...Chừ đại ca của ta! Tự tìm chết mà!”

Nhuận Sinh còn chưa hết kinh ngạc, mới lúc này thiếu niên này còn yếu đuối, mà bây giờ lại có thể xuất ra pháp lực thế này. Đúng thật là nhìn người không thể nhìn tướng mạo!

Tiểu lão đầu thấy tình thế trước mắt, cười hắc hắc, lấy từ trong lòng ra mấy tờ giấy, “Nhóc, chơi lửa cẩn thận, 《Thượng Thanh chân kinh》 này cũng không chịu được lửa.”

Câu nói này rõ ràng là uy hiếp, Huyền Hòa quay đầu, nhìn Nhuận Sinh, đợi hần quyết định.

Lúc Nhuận Sinh nhìn thấy mấy trang giấy kia liền hiểu ra nguyên nhân. Đại khái là kẻ “Điều hổ ly sơn” đi... Không ngờ, duyên phận của hần với mấy trang 《Thượng Thanh chân kinh》 cũng không ít. Hần không khỏi nghĩ đến Phong Diệc Dương, nhớ đến đôi tay lạnh ngắt đem ống trúc dúi vào tay hần. Nhớ đến câu: ống trúc này chính là tính mạng của ta...

Ánh mắt Nhuận Sinh, đột nhiên trở nên sắc bén, hần chăm rãi đưa tay, lạnh lùng nói: “Trả cho tôi.”

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kỳ Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 23: Linh Năng

“Trả cho tôi.”

Tiểu lão nhân nghe câu ấy bèn cười hăng hắc, đem mấy tờ giấy trên tay phe phẩy, “Thằng nhóc này khẩu khí lớn thật, đến đây xem.”

“Láo xược!” Huyền Hòa bước từng bước đến, sát khí trong đáy mắt lóe lên lạnh thấu xương. Ngọn lửa vờn quanh người hần cháy càng thêm mãnh liệt, dường như muốn cắn nuốt hết tất cả mọi thứ. Nhưng mà trước hần một bước, Nhuận Sinh đã tung người đến, chân phải quét ngang, đá vào đầu tiểu lão nhân.

Lão liền giơ tay ngăn lại, thuận thế giữ luôn chân Nhuận Sinh, Nhuận Sinh cũng không giãy, ngược lại còn dùng sức nhảy lên, chân trái giẫm lên bả vai lão. Tiểu lão nhân không lường được chiêu này, chỉ cảm thấy vai trầm xuống. Trong lòng liền biết không ổn, buông lỏng tay ra, khom người xoay tròn. Nhuận Sinh liền nhảy lên roi xuống môn bên, vững vàng chạm đất.

Tiểu lão nhân thở ra, nói: “Nhóc con, đây mà là công phu gì? Rõ ràng là trò tạp kỹ!”

Chữ Nhuận Sinh nhướn mày, đắc ý nói: “Đúng vậy, là học từ trò tạp kỹ.”

Tiểu lão nhân hí híp đôi mắt, “Nhóc con, ngươi cũng có chút thiên phú đấy. Thượng Thanh Phái này tuy là phái lớn, nhưng môn hạ đệ tử đông đúc, e là sẽ mai một ngươi. Chủ nhân nhà ta cũng có ý thu ngươi nhập môn, sao ngươi không...”

“Bớt nói nhảm đi, đem cái kia trả đây!” Nhuận Sinh vừa dứt lời liền xuất quyền tấn công lão.

Huyền Hóa bên cạnh đang muốn tiến lên trợ trận, đột nhiên thân thể hư thoát. Ngay lúc ngọn lửa tiêu tan, hắn cũng không còn sức mà đứng, xụi lơ ngồi xuống. Hắn thở phì phò, cảm thấy mỗi một không sao chịu nổi, cuối cùng cũng không gọi được ngọn lửa vừa rồi ra lại.

Tiểu lão nhân nhìn thấy cảnh ấy, giả đánh một chiêu, thân hình chớp lên một cái đã đến trước mặt Huyền Hóa. Huyền Hóa cả kinh, không kịp phản ứng đã bị tiểu lão nhân giữ lấy bả vai.

Nhuận Sinh thấy thế, ngừng đánh, cau mày nhìn tiểu lão nhân kia.

“Tay trái ta là 《Thượng Thanh chân kinh》, tay phải có thằng nhóc tóc đỏ này, hi hi, theo ta thì ngươi đừng đánh nữa.” Lão nhân cướp híp mắt mà nói, rồi lại nhìn con mèo nhỏ cách đó không xa, nói: “Mi cũng thế đấy, mèo con...”

Mèo con nghe câu ấy, bộ lông trên người dựng đứng, xòe móng nhe nanh, dáng vẻ hung hãn kia không hề giống một con mèo con.

Chữ Nhuận Sinh trừng mắt nhìn tiểu lão nhân kia, cực kỳ không cam lòng, nhưng cũng hết cách. Hắn chỉ là một người phạm, làm sao có thể thắng được Sứ Phủ, lật ngược tình thế. Mấy tờ giấy trong tay tiểu lão nhân kia như nắm được hắn, an nguy của Huyền Hóa càng khiến hắn không thể nào khoanh tay đứng nhìn. Hắn ra sức tự trấn an, vắt óc mà nghĩ đôi sách.

Bỗng nhiên, trước mắt hắn hiện lên một mảnh khói trắng, tầm mắt dần mờ mịt, trong lúc mơ hồ ấy, hắn nhìn thấy một thiếu niên, trên tay người đó cầm một cái Kim Luân, máu tươi nhuộm đầy người. Phía trước thiếu niên là một đám dã thú hung hãn, chưa từng thấy bao giờ.

Thiếu niên kia đứng thẳng lưng, hít một hơi thật sâu, mở miệng nói: “Thiên đạo tru nhĩ, mạc oán mạc niệm.”

Ngay lúc nghe thấy câu nói ấy, Nhuận Sinh cảm thấy nơi nào đó ở đáy lòng mình hơi chấn động, trong mạch máu như có cái gì khôi phục lại, làm cả người hắn run rẩy.

“Thiên đạo tru nhĩ, mạc oán mạc niệm...” Hắn không tự chủ mở miệng, đem những lời này lặp lại một lần.

Trong nháy mắt đó, khói trắng trước mắt hắn tan đi chỉ còn một mảnh trống rỗng.

Tiểu lão nhân kia thấy Nhuận Sinh yên lặng một hồi, nghĩ là hắn đã chịu bỏ cuộc, vừa nghe câu nói, không khỏi có chút kinh ngạc. Lão thấy thằng nhóc này có gì đó khác, nhưng không nói nổi là khác cái gì.

Nhuận Sinh cảm thấy như có thứ gì đó ở tứ chi bách hải của mình khuếch tán ra, rục rịch. Tuy rằng kỳ quái, nhưng cũng không thấy có nguy hiểm gì. Hắn chậm rãi đón nhận cảm giác đó. Hắn lặng yên nghĩ: võ công của mình cũng không chính thống, không phải đối thủ của lão nhân này. Huống hồ, lão nhân này vốn là Sứ Phủ, vậy mà cho tới lúc này vẫn không sử dụng chút pháp lực nào. Nếu không thể một kích đắc thủ, e là không có phần thắng. Một kích đắc thủ, với thân thủ của mình, làm nổi sao?

Hắn nhìn nhìn tiểu lão nhân kia, nghĩ thầm: nếu từ sau lưng, nói không chừng...

Trong chớp mắt, ý nghĩ vừa lóe lên, thân thể của hắn cũng chuyển động. Lúc hắn còn kinh ngạc đã thấy mình đột nhiên đến phía sau tiểu lão nhân.

Tiểu lão nhân cả kinh, cuống quýt nói lòng tay đang giữ Huyền Hóa, vội vàng phản công.

Nhuận Sinh thoáng nghĩ phải tránh, lại thật sự tránh được. Chưởng phong lạnh lạnh lướt qua sát tai, khiến lòng hắn dâng lên chút khoái ý. Hắn nhân sơ hở này chụp lấy cổ tay tiểu lão nhân, dùng sức kéo một cái, hung hăng quăng lão xuống đất.

Tiểu lão nhân vô cùng kinh ngạc. Nhuận Sinh lúc này, chưa nói đến tốc độ, ngay cả sức lực so với vừa rồi cũng mạnh hơn mấy lần. Rột cuộc trong chớp lát ngắn ngủi kia đã xảy ra chuyện gì? Lão nghĩ tới đó, lưng cũng đã chạm đất.

Nhuận Sinh túm lấy chân kinh trong tay lão, xuất quyền đánh thẳng vào mặt lão.

Nếu bằng vào sức Nhuận Sinh hiện giờ, một đòn này mà trúng, tiểu lão nhân không chết cũng bị thương. Ngay cả bản thân Nhuận Sinh cũng không ngờ mình sẽ đánh ra sát chiêu, hắn muốn ngừng mà không được. Có một loại thích thú dâng khắp người, tựa như đất khô gặp mưa, tham lam hút lấy.

Mắt thấy nắm đấm của mình đã sắp chạm đến người lão nhân, hắn bỗng nhiên hét lớn một tiếng, dùng sức tránh sang một bên. Nắm đấm liền đánh vào mặt đất, làm cho phiến đá trên mặt đất vỡ ra thành một cái hố to. Hắn nở nụ cười, thờ ơ.

Nhuận Sinh đứng lên, lại nhận thấy cảm giác kỳ dị trong cơ thể từ từ biến mất, trước mắt đột nhiên tối thui. Hắn cả kinh, lui lại mấy bước.

Tiểu lão nhân từ trên mặt đất bò dậy, cảnh giác nhìn Nhuận Sinh, ngần ngừ một chút, nói: “Vì sao tha cho ta?”

Hai mắt Nhuận Sinh hoàn toàn không thấy gì, nhưng hắn làm bộ như không sao hết, nói: “Ai nói tôi tha cho ông? Vừa rồi là tôi đánh trượt. Đến đây, đánh lại nào!” Trong lúc nói chuyện, hắn cảm thấy tứ chi bắt đầu tê mõi, tay vừa tung một đấm thấy hơi hơi đau đốn. Nhưng mà, hắn vẫn cười như trước, cười đến mức cực kỳ tự tin.

Tiểu lão nhân lẳng lẳng nhìn Nhuận Sinh trong chốc lát, nói: “Nhóc con, hôm nay đừng ở đây. Chân kinh ngươi lấy lại, có điều, lần sau gặp lại chắc chắn ta sẽ xuất toàn lực.” Lão cao giọng cười, hóa thành một đạo bạch quang biến mất ở cuối chân trời.

Nhuận Sinh nghe ra lão đã rời đi, liền ngồi bệt xuống đất, không ngừng thở dốc.

Huyền Hòa bên cạnh cô gắng đứng dậy, đi đến cạnh hắn, mở miệng nói: “Chừ đại ca, người không sao chứ?”

Nhuận Sinh đau kịch liệt đáp: “Có sao.” Hắn thò tay xoa đôi mắt của mình, “Không phải ta mù rồi chứ?”

Nghe câu ấy, Huyền Hòa cả kinh, “Người không nhìn thấy?”

Nhuận Sinh đang muốn mở miệng trả lời, lại nghe thấy âm thanh của cô gái vang lên bên tai: “Đừng nhúc nhích. đừng nhúc nhích, để tôi nhìn xem!”

Giáng Vân dưới lốt mèo con đã lập tức hóa ra hình người, quỳ gối trước mặt Nhuận Sinh, vươn tay nâng mặt hắn, chăm chú nhìn vào mắt hắn.

Nhuận Sinh bị dọa, đột nhiên ở đâu ra một cô gái xuất hiện. Nàng đến rất gần hắn, gần đến nỗi cả hơi thở cũng cảm giác được. Ngón tay mềm mại nhẹ nhàng vuốt ve mí mắt hắn, vài sợi tóc phát phơ qua mặt hắn hơi ngưa ngưa. Sự rung động xa lạ từ đáy lòng tràn ra, tim hắn đập không sao khống chế được, má cũng dần nóng phát sốt.

“Thế nào?” Huyền Hòa vội vàng hỏi.

“Ta nào biết, ta chỉ nhìn thôi...” Giáng Vân thành thật trả lời.

“Ngươi – -” Huyền Hòa nổi giận.

“Hung dữ cái gì, ta cũng đâu phải đại phu.” Giáng Vân buông tay ra, trả lời rất đương nhiên.

Nhuận Sinh không khỏi bật cười, hóa ra cô gái này chính là người ở cạnh Huyền Hòa lúc trước. Hắn mở miệng hỏi: “Hai người là họ hàng à?”

“Ai là họ hàng với hắn/ cô ta!” Hai người đồng thanh đáp.

Nhuận Sinh hiểu ý nói: “Thì ra là oan gia.”

“Oan gia?” Giáng Vân khó hiểu, “Không có, tôi với hắn không có thù.”

Nhuận Sinh ngẩn người, lại nở nụ cười.

“Cười cái gì chứ...” Giáng Vân bắt mắt, trông hắn thoải mái như vậy, chẳng có vẻ gì là bị thương cả, nàng nghi ngờ hỏi: “Chừ... À, mắt của ngươi, thế nào rồi?”

Nhuận Sinh đứng lên, cười nói: “Lý nào không bị thương mà tự dung lại hông. Mấy ngày nữa sẽ tốt thôi.”

“Thật sao?” Huyền Hòa mở miệng, có chút không tin.

“Có lẽ thế.” Nhuận Sinh nhẹ nhàng băng quơ nói, lại hỏi, “Cảm phiền đỡ ta một chút được không? Va vào tường thì mất mặt lắm...”

Nghe nói thế, Huyền Hòa và Giáng Vân tranh nhau lên trước.

“Đỡ tôi!” Huyền Hòa giành trước một bước, nâng ở Chừ Nhuận Sinh cánh tay.

“Tránh ra, Vòng Vèo, mi đứng còn chưa vững kìa!” Giáng Vân đỡ lấy cánh tay Nhuận Sinh, hô.

“Người ta nói nam nữ khác biệt. Cô mới phải tránh ra!” Huyền Hòa nhú mảy, trách mắng.

“Ta cũng không phải nữ nhân, ta là...” Giáng Vân còn chưa dứt lời, bỗng nhiên phát hiện có người đến, lập tức ngậm miệng lại.

Nhuận Sinh đang thấy hai người này đôi co rất thú vị, đột nhiên họ lại ngừng, liền biết có gì đó. Hắn đang định mở miệng hỏi, đã nghe thấy tiếng người ồn ào truyền đến.

Giáng Vân nghe ra là tiếng của đám đệ tử Thượng Thanh Phái, liền buông tay đang đỡ Nhuận Sinh, vội vàng biến thành con mèo nhỏ, chạy mất.

Lúc Ngô Hành dẫn một đám đệ tử Thượng Thanh chạy đến, chỉ thấy trước mắt một đám hỗn độn. Hắn kinh ngạc, liền hỏi: “Nơi này xảy ra chuyện gì vậy?”

Nhuận Sinh còn đang ngỡ ngàng vì Giảng Văn rời đi, nghe thấy tiếng Ngô Hanh, liền lấy lại tinh thần, đáp: “Ngô đại ca, địa tiên kia dùng kế diệu hồ ly son, cho sử phù đi trộn《Thượng Thanh chân kinh》.” Nhuận Sinh vừa nói vừa đem chân kinh đưa qua.

Ngô Hanh nghi hoặc đón lấy chân kinh, nhìn qua cái hồ to trên mặt đất, hỏi: “Chân kinh là ngươi đoạt lại sao?”

“Sao có thể.” Chỉ Nhuận Sinh cười, “Sử phù kia rất lợi hại, nếu không phải Ngô đại ca đến đúng lúc, chỉ e là cái mạng nhỏ của ta và Huyền Hòa không giữ được. Ta đoán nhất định là lão sợ thần uy của đệ tử Thượng Thanh, mới bỏ chân kinh lại mà chạy.”

Ngô Hanh nhìn chân kinh thật sự đang nằm trong tay, lại nhìn xung quanh, “Thật à?”

“Đương nhiên là thật.” Nhuận Sinh còn cam đoan, “Đệ tử Thượng Thanh quả nhiên danh bất hư truyền, hôm nay ta thật sự được mở mắt mà!”

Ngô Hanh nghe câu ấy, cũng có chút ngượng. Hắn cất chân kinh đi, bước đến mấy bước, hỏi: “Các ngươi cũng không sao chứ?”

“Không việc gì.” Nhuận Sinh nói.

“Chỉ đại ca, mắt của người!” Huyền Hòa vội nhắc.

“Mất?” Ngô Hanh khó hiểu.

“À, vừa rồi sử phù kia dùng pháp thuật gì, làm hoa cả mắt.” Nhuận Sinh trả lời.

Ngô Hanh nghe thế, vội hỏi: “Sao không nói sớm? Mấy người lại đây dìu hắn.” Dặn dò xong, hắn nói tiếp: “Ta đưa các ngươi về phòng trước, để đại phu nhìn xem.”

Nhuận Sinh cười đáp: “Đa tạ Ngô đại ca.”

“Không có chi.” Ngô Hanh cũng cười, “Mau về thôi, nơi này nguy hiểm.” Hắn nói xong, dẫn theo đám đệ tử còn lại rời đi.

Nhuận Sinh cười cười, nghĩ thầm: cũng không phải là người xấu gì.

Huyền Hòa bám sát theo bên cạnh Nhuận Sinh, ngẩng đầu nhìn thoáng qua con mèo nhỏ trên mái hiên, gật gật đầu.

Con mèo nhỏ hiểu ý, nhảy mấy bước, biến mất trong màn đêm.

....

Lúc này, cuộc chiến trước đại điện đã vô cùng kịch liệt.

Hà Thái Lăng tự biết một mình mình khó có thể ứng đối nổi, liền lợi dụng Tuất phù đối phó với đệ tử Thượng Thanh phái, còn mình thì chuyên tâm đánh với hai cao công.

Tuất phù kia hóa thành một con chó trắng, dài ba trượng, cao một trượng. Thân hình đó người thường trông thấy ai mà không sợ hãi? Đệ tử Thượng Thanh tuy là được huấn luyện nghiêm ngặt, nhưng cũng bị con chó to này làm cho khiếp vía.

Tri Huyền thấy vậy, nhảy lên, đứng trước con chó trắng, dang tay cản lại.

Con chó trắng hoảng sợ lùi lại mấy bước, phát ra tiếng gầm trong họng, giống như uy hiếp, lại giống như sợ hãi.

Tri Huyền nhìn nó, mở miệng nói: “Đừng miến cưỡng, ngươi không làm được đâu.”

Con chó trắng do dự không thôi, không dám tiến thêm một bước.

Hà Thái Lăng vốn đang đấu cùng hai vị cao công, nghe thấy tiếng kêu của con chó trắng, trong lòng nổi giận. Cây dù trong tay nàng xoay tròn, gió nhẹ nổi lên, nhưng không ai có thể đến gần người nàng. Nàng thoát khỏi cuộc chiến, đứng ở chỗ Tri Huyền và con chó.

“Nên giết ngươi từ sớm mới đúng.” Hà Thái Lăng lạnh lùng nói, Ngũ Hành Lăng trong tay run lên, hóa thành một trường thương bằng thép, lao thẳng về phía cô Tri Huyền.

Tri Huyền nhảy lùi lại, tránh khỏi mũi thương. Nhưng không ngờ trường thương lại dài ra vài thước, đuổi sát nút. Thi Thanh Văn và Tiết cao công ở bên vội vàng chạy đến cứu giúp, Hà Thái Lăng thấy hai người kia đến, liền đem cây dù trong tay ném ra. Cây dù gãy đầu đổ thối hóa lớn, giống như tên gọi “Di Thiên”, đem Thi Thanh Văn và Tiết cao công chồm vào dưới tán. Hai người chột thấy mất pháp lực, cả người không có sức, hành động cũng khó khăn.

Hà Thái Lăng không để ý đến hai người kia, trường thương trong tay lại dài ra, mắt thấy sẽ đâm thủng cổ họng Tri Huyền. Đúng lúc đó, trên bầu trời giáng xuống một đạo lôi điện.

Lôi điện đánh cây trường thương, uy lực rất lớn, đá vụn sắt nát. Trường thương thép lập tức biến lại thành thái lãng, thân lãng bị lôi điện phá, ánh sáng ngũ sắc tràn ra, tán khắp nơi trong bóng đêm.

Hà Thái Lãng thu lại Ngũ Hành Lãng, ngẩng đầu nhìn lên trời. Chỉ thấy hai viên minh châu xoay quanh phía chân trời, chiếu sáng rực rỡ. Minh châu một xanh một tím, vòn quanh nhau, tỏa ra tia điện quang li ti, đạo lôi điện vừa rồi chính là song châu này phát ra.

“Lôi Cực Song Châu...” Hà Thái Lãng cười lạnh, nói, “Đã lâu không gặp, Thương Thiên Hoa.”

Trong ánh sáng chói rọi của minh châu, có người nhẹ nhàng hạ xuống. Đó là một cô gái tuổi cùng lắm cũng chỉ mười hai mười ba, bộ quần áo màu hồng cánh sen bông bênh, càng tăng thêm vẻ thanh lệ mềm mại của nàng, tựa như nụ hoa lê tháng ba sau cơn mưa. Cô gái đưa tay, hai viên minh châu một xanh một tím thu lại lôi điện, lơ lửng vòn quanh trong lòng bàn tay, tỏa ra ánh sáng dịu dàng tự nhiên.

“Hà cô nương.” Cô gái mở miệng, giọng nói vang trong không trung trong vắt, như dòng suối trên núi. “Cô thân là Địa Tiên, không cần tu luyện, lại rước lấy nhiều tội nghiệt. Ta khuyên cô nên sớm ngày hiểu ra, sửa chữa sai lầm, đừng mắc thêm tội nữa.”

“Hi hi, nếu không phải ta quăng Di Thiên Tán trong tay ra, cô làm sao tìm được ta.” Hà Thái Lãng cười rạng rỡ, “Thương Thiên Hoa, dù cô đứng hàng Lôi Bộ, nhưng cũng là Địa Tiên giống như ta. Ta với cô tranh chấp, ai có thể chiếm được phần hơn.”

Cô gái gọi là Thương Thiên Hoa nâng mắt nhìn cây dù đỏ thẫm, nói: “Cô đắc đạo từ trong bụng mẹ, được trời ban pháp bảo, vốn có tư chất của thượng tiên...”

“Ta cũng chẳng thêm.” Hà Thái Lãng khinh thường, “Khỏi dong dài, bắt được ta hẵng nói!” Nàng dứt lời, Ngũ Hành Lãng trong tay liền vung lên, bông tuyết hóa thành băng châm, bay thẳng về phía Thương Thiên Hoa.

Song châu trong tay Thương Thiên Hoa đón lấy, lôi quang lóe lên, hóa giải công kích kia.

Hà Thái Lãng cười nói: “Chơi thế này mới vui đây!” Nàng nói xong, đang định đánh tiếp, chợt thấy một đạo bạch quang bay đến. Nàng liền dừng lại, vươn tay một cái, đem đạo bạch quang nắm lấy. Chỉ thấy, đạo bạch quang hóa thành một khối bạch ngọc hình con chuột, nằm trong lòng bàn tay nàng.

Hà Thái Lãng khẽ cau mày, rất nhanh hiểu ra.

“Lại là hắc...” Nàng nhẹ giọng nói, thân hình nhoáng lên một cái, đã ngồi trên lưng con trâu trắng. Nàng thản nhiên cười, vung tay, cây dù liền trở lại trên tay nàng. Hà Thái Lãng cười dài nhìn Thương Thiên Hoa và đám người Thượng Thanh, nói: “Hôm nay không chơi nữa, sau này còn gặp.”

Dứt lời, cây dù xoay tròn, trong chớp mắt, nàng cùng sừ phù đều biến mất không thấy.

Đám đệ tử Thượng Thanh giận dữ, đang muốn đuổi theo. Lại nghe Thương Thiên Hoa nói: “Di Thiên Tán khai, vạn pháp quy hư. Các người đuổi không kịp đâu...” Nàng nói xong cũng nhìn mọi người hơi gật đầu, sau đó nhún người bay lên, biến mất trong vòm trời.

Thi Thanh Văn và Tiết cao công nhìn nhau, qua một lát mới gật đầu.

“Chúng đệ tử nghe lệnh, uy hiếp đã được trừ, thu dọn lại một chút, rồi nghỉ ngơi.” Thi Thanh Văn hạ lệnh xong liền cùng Tiết cao công rời đi.

Trong lúc chúng đệ tử nhận lệnh, đều bắt đầu công việc, Trì Huyền lại lẳng lặng nhìn bầu trời tối đen.

“Lôi bộ...”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kỳ Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 24: Gân Nhau

Trải qua một đêm đó, Chử Nhuận Sinh cuối cùng cũng hiểu ra một đạo lý: nhân quý hữu tự tri chi minh*. Minh chẳng qua chỉ là một người phạm, ăn no rảnh rồi lại đi đánh với Sừ Phù. Loại việc một đám đánh nát mặt đất này, há có thể dùng thân thể xương thịt này làm? Cho nên bây giờ cả người mới đau nhức, cánh tay tê liệt, hai mắt thì mù, tất cả đứng là gieo gió gặt bão...

Còn nữa, đồ của mình thì nhất định phải cất kỹ, nhất định không được quăng lung tung. Trước đó hắc lấy thư tiến cử đặt trong ống trúc là muốn đánh tráo để bảo vệ chân kinh. Không ngờ, Hà Thái Lãng lại lấy được phong thư đó, đem qua còn đem ra làm trò trước mặt mọi người. Càng chết dở là, hắc lại không cất kỹ đi chứ! Kết quả chính là, lúc đệ tử Thượng Thanh dọn dẹp thì phát hiện ra phong thư tiến cử đó, đem giao cho Thi Thanh Văn.

Vì thế, sáng sớm nay Thi Thanh Văn liền đến phòng hắc, nói với hắc chuyện nhập môn. Thi Thanh Văn nhìn thấy hắc chỉ đơn giản thăm hỏi mấy câu

thương thế của hắn, rồi lập tức nói với hắn về quy củ thu đồ đệ của Thượng Thanh phái.

Đệ tử Thượng Thanh chia làm hai quan: Kiền Nguyên quan và Hoa Dương quan. Đệ tử Kiền Nguyên quan là học thuật luyện đan và nhạc, đệ tử Hoa Dương quan thì chuyên về bùa chú tấn công và pháp nguyên rửa. Mỗi quan có một quan chủ và năm vị cao công phụ tá, dẫn dắt đệ tử tu hành. Quan chủ Kiền Nguyên đương nhiên là Thi Thanh Văn, còn vị quan chủ Hoa Dương quan đã qua đời một năm trước, đến giờ còn chưa có người đảm nhiệm. Vị Tiết cao công mà Nhuận Sinh từng gặp qua tên đầy đủ là Tiết Hoảng Đô, là một trong năm vị cao công của Hoa Dương quan, hiện đang tạm giữ chức quan chủ. Đệ tử bình thường nhập môn, đều do Giám Viện kiểm tra tư chất, rồi mới quyết định xem nên vào quan nào tu hành.

Thi Thanh Văn nói xong những điều đó, tỏ ý xin lỗi nói: “Tiểu huynh đệ không tiếc tánh mạng bảo hộ 《Thượng Thanh chân kinh》, tệ phái vốn nên hậu tạ. Nhưng hiện giờ, Phương Trọng và Giám Viện đều đang bế quan, có chút chậm trễ, mong cậu thông cảm.”

Nhuận Sinh làm sao dám nhận lời tạ lỗi ấy, liền vội nói không có gì.

Thi Thanh Văn lấy phong thư tiến cử trong người ra, nói: “Đêm qua có đệ tử đem phong tiến hàm này giao cho ta, thì ra cậu là người có lòng tu đạo. Nếu cậu không chê, tạm thời ở lại tệ phái, đợi Phương Trọng xuất quan, sẽ xem xét. Ta thấy cậu nhân phẩm hơn người, là người có phúc, sau này nếu có thể đến Kiền Nguyên quan tu hành, quả thật là một chuyện tốt.”

Nhuận Sinh càng nghe lòng càng suy sụp, hắn cũng không biết nói gì, chỉ đành ngượng ngùng gật đầu.

Thi Thanh Văn thấy hắn như vậy, coi như hắn đã chấp nhận. Nàng cười cười, đứng dậy nói: “Tiểu huynh đệ, cậu cứ ở đây an tâm nghỉ ngơi, vừa rồi đại phu có nói với ta, mắt của cậu không có gì đáng lo, mấy ngày nữa sẽ khôi phục như trước.”

Nhuận Sinh vẫn gật đầu, nói: “Cảm ơn.”

Đợi Thi Thanh Văn đi rồi, Nhuận Sinh mới ai oán thở dài một cái, “Tự gây nghiệp... Sau này chẳng phải là nghỉ ăn thịt rồi sao?”

Hắn thật không biết làm thế nào, nghĩ cũng hiểu, hôm nay Thượng Thanh phái thu nhận hắn, cũng không phải bởi cái lý do đơn giản là hắn “nhân phẩm hơn người”. Trì Huyền cũng từng nói, nếu hắn từng tiếp xúc với 《Thượng Thanh chân kinh》, e là phải không hết quan hệ với Thượng Thanh phái. Thôi được thôi được, nghĩ nhiều cũng vô ích, cứ thuận theo tự nhiên đi. Thật ra chỗ này cũng rất tốt, sạch sẽ thanh tịnh, tiên khí nồng đậm, còn có rất nhiều người kỳ lạ thú vị.

Đúng lúc này, hắn chợt nhớ đến Giáng Vân.

Cô gái xuất quỷ nhập thần đó. Nói nàng là đồ ngọc, nhưng lại không giống. Có điều, cách nàng nói và hành động, cứ thật thà như thế, khiến cho người ta muốn cất tiếng cười tận đáy lòng. Hắn không khỏi nhớ lại đêm qua, ngón tay nàng mềm mại, hơi thở ấm áp... Trong lòng hắn một hồi rung động, nhưng tức khắc đè nén lại. Hắn đứng lên, hít sâu một hơi, ở trong phòng mò mẫm khởi động mấy vòng. Qua một lúc sau, hắn liền thấy chán. Hắn cũng chẳng lo mình có thấy gì hay không, liền quyết định ra ngoài đi dạo một lúc, hóng chút gió cũng tốt. Cứ như vậy dựa vào trí nhớ, hai tay mò mẫm, lần mò đi ra khỏi phòng.

Hắn vừa ra đến cửa phòng, chợt nghe một tiếng ngựa hí. Hắn giật mình, chỗ này là hành lang trước phòng khách, lấy đâu ra ngựa?!

Con ngựa kia đương nhiên là Giáng Vân biến thành, đêm qua nàng vẫn không quay lại chuồng, mà hóa thành mèo con, gác ở trước phòng Nhuận Sinh một đêm. Vừa rồi nàng nhìn qua cửa sổ, nghe rõ những gì Thi Thanh Văn nói với hắn. Thi Thanh Văn bảo hắn tu tiên, hắn vẫn chưa từ chối, trong lòng nàng đương nhiên rất mừng. Nhưng rồi nghe hắn than thở là sau này không được ăn thịt, nàng lại không vui. Từ sau khi nàng đắc đạo, thì không còn muốn ăn, bình thường chỉ cần hít gió uống sương là có thể dưỡng thân. Nhuận Sinh cố chấp việc ăn thịt thế này, nàng không sao hiểu nổi. Trong trí nhớ của nàng, mùi vị thịt rõ ràng nhất chính là một miếng máu thịt kia của Phổ Sát Tiên Quân, mùi vị đó từ sâu trong lòng nàng vẫn thấy sợ hãi. Thịt... Thật ra có cái gì ngon chứ?!

Nàng còn đang tức, đã thấy Nhuận Sinh ở trong phòng vận động, rồi đi ra cửa. Rõ ràng trong người còn mang thương tích, mắt không thấy đường, định đi đâu đây?! Nàng nghĩ, liền hóa thành ngựa, từ cửa sau đi ra.

Nhuận Sinh giật mình sững sờ một hồi lâu, mới đưa tay sờ sờ con ngựa. “Mì... là ngựa của ta à?”

Giáng Vân nghe vậy lập tức gật đầu.

Nhuận Sinh nhận thấy hành động của con ngựa, liền cười, nói: “Ngươi hiểu ta đang nói gì sao?”

Giáng Vân nhận thấy mình làm sai, lập tức lắc đầu.

Nhuận Sinh càng cười to, “Ha ha, ngựa ơi ngựa, không phải là mì thành tinh rồi chứ, ta sợ lắm đấy.”

Giáng Vân nghe câu ấy, liền lo lắng.

Nhuận Sinh vỗ vỗ cổ ngựa, nói: “Mì ở đây là tốt rồi, ta muốn đi dạo xung quanh đây, mì đưa ta đi được chứ?”

Nghe thế, chút bất mãn và lo lắng nho nhỏ vừa rồi trong lòng Giáng Vân đều tan biến hết. Nàng kích động vô cùng, gật mạnh đầu. Tiện đà hạ thấp người xuống để Nhuận Sinh lên ngựa.

Nhuận Sinh lần mò một phen, vừa ngồi xuống, con ngựa liền đứng thẳng người dậy, cất vó chạy đi.

Giáng Vân trong lòng vui vẻ, chân như đạp gió. Đệ tử Thượng Thanh nhìn thấy một người một ngựa đều kinh ngạc vô cùng. Giáng Vân lại chẳng để ý đến họ, chạy như bay qua các tòa ly cung.

Nhuận Sinh chỉ cảm thấy gió rít bên tai, cũng hơi hơi đoán được tốc độ của con ngựa. Hắn càng thêm khẳng định, con ngựa này không phải dịch mã. Trong trạm dịch của hắn, tuyệt đối không có con ngựa nào sức chạy tốt thế này. Nhưng mà, nếu không phải dịch mã, con ngựa này từ đâu ra, tại sao lại đi theo hắn? Lại nói, trong Thập Nhị Sứ Phù cũng có ngựa, chẳng lẽ là Sứ Phù?

Hắn còn đang mãi suy nghĩ, đột nhiên thấy con ngựa dừng lại. Tiếng gió bên tai vừa ngừng, hắn liền nghe thấy tiếng sáo, cùng tiếng lá trúc xào xạc nhẹ nhàng, du dương động lòng người.

Giáng Vân đương nhiên vì chú ý đến tiếng sáo này nên mới ngừng lại. Nàng cũng không hiểu âm luật, nhưng tiếng sáo này lại dễ nghe một cách thần kỳ, nhẹ nhàng rót vào tâm hồn nàng, thật sự vô cùng thoải mái. Nàng chậm rãi đi về phía trước, xuyên qua một mảnh rừng trúc xanh biêng biếc, cảnh tượng trước mắt lại khiến nàng ngây ra.

Sau rừng trúc là một hồ nước. Khắp xung quanh ven hồ là hoa Thủy Tiên. Mùa này, hoa nở rất đẹp, hương thơm tràn lên mũi. Trong tiếng sáo, chim chóc khẽ khàng đáp xuống đất, cá bơi ngấp nghé mặt hồ, vạn vật cứ như si như mê. Giữa trúc xanh hoa trắng, cạnh hồ nước xanh trong vắt, có một đệ tử Thượng Thanh phải đứng đó, tiếng sáo tuyệt vời kia, cũng do y thổi. Giáng Vân vừa nhìn thoáng qua đã nhận ra người đó, nàng hoảng sợ lùi lại hai bước, tay chân trở nên luống cuống.

“Sao vậy?” Nhuận Sinh mở miệng hỏi.

Tiếng sáo ngưng lại, trong nháy mắt, chim chấp cánh bay, cá lặn bốn hướng, không khí như mộng ảo vừa rồi bỗng chốc tan biến, trở nên cô quạnh. Một âm thanh cô quạnh như bầu không khí này vang lên, nói: “Là ngươi.”

Nghe tiếng nói ấy, Nhuận Sinh liền cười, “Tri Huyền đại ca.”

Người thổi sáo đúng là Tri Huyền. Y nhìn Nhuận Sinh, hỏi: “Mắt ngươi không nhìn được?”

Nhuận Sinh xoay người xuống ngựa, mò mẫm đi lên mấy bước, nói: “Vẫn chưa, nhưng không sao hết.”

Tri Huyền nhìn con ngựa của Nhuận Sinh, lặng im nghĩ một lúc, mở miệng nói: “Không phải ngươi có bảo kính sao, ánh sáng của kính chiếu một cái sẽ hết bệnh.”

Nhuận Sinh không hiểu y đang muốn nói gì, hơi ngơ ngẩn, “Hả?”

Đúng lúc này, chợt nghe bên cạnh vang lên một giọng nữ thanh thúy, “Ngươi không nói sớm!”

Nhuận Sinh phát hoảng, suýt chút nữa thì ngã sấp xuống. Tri Huyền đi đến đỡ lấy hắn, nhắc một tiếng, “Cẩn thận.”

Giáng Vân nghe thấy câu nói ấy của Tri Huyền, liền muốn lấy bảo kính ra, nhưng hình dạng con ngựa rất không tiện. Nàng nhìn xung quanh, sâu trong rừng trúc, cũng không có ai. Nàng liền yên tâm hóa thành hình người, lấy bảo kính rồi chạy đến cạnh Nhuận Sinh.

“Chỉ cần soi là được sao?” Giáng Vân ôm kính, lo lắng hỏi lại một câu.

Tri Huyền đỡ Nhuận Sinh ngồi xuống, gật đầu.

Nhuận Sinh kinh ngạc vô cùng, cô gái này, đúng là quý dị mà! Đến từ bao giờ không biết?! Hắn còn đang nghĩ, lại đột nhiên thấy trước mắt hào quang lóe lên, hắn vội vã nhắm mắt. Hào quang kia cũng không biến mất, ngược lại càng khuếch tán trong mắt hắn. Hắn do dự mở mắt ra, thì thấy một vầng sáng dịu nhẹ. Khi vầng sáng tan đi, cảnh vật trước mắt hắn liền hiện ra rõ ràng. Thu vào tầm mắt đầu tiên là thiếu nữ tóc đỏ mắt xanh kia. Nàng nâng một cái gương đồng, lo lắng nhìn hắn.

Giáng Vân thấy Nhuận Sinh mở mắt, liền đưa tay, khua khua trước mắt hắn, “Ngươi trông thấy tôi không?”

Nhuận Sinh đưa mắt nhìn tấm gương trên tay nàng, nhẹ nhàng mở miệng: “Ồ, đây là bảo kính à, lợi hại như thế!”

Giáng Vân nghe hắn nói thế liền hiểu là mắt hắn đã khôi phục, nên rất vui mừng, “Đúng vậy! Là pháp bảo ‘Thất Diệu Chiêu Minh Kính’, rất lợi hại! Tôi tìm được...” Nàng đang định nói “Tôi tìm được người hoàn toàn là nhờ nó.”, thì chợt nhận ra không ổn, vội vàng đem lời định nói nuốt vào.

“Cô tìm được bảo bối này thật trông dễ!” Nhuận Sinh cười hi hi, thay nàng nói nốt, rồi nhìn về phía Tri Huyền, “Tri Huyền đại ca, huynh lại cứu ta một lần nữa, đa tạ!”

Tri Huyền lắc đầu, bình thản nói: “Là nàng cứu ngươi. Không cần cảm tạ ta.”

Nhuận Sinh quay đầu, cười với Giáng Vân: “Cảm ơn cô, cô nương.”

“Tên tôi là Giáng Vân!” Giáng Vân lớn tiếng đáp.

“À, Giáng Vân cô nương.” Nhuận Sinh nghĩ ra gì đó, ngó nghiêng, nhìn xung quanh, “...ngựa của ta đâu?”

“Tôi chính là...” Giáng Vân đang định trả lời, lại nhận thấy không ổn. Mới rồi Nhuận Sinh đã nói đến việc ngựa thành tinh gì đó. Yêu tinh giống nhau, tất cả đều gây họa. Nếu để hần hiểu lầm sẽ không tốt lắm. Nàng nghĩ rồi nói tiếp: “Tôi cũng không biết...” Vừa nói nàng vừa dùng ánh mắt cảnh cáo Trì Huyền ở bên cạnh.

Trì Huyền có chút không hiểu, nhưng vẫn giữ im lặng, không vạch trần cũng không giải thích.

Nhuận Sinh cảm thấy giữa hai người có một bầu không khí kỳ lạ, bèn hỏi: “Hai người biết nhau?”

“Tôi với hần có thù.” Giáng Vân trả lời.

Nhuận Sinh hơi ngạc nhiên, hỏi Trì Huyền, “Thật không?”

Trì Huyền nghĩ sâu xa, “Có lẽ thế, ta không để ý.”

Giáng Vân dậm chân, “Rõ ràng là có!”

Trì Huyền trả lời: “Vậy có đi.”

Nhuận Sinh nghe tới đó bắt cười: “Trì Huyền đại ca, không thể nói chuyện với cô nương như thế.”

“Lòng nghĩ gì, miệng nói đó, không phải sao?” Trì Huyền nói.

“Khiến cô nương nhà người ta không nói lại được, là rất thất lễ.” Nhuận Sinh cười, nói với Giáng Vân, “Đúng không, Giáng Vân cô nương?”

Giáng Vân nghe vậy, lập tức gật đầu.

“Giáng Vân cô nương, cô nói xem thật ra là thù oán gì?”

“Huyết hải thâm cù!”

“Cụ thể là sao?”

“Hần diệt toàn tộc của tôi!”

Trì Huyền nghe câu ấy, nghiêm cẩn nói: “Cô nhận nhầm người.”

“Ta không nhầm, chính ngươi! Ngươi đã dùng ‘Tĩnh Linh Đẳng’ thu hồn phách của tộc nhân ta!” Giáng Vân lớn tiếng nói.

“Tôi không có ‘Tĩnh Linh Đẳng’...” Trì Huyền trả lời.

Nhuận Sinh nghe hai người tranh cãi, im lặng một hồi, ngửa mặt lên trời thở dài, “Khổ thật... cô nương tốt thế này...”

Giáng Vân vừa nghe câu đầu đã nhảy dựng lên hô: “Tôi không phải đồ ngốc!”

Trì Huyền gật đầu, “Ừ, cô ấy không phải.”

Nhuận Sinh cuối cùng cũng nhịn hết nổi, hần ôm bụng ngồi thụt xuống, cười ha hả.

“Có gì đáng cười!” Giáng Vân càng thêm tức.

Nhuận Sinh vừa cười vừa lắc đầu, “Không không không, ta mới là đồ ngốc, được chưa?”

Giáng Vân đương nhiên bất mãn kiêu lấy lệ như thế, lại làm ầm lên.

Trì Huyền nhìn hai người vui đùa ầm ĩ, khỏe môi phảng phất ý cười. Y mở miệng, nói: “Ta phải đi về, ở ‘Hoạn Long Trì’ này linh khí rất đậm, người thường không chịu nổi, các ngươi đừng đứng đây lâu quá.”

Dứt lời y liền bước ra khỏi rừng trúc.

“Trì Huyền đại ca!” Nhuận Sinh lên tiếng gọi y lại, “Huynh là đệ tử của Quan nào?”

Trì Huyền quay đầu, đáp: “Càn Nguyên Quan.”

“Ồ. Vậy vào Càn Nguyên Quan, có yêu cầu gì không?”

Trì Huyền nghĩ một lát, mới trả lời. “Ít nhất biết một loại nhạc khí.”

“Nhạc khí?” Nhuận Sinh nghĩ nghĩ, “Đơn giản nhất là loại nào?”

“Không rõ lắm.” Trì Huyền đáp xong, hơi gật đầu, rồi đi.

Nhuận Sinh vò tóc, “Nhạc khí... có chút rắc rối...” Hắn nghĩ, lại trông thấy Giáng Vân bên cạnh còn đang nhìn chăm chăm về phía Trì Huyền rồi đi, vẻ mặt không vui.

“Người cũng đi rồi, muốn báo thù cũng đã muộn.” Nhuận Sinh trêu chọc nói.

Giáng Vân ngược mắt, vẻ mặt hoàn toàn không cam lòng, “Tôi không có cách nào báo thù... Tôi sợ hắn...”

“Hả?”

“Người không sợ sao? Lúc tới gần hắn?”

“Không biết.” Nhuận Sinh cười nói, hắn nghĩ, rồi nói tiếp, “Ta lại cảm thấy, càng gần huynh ấy, trong lòng càng bình tĩnh. Không hổ là người tu đạo! Ha ha, được rồi, ta cũng về đây.”

Giáng Vân nghe vậy liền bước đến đỡ hắn.

Nhuận Sinh gật mình, “A... không cần, tự tôi có thể...”

“Bây giờ, nhất định tôi sẽ không phạm lại sai lầm ấy nữa.” Giáng Vân cẩn thận mở miệng, dùng giọng nói rất kiên định, “Tôi sẽ canh giữ bên người thật tốt, sẽ không rời đi, vĩnh viễn sẽ không...”

Nhuận Sinh nghe câu nói ấy, liền rung động. Đây chẳng phải lời ông lão trong đình đã nói sao, “Cả đời gần nhau, vĩnh viễn không rời”? Vậy mà... ứng nghiệm...

Mặt hắn cứ thế mà đỏ lên, nhưng vẫn tỏ vẻ vui đùa hỏi: “Thật sao?”

Giáng Vân gật đầu thật mạnh, “Đúng!”

Nhuận Sinh cười, một loại cảm giác rung động xa lạ từ đáy lòng dần lớn lên, hóa thành một con sóng khiến lòng hắn dập dờn.

“Đi thôi.”

Nhuận Sinh dứt lời vừa mới cất bước. Giáng Vân bên cạnh đột nhiên lên tiếng, “A, tôi... tôi phải đi trước!”

Nhuận Sinh kinh ngạc không thôi: “Hả?”

Giáng Vân cũng chẳng quan tâm phản ứng của hắn, nhanh như chớp chạy ra ngoài rừng trúc.

Nhuận Sinh nhìn bóng lưng nàng biến mất, có chút dờ khóc dờ cười. Ở đâu ra cái kiểu vừa hứa hẹn xong đã lập tức nuốt lời? Hắn có chút bức bối, lại hơi thấy mất mát, đúng lúc này, một con tuần mã chạy vội đến, đứng trước mặt hắn.

Hắn nhìn con ngựa, không khỏi vươn tay ra, chạm lên nhúm lông đỏ kỳ lạ trên trán nó, “Mày đó...” Hắn cười, cũng không nói tiếp, chỉ bảo: “Đi thôi!”

Hắn xoay người lên ngựa, con ngựa không cần hắn ra lệnh, liền nhẹ nhàng chạy ra ngoài rừng trúc...

---

* Người thông minh tự biết thân biết phận

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kỳ Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 25: Vô Thác

Giáng Vân đưa Chử Nhuận Sinh trở về phòng, rồi lập tức chạy đi hóa thành mèo con canh giữ ở trên song cửa sổ.

Nhuận Sinh liếc mắt nhìn con mèo nhỏ, trông thấy trên trán con mèo vẫn có một đốm lông đỏ, không khỏi buồn cười. Hắn đi đến bên cửa sổ, đưa tay sờ sờ đầu con mèo. Con mèo cũng không tránh, ngoan ngoãn cọ cọ vào tay hắn rất thân thiết. Hắn cười, nói: “Mèo con, bây giờ tao muốn cởi áo đi ngủ, chẳng lẽ mày còn muốn nhìn chăm chăm hả?”

Giáng Vân đương nhiên không hiểu, nàng hí hóp mắt, cả nửa ngày vẫn không không nhúc nhích.

Nhuận Sinh lắc đầu, đưa tay ôm lấy con mèo, nhẹ nhàng thả nó ra ngoài rồi đóng cửa sổ ngay.

Giáng Vân linh hoạt chạm đất, hoàn toàn không hiểu. Nàng lại nhảy lên song cửa sổ, lấy móng vuốt cào cào, tỏ ý không vui.

Nhuận Sinh nghe tiếng sần sật, cười vui vẻ. Hắn đương nhiên nhớ, có một cô gái từng khóc nói với hắn rằng hắn từng là thần tiên trên trời, còn nàng là vật cưỡi của hắn. Có lẽ không phải nói đùa.

Hắn cẩn thận nghĩ kỹ tên của vị thần kia, thì thảo gọi ra: “Phổ Sát...”

Trong nháy mắt nói ra tên này, lòng hắn tựa như có con sóng gợn lên. Thấp thoáng đâu đó đủ các hình ảnh hiện ra, khiến hắn choáng váng mắt một lúc.

Lúc này tiếng đập cửa lại vang lên. Hắn liền tỉnh lại, vừa mở cửa vừa trêu đùa: “Mày muốn nhìn thật à?” Nhưng mà nụ cười của hắn liền đơ ngay. Người đứng ở cửa không phải mèo con, không phải ngựa, cũng không phải cô gái, mà là thiếu niên tên Huyền Hòa kia.

Nhuận Sinh có chút xấu hổ, nhưng vẫn cười nói: “Có chuyện gì thế?”

Huyền Hòa hơi gật đầu, ánh mắt hạ xuống: “Chỉ đại ca, huynh muốn gia nhập Thượng Thanh phái sao?”

“Đừng vậy.”

Nghe câu trả lời, Huyền Hòa liền vui vẻ, “Thật tốt quá! Là Quan nào?”

“Càn Nguyên Quan đi.” Nhuận Sinh trả lời.

“Càn Nguyên Quan?” Huyền Hòa hơi chau mày, “Bùa chú tôi còn nắm chắc, về phần nhạc, luyện đàn thì...”

“Cậu cũng muốn nhập môn à?” Nhuận Sinh thấy hắn nói vậy, cười hỏi.

Huyền Hòa gật đầu.

“Ha ha, vậy cũng không tệ, sau này mọi người đều là huynh đệ, cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

Huyền Hòa hai mắt sáng rỡ, nói: “Chỉ đại ca, cho dù đi đến đâu, tôi sẽ đều canh giữ ở bên cạnh huynh, bảo vệ huynh an toàn.”

“Hả?” Nhuận Sinh giật nảy. Đang yên đang lành, tự dưng nói gì thế?

Huyền Hòa cũng không giải thích, cười cáo từ.

Nhuận Sinh trong lòng mờ mịt nhìn Huyền Hòa rời đi, thấy hắn bước tập tễnh, thì lắc đầu cười khề. Hắn đang định đóng cửa, vừa cúi đầu thì đã thấy con mèo nhỏ đứng đó, nó ngừng đầu trừng mắt nhìn hắn.

Nhuận Sinh tủm tỉm cười nói với con mèo: “Không cho vào.” Dứt lời hắn nhanh tay đóng cửa lại.

Giáng Vân giận dữ, chồm lên cửa, càng nghĩ càng tức, đang muốn phá cửa sổ vào, thì đột nhiên cả người bị nhấc bổng lên. Giáng Vân đang nổi nóng, định xòe móng mà cào, quay đầu lại, liền thấy một cô bé con tầm sáu bảy tuổi đang nhìn mình chăm chăm. Ánh mắt cô bé không hề có ánh sáng, đờ đẫn tựa như người chết. Giáng Vân cả kinh, cảm thấy không tốt, liền vùng khỏi tay cô bé, nhẹ nhàng rơi sang một bên.

Cô bé thấy thế, ngây ngô gọi: “Meo meo...”

Giáng Vân chỉ cảm thấy lớp lông trên mình đều dựng đứng, hai ba bước đã tháo chạy lên trên mái hiên, cẩn thận đề phòng.

Đúng lúc đó, một người phụ nữ từ từ đi đến, dắt tay cô bé, “Tiểu Thúy, đừng chạy lung tung, ngoan đi đến đại phụ nha.” Người phụ nữ nói xong, dắt cô bé rời đi.

Giáng Vân đứng trên mái hiên, nhìn hai mẹ con đó rời đi, qua một lúc mới bình tĩnh lại. Chắc chắn không nhầm, cô bé kia, không phải vật sống... Đại phụ? Là loại đại phụ gì nhỉ?

Tuy rằng cảm thấy nghi hoặc, nhưng Giáng Vân không tìm hiểu thêm. Nàng bình tĩnh lại, nằm trên mái nhà, yên lặng canh giữ.

...

Qua mấy ngày, mọi việc bình yên.

Nhuận Sinh nhớ đến lời hẹn ba ngày kia, liền mượn của đệ tử Thượng Thanh phái hai mươi văn tiền, đi gặp ông thầy tướng. Hắn vừa ra khỏi cửa, tự nhiên đụng phải con tuần mã kia. Nhuận Sinh cũng không nói lời nào, cứ thế để con ngựa đưa mình đi.

Chưa tới nửa ngày, hắn đã đến đình hóng mát cạnh “Hi Khách Tuyền”. Trong đình, vẫn có đám đông tụ tập như cũ. Hắn đem con ngựa buộc ở một bên, chen vào trong đám người.

Ông thầy tướng số vừa trông thấy hắn đến, liền cười nói: “Anh bạn trẻ, cậu đến rồi. Thế nào? Lão đây tính có đúng hay không?”

Nhuận Sinh cười hi hi, đưa ra mười văn tiền.

Ông lão vuốt vuốt râu, vừa lòng cười. “Giờ cậu tin rồi. Lão đây thiết khẩu trực đoạn, không sai được.”

Nhuận Sinh gật đầu, “Đại sư quả nhiên lợi hại. Ông lại xem cho tôi lần nữa, được không?” Hắn nói xong, lại đưa ra mười văn tiền.

Ông lão nhìn hắn cười tủm tỉm, “Thế nào? Cậu định xem mối nhân duyên này về sau sẽ thế nào à? Ày, anh bạn trẻ, chuyện nhân duyên, rất huyền diệu. Nếu không một lòng chân thành, làm sao có thể biết được điều tuyệt vời. Nếu mới đầu đã biết kết quả, chẳng phải cực kỳ mất thú vị sao?”

Nhuận Sinh bị ông ta nói có chút ngượng, hắn ngồi xuống bên cạnh, nói: “Tôi đâu có muốn xem nhân duyên nữa! Lần này, thật ra tôi đến để xem tiên duyên!”

Ông lão nghe vậy, có chút ngạc nhiên, “Ồ, cậu muốn tu tiên?”

“Cứ coi vậy đi.” Nhuận Sinh đặt mười văn tiền trong tay lên bàn, cười nói, “Đại sư, ông xem thử giúp tôi, kiếp trước có phải tôi là thần tiên hay không.”

Mọi người vây xem xung quanh nghe thế, cười rộ lên.

Ông lão nhìn hắn, lại nhìn mười văn tiền trên bàn, hỏi: “Phải thì sao? Không phải thì sao?”

Nhuận Sinh cười đáp: “Phải hay không cũng như nhau, tôi chỉ hỏi thế thôi.”

Ông lão gật đầu, “Được.” Ông ta nhặt ba đồng tiền trên bàn bỏ vào lòng bàn tay, hai tay úp vào nhau, lắc lư một hồi, sau đó, đem đồng tiền thả rơi xuống mặt bàn. Ngay lúc ông lão đang định quan sát đồng tiền, liền nghe ba tiếng vang, ba đồng tiền lia cứ vậy vờ ra. Lão kinh hãi, ngược mắt nhìn Nhuận Sinh.

Nhuận Sinh cũng ngây người nhìn. “Đại sư... đây là?”

Ông lão lại nhặt ba đồng tiền, nhắm mắt suy nghĩ sâu xa một lát, lặp lại lần nữa, nhưng đợi ông gieo tiền, ba đồng tiền vẫn vờ vụn như cũ.

Đám người vây xem thấy vậy, đều ngạc nhiên hô to.

Ông lão vuốt râu, cau mày nói: “Anh bạn trẻ, thật hung hiểm.”

“Hả?” Nhuận Sinh nhìn sáu đồng tiền vờ vụn trên bàn, cười nói, “Chẳng lẽ kiếp trước tôi thật sự là thần tiên? Lợi hại tới mức trời cũng không cho tính?”

Ông lão cười nói “Cậu thông minh đấy. Có điều, nếu kiếp trước cậu là thần tiên, kiếp này sao lại là phạm nhân? E là cậu...”

Nhuận Sinh cau mày, “À, vậy hắn giống như tuồng diễn, phạm vào luật trời, đây xuống làm người.”

Ông lão nhìn hắn cười, nói: “Anh bạn trẻ, nếu là như vậy, cậu phải làm sao?”

“Còn có thể làm sao?” Nhuận Sinh trả lời, “Nên làm thế nào thì làm thế đó. Phải rồi, đại sư, tôi muốn vào Thượng Thanh phái tu tiên, lần trước ông nói tôi là kỳ tài tu tiên, không lừa tôi chứ?”

“Anh bạn trẻ, lão làm sao có thể lừa cậu.” Ông lão đứng lên, nói, “Lão còn biết, cậu sẽ muốn vào Hoa Dương Quan.”

“Hả?” Nhuận Sinh nói. “Tôi rõ ràng muốn vào Càn Nguyên Quan.”

“Thiết khẩu trực đoạn, lão đây nói Hoa Dương thì chính là Hoa Dương.” Ông lão cười.

Nhuận Sinh đang định hỏi nguyên nhân, thì đã thấy hai gã đệ tử Thượng Thanh phái từ xa chạy đến, vừa trông thấy ông lão, liền cung kính ôm quyền hành lễ, kêu: “Đoạn cao công. Tiết cao công mỗi ngày trở về chủ giảng kinh văn.”

Cao công?! Nhuận Sinh kinh ngạc. Trách không được ông lão này có thể ở Mao Sơn mở quán đoán mệnh, thì ra, ông ta cũng là cao công!

Ông lão vuốt vuốt râu, cười nói với Nhuận Sinh: “Anh bạn trẻ, đừng nghĩ lão là ông già gàn, cũng chỉ có cái danh ‘Cao công’. Lão đây là một trong năm vị cao công của Hoa Dương quan, Đoạn Vô Thác. Lão đây vừa ý cậu, sau này hãy vào chỗ lão đi. Ha ha ha...”

Ông lão nói xong, cười cất bước rời đi. Nhưng trông ông ta cả thân hình mơ hồ, chỉ thoáng cái đã biến mất trong chỗ sương khói mịt mù.

Nhuận Sinh sững sờ thật lâu, “Đoạn Vô Thác? Thật đúng là tên để đoán mệnh...” Hắn bắt đầu đi, “Làm vậy mà, còn nói ta muốn nhập Càn Nguyên quan!”

....

Việc phát sinh sau đó hoàn toàn ngoài dự kiến của Nhuận Sinh. Vốn là, đời chương môn phương trượng và giám viện xuất quan, mới chính thức thương nghị việc hán nhập môn. Nhưng chỉ sau vài câu của Đoạn Vô Thác kia, việc nhập môn của hắn liền được quyết định. Hơn nữa, thiết khẩu trực đoạn, Hoa Dương quan.

Ngày ngày hôm đó, hắn bị mời khỏi phòng khách, đưa đến phòng đệ tử Hoa Dương quan. Hiện nay thiên hạ không yên, thế nhân không có lòng đi tu đạo, phòng trống ở Thượng Thanh phái rất nhiều. Căn phòng của đệ tử này rộng rãi sáng sủa, ở giữa đặt một bàn bốn ghế, sát tường có xây một cái giường ghép, bên trên đặt bốn tấm bồ đoàn để ngồi. Nhuận Sinh bắt đầu nhìn căn phòng tinh tươm đến nhột nhột, chậm chạp thay quần áo đệ tử Thượng Thanh, lòng không cam tình không nguyện đi đến đại điện Hoa Dương quan.

Trước kia hắn cũng nghe nói, Hoa Dương quan Quan Chủ qua đời, hiện giờ trông coi nội sự vụ là năm vị Cao Công. Trong lòng hắn thầm nghĩ: e là năm người này cũng không ai phục ai, thế mới không chọn ra được Quan Chủ.

Hắn vừa vào đại điện, liền thấy năm kẻ “không ai phục ai” kia.

Ngồi ở giữa là vị tạm thời giữ chức Quan Chủ Tiết Hoàng Đô. Bên tay trái là một trung niên nam tử dáng người to béo, thoát nhìn cũng không giống người tu đạo, lại có mấy phần tương tự thương nhân. Bên tay phải Tiết Hoàng Đô, là một người phụ nữ gầy, trông khoảng chừng hơn ba mươi. Nhưng hai má hõm xuống, sắc mặt vàng vọt, dưới hai mắt còn ẩn ẩn hắc khí. Dung mạo không xấu, nhưng sắc mặt như vậy, còn thêm khí âm tà, khiến người nhìn lạnh người.

Nhuận Sinh trong lòng thầm kêu mấy tiếng đáng tiếc, vừa quay đầu, nhìn đến người ngồi ngoài cùng bên phải liền ngẩn người. Đó là một thiếu niên diện mạo thanh tú, nếu chỉ nhìn bề ngoài, sợ là còn nhỏ tuổi hơn Nhuận Sinh. Hắn mặt mày vui vẻ, thấy Nhuận Sinh nhìn mình, liền mở miệng nói: “Đoạn cao công vốn không thu đệ tử, bây giờ lại phá lệ cho ngươi. Xem ra ngươi nhất định là kỳ tài tu tiên, trăm năm khó gặp.”

Nhuận Sinh cũng chẳng biết đáp thế nào, đành ngẩn ngơ cười cười.

Thiếu niên kia gạt đầu, cười nói: “Ta họ Trương, tên chỉ một chữ Duy. Theo quy củ, ngươi cần gọi ta một tiếng ‘Cao công’.”

“Trương cao công” Nhuận Sinh đáp.

Trương Duy nghe xong, nhìn Đoạn Vô Thác ở cuối phía trái cười: “Đoạn cao công, ngài nói một chút xem, đệ tử này có năng lực gì mà có thể làm đệ tử nhập môn của ngài.”

Đoạn Vô Thác cười ha ha, hắn vuốt râu, liền mồm đáp: “Không thể nói, không thể nói...”

Tiết Hoàng Đô ngồi giữa ho khan vài tiếng, nói: “Đoạn cao công, đệ tử này của ngài tuy là do ngài tiến cử, nhưng quy định nhập môn của Hoa Dương quan, vẫn phải giữ.”

“Giữ.” Đoạn Vô Thác sáng khoái nói, “Nhuận Sinh, con đi thu dọn một chút, chuẩn bị thử luyện nhập môn.”

Nghe các gọi vô cùng thân thiết kia, Nhuận Sinh rung mình một cái. Hắn ngược mắt nhìn Đoạn Vô Thác, rồi lại dời ánh mắt về phía Tiết Hoàng Đô, cung kính nói: “Tiết cao công, không biết thử luyện này là?”

Tiết Hoàng Đô nghe câu hắn hỏi, mày hơi hơi giãn ra, trên mặt mang theo nét ôn hòa, “Phàm là đệ tử vào Hoa Dương quan, cần phải đi ‘Tiên nhân động’, lấy một viên linh châu. Trong động có ba cửa, dùng để khảo nghiệm đệ tử. Nếu ngươi có thể thuận lợi lấy được linh châu, thì xem như chính thức bước vào Hoa Dương quan.”

“Vâng...” Nhuận Sinh vừa nghe, trong lòng mừng thầm: không thông qua, chẳng phải là không cần vào sao?

“Ài, Tiết sư đệ, đây chính là đồ nhi của ta, ngươi xem, nếu không, một cửa thế nào?” Đoạn Vô Thác vươn một ngón tay, híp mắt nói.

Sắc mặt Tiết Hoàng Đô liền thay đổi, “Đoạn cao công, nghi thức nhập môn của Hoa Dương quan làm sao có thể qua loa như vậy?!”

“Ngươi làm cho hắn không nhập môn được, chẳng phải lão nhân ta không thu được đồ đệ sao? Ta mặc kệ, một cửa.” giọng điệu của Đoạn Vô Thác cực kỳ ăn vạ, hoàn toàn chẳng có chút nào phong phạm “Cao công”.

Tiết Hoàng Đô dĩ nhiên hết nói, chỉ đành nhìn trái nhìn phải xin ý kiến.

“Đoạn cao công đã mở miệng, đương nhiên phải nể mặt.” Trương Duy nói: “Tiết cao công, một cửa thì một cửa. Có điều, một cửa này do tôi bày, thế nào?”

“Ồ, người này? Cái này thật hiếm...” Đoạn Vô Thác tủm tỉm cười nói, “Người thân là cao công, thế không phải khi dễ hậu bối sao?”

Trương Duy đứng dậy, ôm quyền mà cười, “Văn bối thật sợ hãi, Đoạn cao công sao lại nói lời ấy?”

“Thuận miệng nói thôi, không cần để ý.” Đoạn Vô Thác nói, “Có điều, một chọi một, đồ nhi này của ta rõ ràng chịu thiệt. Không bằng thế này, ba chọi một, thế nào?”

Trương Duy cười nói: “Đoạn cao công không phải muốn tự mình ra tay chứ?”

“Làm gì có.” Đoạn Vô Thác cười hi hi đứng dậy, “Thực ra ra còn có hai người nữa muốn thu làm đồ đệ. Từng người thử luyện thì thêm phiền, cứ làm một lần cho xong, mọi người đỡ mệt.”

“Không biết hai người kia là?” Tiết Hoàng Đô nghe đến đó liền mở miệng hỏi.

Đoạn Vô Thác vuốt vuốt chòm râu, cười nói: “Một người là thiếu niên tóc hồng mấy hôm trước lên núi, tên là Huyền Hòa.”

Tiết Hoàng Đô nghe vậy, gật gật đầu, lại hỏi: “Còn một người kia?”

“À, người kia mọi người đều biết. Là thủ tịch đệ tử Hoa Dương quan năm đó: Trì Huyền.”

Đoạn Vô Thác vừa nói ra mọi người đều kinh.

Nhuận Sinh nghe xong cũng sửng sốt. Không ngờ, Trì Huyền lại là thủ tịch đệ tử của Hoa Dương quan? Oa, có thể bị đẩy đến Càn Nguyên quan, không hiểu là đã đắc tội bao nhiêu người? Hắn nghĩ tới đó, mỉm cười thờ dãi.

“Đoạn cao công, Trì Huyền hần...” Trên mặt Tiết Hoàng Đô lộ vẻ khó xử.

“Năm đó hần chính là đồ nhi của Quan Chủ, đáng tiếc sau khi Quan Chủ qua đời, không người dám nạp hần làm đồ đệ. Càn Nguyên quan chủ trời sanh tính tình ôn hòa hiền hậu, mới cố mà làm. Bây giờ lão đầu nhi ta thay các người giải quyết phiền toái lớn này, các người làm sao còn nói lảm nhảm vậy?”

“Được.” Người trả lời, là Trương Duy. “Không ngờ, Đoạn cao công lại có đảm lược thu Trì Huyền làm đồ đệ... Tôi cũng muốn xem hộ thân cương khí của hần, ba chọi một, cũng thú vị.”

Mấy vị cao công còn lại trao đổi ánh mắt, liền cùng chung nhận thức.

“Vậy cứ theo ý Đoạn cao công đi. Thử luyện ở ‘Tiên nhân động’ thì giao cho Trương cao công xử lý.” Tiết Hoàng Đô đứng dậy, nhìn Nhuận Sinh một cái, “Làm hết sức đi.”

Nhuận Sinh ngước mắt, hành lễ với Tiết Hoàng Đô.

“Tốt lắm, đồ nhi, qua chỗ sư phụ, sư phụ sẽ dạy người bí quyết quá quan, ha ha ha!” Đoạn Vô Thác nói mấy câu, liền dẫn Nhuận Sinh đi.

Đến ngoài cửa Nhuận Sinh mỉm cười gọi một tiếng: “Sư phụ!”

Đoạn Vô Thác vẻ mặt cười cười, lên tiếng, “Ừm!”

Nhuận Sinh không khỏi bất đắc dĩ, hần bước lên mấy bước, cười nói: “Có phải người đã sớm biết nguyên nhân con muốn vào Càn Nguyên quan hay không?”

Đoạn Vô Thác cười ha ha, “Thiết khẩu trực đoạn, trên đời có chuyện gì lão đây không tính ra. Thế nào, phần đại lễ này của sư phụ, con có hài lòng hay không?”

Nhuận Sinh nói: “Chẳng lẽ con thật sự kỳ tài như vậy? Khiến người bỏ vốn lớn thế này?”

Đoạn Vô Thác khẽ nhướng nhướng mắt, giọng nói giảo hoạt, “Không thể nói, không thể nói!”

Ra vẻ thần bí như vậy, khiến Nhuận Sinh thực không biết làm sao. Nhưng dù có thế nào, cuối cùng vẫn thuận theo lòng mình, cũng không nên oán hận gì cả. Hần ngửa đầu, nhìn lên mái nhà. Trên mái nhà, có một con mèo ngồi đó, nó nghiêng đầu nhìn Nhuận Sinh. Hần cười, nhỏ giọng tự nói một câu: “Đúng thật là không thể nói mà...”

.....

*Vô thác: không sai.

Q.2 - Chương 26: Lá Bùa

Một ngày hồi hã, lúc Nhuận Sinh về phòng đã vô cùng buồn ngủ. Đoạn Vô Thác nói muốn truyền cho hắn bí quyết thông quan, kết quả là lời hắn chạy loạn khắp núi, nói toàn chuyện trời nam đất bắc. Xong việc, lão còn cười tùm tùm dặn một câu: thân thể mạnh khỏe, chính là nền móng để tu đạo, trở về ngủ sớm đi.

Nhuận Sinh thật sự là dở khóc dở cười. Hắn bắt đắc dĩ đẩy cửa phòng ra, lại thấy trong phòng có người.

Hắn vui vẻ cười, gọi một tiếng: “Trì Huyền sư huynh!” Rồi quay sang bên kia, cười nói: “Huyền Hòa.”

Trì Huyền vẻ mặt vẫn thanh lãnh, chỉ khẽ gật đầu, không nói lời nào. Huyền Hòa vừa thấy Nhuận Sinh thì kích động vô cùng, hắn tập tễnh đi đến trước mặt Nhuận Sinh, vẻ mặt rạng rỡ nét cười, nói: “Chữ đại ca, huynh đã về.”

Nhuận Sinh hơi cau mày: “Là Chữ sư huynh chứ? Mới đó mà đã không giữ quy củ rồi?”

Huyền Hòa nghe vậy, lại mang theo vẻ rạng rỡ đó kêu: “Chữ sư huynh!”

Nhuận Sinh cười, nói: “Ôi, đùa thôi! Thế nào, có gì cần giúp đỡ sao?”

Huyền Hòa có chút hoảng sợ, vội vàng lắc đầu: “Không dám phiền sư huynh.”

“Khách khí cái gì.” Nhuận Sinh vỗ vỗ vai hắn, tiện đà nhìn Trì Huyền cười, “Trì Huyền sư huynh, huynh sẽ không khách khí với đệ chứ?”

Trì Huyền im lặng, nhìn hắn.

Chẳng lẽ không vui? Nhuận Sinh không khỏi có chút áy náy. Trì Huyền từng là thù tích đệ tử của Hoa Dương quan, mặc dù không biết tại sao lại bị đưa sang Căn Nguyên quan, nhưng xem thái độ của chư vị Cao Công, có thể nói y ở Hoa Dương quan cũng chẳng tốt gì. Bây giờ miễn cưỡng đem y kéo về, đúng là có chút...

Hắn đang suy nghĩ thì Trì Huyền lại bước đến. Huyền Hòa thấy vậy, hơi kinh hãi, cuống quýt lùi lại mấy bước, đứng sau lưng Nhuận Sinh. Nhuận Sinh trông Huyền Hòa phản ứng thế còn tưởng chuyện gì to tát, cũng không khỏi hoảng sợ.

“Ta ngủ sát đầu này.” Trì Huyền đột nhiên mở miệng, chỉ vào chiếc giường ghép dưới cửa sổ, nói như thế.

Nhuận Sinh giật mình, trông theo tay Trì Huyền. Cái giường ghép này ít nhất có thể nằm mười người còn phải chia sao? Thích ngủ đâu thì ngủ đó. Có điều, đối với Trì Huyền, hắn không sao đem câu ấy nói ra được. Hắn hắng cổ, nói: “Được.”

Nhuận Sinh quay đầu, nhìn Huyền Hòa phía sau mình, “Còn cậu?”

Huyền Hòa sợ hãi nhìn Trì Huyền một cái, “Góc trong cùng...”

“Ồ, ta sẽ ngủ giữa.” Nhuận Sinh cười nói.

Trì Huyền nghe xong, gật đầu rồi qua một bên bắt đầu sửa sang đồ đạc.

Nhuận Sinh và Huyền Hòa đồng thời thở phào, hai người nhìn nhau, không khỏi nở nụ cười. Lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một tiếng mèo nũng nịu kêu. Nhuận Sinh với Huyền Hòa đồng thời quay đầu, nhìn ra phía cửa.

Chỉ thấy một con mèo con đứng ngay ngoài cửa, đang muốn bước vào.

Nhuận Sinh thấy vậy vội vàng bước nhanh đến ôm lấy con mèo: “Mày làm sao lại đến nữa? Tao đã bảo là không được vào.” Hắn mang theo ý cười, trách mắng.

Con mèo này đương nhiên là Giáng Vân biến thành, nàng nghe câu ấy trong lòng thật mất mát, nhìn về phía Huyền Hòa.

Huyền Hòa cười khiêu khích, tỏ vẻ lực bất tòng tâm.

Giáng Vân trông nụ cười ấy mà lòng giận không nén nổi. Nàng nhảy khỏi lòng Nhuận Sinh, lao qua. Huyền Hòa bị bất ngờ không phòng kịp, liền ngã xuống đất trong một tư thế xấu hổ. Nhuận Sinh thấy thế vội vàng chạy đến định bắt con mèo. Nhưng ai ngờ con mèo thân hình linh hoạt, mấy lần đều tránh được.

“Con cún chết toi, ngươi tưởng ta không dám đánh trả sao?!” Huyền Hòa giận, quát.

Giáng Vân đang muốn cãi lại, thì nhớ ra bộ dáng hiện tại của mình, đánh phải cố gắng ngậm miệng, chuyển sang động thủ.

Trong nhất thời, cả phòng loạn thành một mớ, tình thế vô cùng lộn xộn. Huyền Hòa liều mạng mà trả đòn. Con mèo con thì tránh trái né phải, tìm cơ hội công kích. Nhuận Sinh một bên ngăn Huyền Hòa, một bên ráng sức mà bắt mèo. Trì Huyền thì mất điếc tai ngơ vẫn tiếp tục sửa sang đồ của mình.

Sau một hồi gà bầy chó sủa, Giáng Vân vẫn bị ôm ra khỏi phòng.

Nhuận Sinh về mặt bắt đắc dĩ đứng ngoài cửa. Hắn bế con mèo lên cao, nói: “Nhìn không ra là mày còn rất dữ. ...Nhu vậy, lần trước mày còn đánh đổ cháo của tao, giờ định đền thế nào?”

Giáng Vân nghe thế càng thêm tức, móng vuốt quơ quơ tỏ vẻ cào loạn.

“Ồi chà chà...” Nhuận Sinh hô to gọi nhỏ nói tay, chỉ thấy con mèo linh hoạt đứng sang một bên, trừng mắt nhìn hắn. Hắn xoa xoa mu bàn tay, ngồi xuống cười nói: “Chà, như thế là chơi xấu. Hắc hắc, có chơi xấu cũng vô ích, đền cháo cho tao.”

Giáng Vân trong lòng uất nghẹn, lại không thể cãi lại, chỉ đành dậm mạnh chân.

“Coi mày thế này, bắt đền cháo trứng hăn là làm khó mày.” Nhuận Sinh cười xấu xa, “Thế này đi, đi bắt con cá đến đây. Bắt được sẽ cho mày vào nhà.” Hắn nói xong liền cười đứng dậy, không chút do dự đóng cửa phòng lại.

Giáng Vân bỏ nhào vào trên cửa, vuron móng cào loạn. Cái quái gì thế. Bắt cá? Ta đi đâu mà bắt được cá chứ!!! Nàng nào loạn nửa canh giờ thì thấy đèn trong phòng tắt, dần dần cũng không còn tiếng động. Tuy bất mãn, những ngẫm lại những ngày trước, đành cắn răng nhịn. Nàng ở ngoài cửa nằm xuống, lỗ tai áp sát mặt đất, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ước chừng đến nửa đêm, nàng bị một âm thanh cực nhỏ làm thức giấc. Vừa ngẩng đầu liền thấy bướm bướm đầy trời, nhẹ nhàng bay múa. Đang trời đông giá rét, bướm bướm ở đâu ra? Nàng đứng dậy, tập trung nhìn kỹ, hoảng sợ nhìn ra đó không phải bướm mà là vô số lá bùa cất thành hình bướm bướm. Những lá bùa đó từ từ bay đến, đúng là quý dị.

Giáng Vân nhún người nhảy lên, lao về phía mấy lá bùa mà xé nát. Nhưng mà những mảnh bùa bị xé nát kia rất nhanh chóng tụ lại tiếp tục bay chập chòn.

Cái trò gì đây? Giáng Vân nghĩ một lát, nhìn khắp xung quanh, chẳng lẽ có người theo dõi? Vậy thì không thể biến hóa được. Nàng còn đang nghĩ khổ sở, đã thấy lá bùa này từ từ đến gần cửa sổ, giống như muốn bay vào. Nàng kinh hãi, không biết làm sao cho phải. Đột nhiên, lá bùa bị một lực lượng vô hình đẩy bật ra, lao đảo bay sang một bên. Những lá bùa khác cũng không lại gần nữa, chậm rãi bay xa.

Hử? Sao lại thế? Giáng Vân vô cùng khó hiểu, nàng đi đến cạnh cửa, cẩn thận nhìn vào trong khe cửa. Chỉ thấy trên chiếc giường ghép kia, duy có Trì Huyền là còn chưa ngủ. Sắc mặt y yên bình nhắm mắt ngồi đó. Giáng Vân đang muốn nhìn kỹ hơn, lại cảm thấy một cỗ linh khí thanh thấu lan đến, lạnh lẽo bức người, nàng không khỏi lui về phía sau mấy bước.

Cương khí hộ thân. Nàng nhớ lại mấy lần trước chạm mặt với Trì Huyền, nếu không đến gần thì sẽ không bị cương khí ảnh hưởng. Chắc do tu vi của y không đủ. Nhưng lúc này, cương khí thể nhưng phát động, cũng có mấy phần cảm giác áp bách như của Quảng Chiêu ngày trước. Không sai, cương khí hộ thân của Quảng Chiêu phải thế này mới đúng. Giáng Vân không nhịn được mà tán thưởng.

Khoan? Làm sao lại đi khen kẻ thù?! Nàng liền phui ngay ý nghĩ này, nghĩ đến thứ khác. Chắc, Quảng Chiêu người ta chuyển thế, còn biết ban đêm ngồi đá tọa. Chủ nhân của mình làm sao lại không biết phải chăm chỉ tu luyện nhỉ? Cứ thế này, đến bao giờ mới thành tiên đây! Nàng càng nghĩ càng phiền, bất tri bất giác liền suy nghĩ cả đêm.

....

Sáng sớm hôm sau, Đoạn Vô Thác đến đánh thức ba người dậy đưa đến trước động tiên nhân.

Chỉ Nhuận Sinh nhìn bầu trời còn chưa tỏ, trong lòng thầm kêu khổ.

Huyền Hòa ở bên cạnh dụi dụi mắt, ngáp. Lúc hắn còn là pháp bảo, cũng không cần phải ngủ, cuối cùng lúc này hắn đã hiểu phạm nhân yếu ớt đến mức nào. Không ngủ sẽ mệt, không uống sẽ khát, không ăn sẽ đói, lại còn chưa nói đến cái vụ ngũ cốc luân hồi phiền toái. (ý là vụ tiêu hóa)

Trì Huyền thì thật bình tĩnh, giống như đã quen thế này. Ánh mắt y sụp xuống, nhìn qua có vẻ rất khiêm tốn.

Đoạn Vô Thác vuốt râu, theo thứ tự đánh giá ba người, ánh mắt dừng lại chỗ con mèo nhỏ cách đó không xa một lát, rồi sau đó mới chậm rãi mở miệng: “Không phải dặn mấy đứa mang binh khí sao? Đâu rồi?”

Nhuận Sinh về mặt rất vô tội: “Không có binh khí thì mang làm sao.”

Đoạn Vô Thác bắt đắc dĩ nhìn sang Huyền Hòa.

Huyền Hòa khinh thường đáp: “Ta chính là binh khí, còn mang cái khác làm gì?”

Đoạn Vô Thác càng bắt đắc dĩ hơn, tiếp tục nhìn Tri Huyền.

Tri Huyền bình thân nói: “Kiếm tôi gây.”

Đoạn Vô Thác ngửa mặt lên trời thở dài, “May mà lão đã sớm tính ra thế này!” Lão vừa dứt lời, liền tìm kiếm trong người, đem ra ba quả mứt táo. “Đây, mỗi đứa một viên.”

Nhuận Sinh lấy một quả táo, cười nói: “Sư phụ thật sẵn sàng, biết con chưa ăn điểm tâm.” Hắn cười, định đem quả táo bỏ vào miệng.

Đoạn Vô Thác liền giữ chặt tay hắn, nói: “Vội cái gì. Đây là “Chú Táo” lão phu mất cả một đêm mới làm được. Để cho con dùng lúc nguy cấp.”

“Chú táo?” Nhuận Sinh giờ quả táo lên tí mĩ nhìn.

“Ha Ha, Nhuận Sinh, thứ con cần học rất nhiều. Có cái gì không hiểu thì tốt nhất là hỏi Tri Huyền sư huynh của con.” Đoạn Vô Thác cười.

“Ngài mới là sư phụ.” Tri Huyền nói, giọng bình thân không gợn.

Đoạn Vô Thác ngăn người, “Chắc, sớm đã nghe tên nhóc này nói chuyện khác nghiệt, quả nhiên không giả.” Hắn đưa quả mứt táo cho Tri Huyền, “Ăn mứt táo, miệng cũng ngọt một chút.”

Tri Huyền nhìn cũng không nhìn quả táo đó, nói: “Ăn cũng không dùng đến.”

Đoạn Vô Thác lắc đầu cười khỏ, vẻ mặt đau thương dựa vào Nhuận Sinh bên cạnh, hạ giọng nói: “Đồ đệ tốt... sư phụ hi sinh rất lớn nha ....”

Nhuận Sinh không nói gì.

“Đó là nói chú pháp trên quả táo.” Tri Huyền đương nhiên nghe được lời ấy, liền bổ sung một câu.

Đoạn Vô Thác vẻ mặt thoáng chút nghiêm túc, “Xem ra con đã luyện hóa tiềm thân, không chịu khống chế của chú pháp. Tuổi còn trẻ có tu vi như vậy, khó trách không ai dám thu con làm đồ đệ. May mà lão đây còn có chút đạo hạnh, ha ha, quả táo này con cầm, có dùng hay không, ăn xong mới biết được.”

Tri Huyền nghe vậy cũng không nói nhiều, nhận lấy quả táo.

Đoạn Vô Thác đem quả cuối cùng đưa cho Huyền Hòa. Không cười mà nói: “Thời gian đã không sai biệt lắm. Ba đứa con đi vào động đi. Tuy rằng trong động chỉ có một quan, nhưng người thiết quan là Trương cao công, mọi việc phải cẩn thận chút...”

“Sư phụ, ngài không phải nói có bí quyết muốn chỉ cho con sao?” Nhuận Sinh xen mồm hỏi.

Đoạn Vô Thác gãi gãi đầu, “Có sao? Lão nói thế à? Ài, giờ cũng không kịp chỉ...”

Nhuận Sinh thật hết chỗ nói.

Đoạn Vô Thác thấy thế, cười tùm tùm đưa tay đẩy hắn vào trong động, “Con vào đi thôi, có cái gì không biết thì hỏi Tri Huyền sư huynh của con.”

“Làm sao lại hỏi sư huynh chứ? Ngài làm sư phụ thế đấy à?!” giọng nói bất mãn của Nhuận Sinh từ trong động vọng ra.

Đoạn Vô Thác đứng ngoài cửa động, cười gật đầu. Đợi hai người còn lại cũng vào động, nụ cười liền biến mất, ánh mắt cũng nặng nề.

Lúc này, con mèo con ở cách đó không xa chạy đến, cũng muốn vào động. Lại bị một cổ sức mạnh vô hình chắn bên ngoài. Giáng Vân không hiểu, thử lại mấy lần, vẫn không có kết quả. Nàng đang định dùng sức thử lại, bên tai liền vang lên tiếng lá bùa. Nàng quay đầu, chỉ thấy bùa buồm buồm đầy trời, bay tán loạn như tuyết.

Đoạn Vô Thác nở nụ cười, nói: “Trương cao công, đây là người không đúng rồi. Sao lại lấy bùa này đến giám thị đồ nhi của ta?”

Lá bùa buồm buồm bỗng nhiên lên tiếng, “Đoạn cao công, ngài cũng vừa mới cho Chú Táo. Rất công bằng, không phải sao?”

Đoạn Vô Thác sờ sờ râu, nói: “Trương cao công, giờ thì lão cũng hiểu, tại sao người lại xa lánh Tri Huyền.”

Lá bùa không đáp, yên lặng bay.

Đoạn Vô Thác lắc đầu, “Thượng thiện nhược thủy, nhu nhược bất tranh. Cảnh giới này, quá khó khăn.”

Lá bùa nấn ná một hồi, rồi bay đi mất.

Giáng Vân ở một bên nghe mà đầu óc mờ mịt, nàng nghi hoặc quay đầu nhìn sơn động đen như mực. Xem ra, lúc này cũng chỉ có thể đợi...

Q.2 - Chương 27: Đánh Cờ

Nhuận Sinh bị đẩy vào trong động, tuy trong lòng bất mãn nhưng qua một lát cũng không so đo nữa. Sau khi Trì Huyền và Huyền Hòa đi vào, ba người bắt đầu đi vào sâu trong động.

Nhuận Sinh đi cuối cùng, Huyền Hòa đi giữa, bước chân chậm chạp, nghiêng ngả loạng choạng. Đi cái kiểu này nhìn thấy giống trẻ con mới tập đi. Nhuận Sinh biết nếu đi đến đờ, đó là làm nhục hắn. Đi theo thế này mới là thượng sách.

Ba người càng đi vào trong, động càng tối, qua một lát còn không thấy rõ năm ngón tay. Tiếng nước trong động trong veo, bất chợt có giọt rơi xuống, thấm vào áo. Trên đất cũng trơn trượt, đi qua khó khăn. Huyền Hòa cùng Nhuận Sinh đều bước chậm chạp, dè dặt cẩn thận. Duy có Trì Huyền không hề để ý, vẫn bước đi như trước.

Nhuận Sinh phát hiện Trì Huyền đi xa, đành phải lên tiếng gọi hắn. “Đệ nói này Trì Huyền sư huynh, thỉnh thoảng huynh cũng chiếu cố hai đứa đệ một chút đi.”

Trì Huyền nghe vậy, liền quay lại.

Nhuận Sinh nghe thấy y quay lại, liền kéo Huyền Hòa, theo tiếng động đến bên cạnh y. Mang theo ý cười hỏi: “Sư huynh, huynh rất rành chỗ này sao?”

Trì Huyền nói: “Lần đầu tiên ta đến.”

“Không phải nói đệ từ nhập môn đều phải vào động thử luyện sao. Sư huynh từng là...” Nhuận Sinh nghĩ nghĩ, cũng không nói nốt câu sau.

Trì Huyền tự mình nói tiếp: “Lúc nhỏ ta được Hoa Dương quan chủ thu dưỡng, chưa làm lễ nhập môn, đương nhiên cũng không phải qua thử luyện.”

“Huynh chưa nhập môn?” Nhuận Sinh kinh ngạc, “Họ nói huynh là thủ tịch đệ tử của Hoa Dương quan.”

“Hiểu lầm thôi.” Trì Huyền trả lời.

Y vừa dứt lời, trước mắt mọi người đột nhiên sáng ngời. Huyết động vừa rồi còn tối đen đột nhiên đan đầy điểm sáng lấp lánh. Có vậy mới trông rõ, tường đá lồi lõm, nơi đầm nước trong veo có ngàn vạn điểm sáng long lanh, sóng nước nhuốm long lanh, đẹp đến tuyệt trần.

Nhuận Sinh còn chưa kịp tán thưởng. Chợt thấy hoa sen trong đầm nước trước mặt nở rộ, một bàn cờ từ từ hiện lên, lơ lửng trên mặt nước.

Trương Duy an vị phía bên kia đầm, nhìn ba người trước mắt cười. Phía sau hắn dây mây mọc thành một mảnh. Cây dây mây xanh biếc thích mắt, trên đó mọc vô số quả. Những quả này nhắc tới cũng lạ, quả nào quả nấy to cỡ trứng gà, trong suốt, lấp lờ óng ánh. Nói vậy, đây chính là “Linh Châu” mà mây vị cao công đã nhắc đến.

Nhuận Sinh ôm quyền hành lễ, thưa: “Trương cao công.”

Trương Duy hỏi lễ, cười nói: “Xưa nay, tìm đường trong bóng tối nơi đây cũng là thử luyện trụ cột của đệ tử nhập môn. Các người đi một đoạn vừa rồi cảm giác thế nào?”

Nhuận Sinh thấy Trì Huyền và Huyền Hòa không nói gì, đành tiếp tục đáp lời, “Đệ tử may mắn không phải qua cửa thử nhất này. Mong rằng Trương cao công thủ hạ lưu tình.”

Trương Duy gật đầu, “Ta đã đáp ứng Đoạn cao công, đương nhiên sẽ không làm khó dễ các người. Một quan định thắng thua. Các người hãy đấu với ta một ván cờ đi.” Hắn thoáng trông qua bàn cờ lơ lửng trên mặt nước, cười nói, “Đề cả thì phiền quá, nửa bàn đi.” Dứt lời, hắn nhẹ nhàng khua tay áo. Những ô vuông trên bàn cờ nhất thời liền mất đi một nửa. “Các người đi trước.” Hắn nói xong, một hộp cờ đen liền xuất hiện trước mặt Nhuận Sinh.

Chơi cờ? Nhuận Sinh bất đắc dĩ nói với hai người kia: “Ta không biết.”

Huyền Hòa nghe vậy, hơi kinh ngạc. Nhưng rất nhanh, hắn liền hiểu được, hắn lắc đầu mở miệng nói: “Đệ cũng chỉ biết chút xiu.”

“Có biết chơi cờ hay không không phải vấn đề...” Trì Huyền nhìn bàn cờ giữa đầm nước, nói.

Nhuận Sinh theo ánh mắt của y nhìn qua, bàn cờ trên mặt đầm, cách bờ phải hơn một trượng. Có muốn chơi cờ thì cũng phải chạm được đến bàn cờ mới được. Chắc, Trương cao công này miệng thì nói sẽ không làm khó bọn họ, mà ra đề cũng thật xảo quyệt. Đánh cờ trên nước, độ khó rõ ràng không như việc chỉ tìm đường trong bóng đêm, xem thế nào cũng không phải dùng để khảo nghiệm đệ tử nhập môn. Nghĩ tới đó, Nhuận Sinh vô cùng bất đắc dĩ.

nhìn về phía Trì Huyền.

“Còn không hạ cờ sao?” Trương Duy cười nói, “Đến trưa thử luyện sẽ kết thúc, nếu không phân thắng bại, ta chỉ có thể mời chư vị rời khỏi Hoa Dương quan.”

Nhuận Sinh vò vò đầu, bỏ đi, vẫn là vào Càn Nguyên quan đi.

Lúc này, Trì Huyền cầm lấy hộp quân cờ, phi thân lên. Chỉ thấy chân y đập nhẹ lên đóa sen, thân hình vô cùng linh động, nháy mắt liền đến trước bàn cờ. Y nâng tay hạ cờ, quân đen rơi xuống trên bàn cờ vang lên một tiếng dễ nghe.

Trương Duy vẫn ngồi bên bờ kia như trước, hắn không trông thấy bàn cờ, nhưng thái độ dường như biết rõ. Ngón tay hắn nhẹ nhàng nâng, một quân cờ trắng hạ xuống sát quân đen.

Trì Huyền hạ quân bên cạnh.

Trương Duy hạ đối diện, tiện đà cười nói: “Trì Huyền, người chơi cờ với ta kiểu này, không thấy mệt sao? Về bên bờ kia nghỉ chút đi.” Hắn nói xong, ổng tay áo gạt qua. Hoa sen trong đầm nháy mắt hóa thành mấy lá bùa, chìm vào trong nước.

Trì Huyền nương theo đà cuối, nhảy lên, đập trên bàn cờ. Hạ một quân, tấn công.

Trương Duy thấy thế, cau mày, trong miệng niệm khế mấy câu. Đột nhiên, quanh thân hào quang như tấm lụa, đánh thẳng về phía Trì Huyền. Trì Huyền đành tránh đi, chân y vừa rời bàn cờ trong nháy mắt. Trương Duy liền thu tay lại, bàn cờ dâng lên cao mấy thước. Trì Huyền thấy vậy đành dùng hết sức lực mà đáp xuống bên bờ.

Nhuận Sinh vốn đã ngồi xuống đất, tỏ vẻ đứng ngoài xem. Giờ lại thấy Trì Huyền bị bức lui, hắn không khỏi cau mày đứng dậy. Hắn từng ở trên đại điện Hoa Dương quan nghe Trương cao công này nói qua là muốn thử xem cương khí hộ thân gì đó của Trì Huyền. Nhưng hôm nay thử luyện, rõ ràng là không muốn cận chiến với Trì Huyền. Làm khó kiểu này, thắng không cần đánh.

Huyền Hóa thấy Trì Huyền trở về, lập tức tiến lên, lấy hộp quân cờ đến.

“Đề ta thử.” Hắn nói xong, liền bước lên một bước, thì thầm: “Bát phương phong tỵ, cửu tiêu tổn sinh.” Hắn niệm xong, gió xoáy nổi lên bốn phía, vòng quanh người hắn. Huyền Hóa dưới chân điểm nhẹ, nương theo sức gió. Hắn nhảy đến phía trước bàn cờ. Nhìn nhìn ván cờ, hạ cờ, vây quân.

Trương Duy mỉm cười, nói: “Thì ra đều là mang nghệ nhập môn. Ta đây cũng không cần quá khách khí.” Hắn dứt lời, trong nháy mắt đột nhiên xuất hiện vô số bướm bướm, đôn dập tỵ về phía Huyền Hóa.

Đàn bướm này tuy rằng không đả thương người, nhưng làm người ta hoa cả mắt, quấy nhiễu hành động. Huyền Hóa xua tay, gạt thế nào cũng không đuổi được lũ bướm, đành nói nhìn, ngay cả ngó thấy bàn cờ cũng khó. Trong lòng hắn sinh giận, miệng niệm hóa trảo chú. Lúc lửa sinh ra, vạn con bướm bốc cháy, biến thành tro tàn. Hắn đang âm thầm cao hứng, ngọn lửa lại chớp tắt ngay. Hắn chỉ thấy sức lực cả người cứ như bị lửa thiêu rụi, thân thể bỗng chốc mất cân bằng, rơi xuống đầm nước phía dưới. Ngay lúc khẩn cấp này, Trì Huyền phi người lên đón lấy Huyền Hóa, kéo hắn lên bờ.

Huyền Hóa há to mồm thở phì phò, mệt mỏi chịu không nổi. Trì Huyền đón lấy hộp quân cờ, đang định xuống lần nữa. Nhuận Sinh lại mở miệng, nói: “Trì Huyền sư huynh, ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc đi.”

Trì Huyền quay đầu, nhìn hắn.

Nhuận Sinh vẻ mặt cười cười, hắn đi đến cạnh đầm nước, ngửa đầu nhìn bàn cờ. Hắn đã sớm nghe nói là chơi cờ quan trọng nhất là tính toán. Bây giờ, bọn họ ngay cả cờ đều không nhìn tới, riêng việc với đến bàn cờ cũng đã phải dùng hết sức, nói gì đến tính. Cứ thế này, hắn là thua chắc rồi. Thua là việc nhỏ, nhưng thua không phục lại là một chuyện khác.

Nhuận Sinh ngược mắt, nhìn về phía Trì Huyền, hạ giọng cười: “Đệ vừa không biết chơi cờ, vừa không biết tiên thuật. Huyền Hóa bệnh nặng mới khỏi, thân mình suy yếu. Thế nên, Trì Huyền sư huynh, ngay từ đầu huynh đã định một mình ứng phó rồi, phải không?”

“Phải.” Trì Huyền trả lời.

Nhuận Sinh tỏ vẻ bất đắc dĩ, “Nhưng mà sư huynh lại quên, bản thân huynh ở Hoa Dương quan đắc tội không ít người. Vị Trương cao công này từ đầu đến cuối, đều là nhắm vào huynh.”

Trì Huyền im lặng.

“Ông ta sẽ không cho huynh thắng.” Nhuận Sinh cười, nói: “Ván cờ này, đệ đệ đánh có vẻ tốt hơn.”

“Người?”

Nhuận Sinh cười từ trong lòng lấy ra viên Chú Tảo, cắn một miếng nhỏ, vừa ăn vừa nói: “Ông ta thế nào cũng phải cho sư phụ mấy phần mặt mũi đúng không? Đệ cũng không tin, ông ta có thể đánh đệ rút xuống nước.”

Hắn ăn ăn, chợt thấy đan điền sinh ra một cỗ khí nóng, tỏa ra khắp huyết mạch. Cả người đột nhiên tràn đầy khí lực, lại không còn cảm giác đói khát nữa.

mệt. Hấn cười cười, ăn nốt miếng còn lại. Nói với Huyền Hóa: “Ăn quả táo đi.”

Huyền Hóa tuy không hiểu, nhưng lập tức nghe theo. Đợi lúc nuốt xong miếng táo, cảm giác thoát lực vừa rồi hoàn toàn biến mất, hấn nhanh chóng đứng lên, mừng rỡ.

“Trông cậu có vẻ không sao.” Nhuận Sinh cười nói, “Đi, ra đằng kia làm tấm gương đi.” Hấn chỉ vào phía đối diện mặt bàn cờ, nói.

Huyền Hóa gật đầu, đưa tay chỉ về chỗ đó, nói: “Huyền thủy sinh u trạch, tích tích nhược minh kính.”

Ngay đó liền thấy nước trong đầm bay lên tụ lại một chỗ, biến thành một tấm thủy kính. Trên mặt kính chiếu rõ chiến cục.

Trương Duy nhìn thấy thủy kính, cười nhẹ, khua tay áo. Thủy kính chớp mắt tan ra, không còn tồn tại. Huyền Hóa nhú mày, trong lòng không vui, đang muốn thêm pháp thuật, lại bị Nhuận Sinh ngăn lại.

Nhuận Sinh cười nói: “Mỗi nước một lần, đừng lãng phí pháp lực.” Hấn quay đầu, lại nói với Trì Huyền: “Sur Huynh, nước tiếp theo hạ ở đâu?”

“Hạ ở bên cạnh quân trắng vừa hạ là được.” Trì Huyền nói.

“Hiểu.” Nhuận Sinh gật đầu, hấn cầm hộp cờ, nói: “Làm phiền sur huynh đưa đệ qua đó.”

Trì Huyền nhìn hấn, trầm mặc một lát rồi nói: “Giao cho người.” Dứt lời, y đặt tay phía sau lưng Nhuận Sinh, dùng sức đẩy một cái.

Nhuận Sinh mượn lực, bay vút lên không trung, hấn học theo cách vừa rồi của Trì Huyền, bước chân lên bàn cờ, ổn định thân hình. Sau đó cúi người, hạ một quân.

Trương Duy nhìn Nhuận Sinh đứng trên bàn cờ, hơi hơi nhú mày, đang muốn đưa tay cản trở. Lại nghe Nhuận Sinh hô: “Trương cao công, tôi cũng không phải thủ tịch đệ tử hay mang nghề nhập môn gì hết, ngài nhất định phải giơ cao đánh khẽ đó.”

Trương Duy nghe xong, thu tay, hấn nhìn Nhuận Sinh nghiêng nghiêng ngả ngả đứng trên bàn cờ, lẳng lặng suy nghĩ một lát, nở nụ cười. Hấn chỉ tay một cái, hạ một quân.

“Huyền Hóa, gương” Nhuận Sinh hô.

Huyền Hóa nghe vậy, liền tiếp tục thi pháp. Ngay khi thủy kính hình thành, vô số bướm bướm tụ lại, che kín mặt kính. Trì Huyền thấy thế, đưa tay vào đầm nước, vớt lên một vốc nước trong. Miệng y khẽ ngâm vài câu, hắt nước lên không. Bọt nước tung lên xua tan đám bướm kia. Y nhìn thoáng qua mặt kính, nói “Ban”.

“Ban?” Nhuận Sinh cầm lấy quân cờ, vô cùng bất đắc dĩ, “Không hiểu!”

“Phía trên bên trái quân đen vừa rồi.” Trì Huyền nói.

Nhuận Sinh nghe vậy lập tức nhìn lại.

Cứ như vậy, qua một canh giờ, một nửa bàn cờ đều kín quân. Nhuận Sinh đã sớm không có chỗ đặt chân, đành phải lấy một tay chống đỡ, trông chúi trên bàn cờ. Trong lòng hấn thầm kêu khổ, cho dù có ăn quả táo kia, giữ cái tư thế này cũng không thể chống đỡ được bao lâu.

Trương Duy tay cầm quân cờ trắng, cười nói: “Về mặt pháp thuật, mấy vị đều là trời phú. Nhưng về mặt đánh cờ, cần thời gian rèn luyện. Kỳ lực thế này, sao thắng được ta.”

Bờ bên kia, Huyền Hóa và Trì Huyền chống lại pháp thuật của Trương Duy, đã mệt không chịu nổi. Trì Huyền lấy ra quả Chú Táo vừa rồi, suy nghĩ một chút, đưa cho Huyền Hóa. Huyền Hóa nhìn quả Chú Táo kia, chậm chạp không tiếp. Trong lòng hấn tràn đầy khiếp sợ, thậm chí còn lui về phía sau mấy bước.

Trương Duy nở nụ cười, “Thế nào? Còn chưa đi sao?”

Trì Huyền đứng lên, đi đến cạnh đầm nước ngẩng đầu nhìn ván cờ qua thủy kính. Quân đen sớm bị quân trắng áp chế, không còn lực phản kích. Lấy sức cờ của y, dù có miễn cưỡng đánh tiếp, cũng e là... Y cúi đầu, nhìn Chú Táo trong tay. Trước giờ tất cả Chú Lực, đến gần y đều hóa thành hư vô. Cho dù quả táo này có khả năng tăng lực, nhưng đối với y, chỉ sợ cũng không có tác dụng gì. Có điều, chuyện tới nước này, chỉ đành thử một lần.

Nghĩ tới đó, y nuốt quả táo trong tay. Ngay trong chớp mắt, một luồng khí tức ấm áp tràn ra khắp người, tuy nói là có tác dụng tăng lực xua mệt, nhưng hóa ra lại không chỉ như vậy. Sức mạnh này không phải đến từ Chú Táo, mà là đến từ phía ngoài cơ thể. Y chợt thấy trong đầu một mảnh hỗn loạn, có thứ gì đó bị Chú lực dẫn dắt tới, nhiễu loạn thần thức của y.

Huyền Hóa thấy Trì Huyền khác thường, đang định bước lên thăm hỏi, chợt thấy một cỗ khí thanh tịnh lan tràn ra, bức hấn lùi mấy bước.

“Cương khí hộ thân?” Huyền Hóa tự nói.

Trì Huyền nhắm mắt, theo thói quen hít thở, muốn ổn định cỗ lực đang xao động này. Bất đắc dĩ cương khí hộ thân kia tràn ra bốn phía, không hề bị

quản chế.

Trương Duy ở bờ bên kia cũng đứng dậy, chú ý cảnh tượng trước mắt.

Nhuận Sinh đang đầu khỏ chống chọi, cũng không phòng được luồng sức mạnh kia quét nhẹ qua. Trong lòng hắn chấn động, tay buông lỏng, rơi vào trong đầm nước.

“Chừ sư huynh!” Huyền Hòa không khỏi kinh hô.

Tri Huyền nghe tiếng, mở mắt, chỉ thấy cảnh tượng trước mắt vô cùng quỷ dị. Trước mắt y, không phải là Tiên Nhân Động, mà là mênh mông biển lớn. Nước biển đen ngòm như mực, ẩn dấu vô tận sát khí, giống như đã từng gặp. Y không biết vì sao, trong lòng chỉ nghĩ đến: xuống nước.

Huyền Hòa bên kia vừa muốn xuống nước, lại nghe “Ào” một tiếng, đã không thấy bóng dáng Tri Huyền.

.....

Dưới đầm nước, tối đen lạnh như băng. Nhuận Sinh không biết sao lại thấy sợ hãi. Hắn từ nhỏ ham chơi, nghịch nước bơi lặn đều thông thạo, nhưng bây giờ, hắn lại sợ hãi. Trong đầu hắn hiện lên cảnh tượng quỷ dị. Nước sâu đen ngòm, ánh mắt dữ tợn, mùi máu tươi gay mũi... Hắn ở khi nào đã trải quá chuyện này?

Hắn trong lúc sợ hãi đã quên phải làm gì. Cảm giác hít thở không thông khiến hắn dần dần vô lực. Lúc này, cổ lĩnh khí thanh thấu vừa rồi nhanh chóng lan vào trong nước, xua tan hắc ám. Cái cảm giác này, so với sự sợ hãi kia còn quen thuộc gấp trăm lần. Trong lúc hắn hoảng hốt trước mắt lại xuất hiện một mảnh khối trắng.

Trong làn khói trắng lượn lờ mông lung, hắn thấy một bàn cờ. Trên mặt đầy kín các quân cờ đen trắng, hắn rõ ràng không biết chơi cờ, lại có thể xem hiểu thế cờ, quân trắng ở thế yếu, quân đen thắng hiểm. Nghe thấy, có người dùng âm thanh lạnh nhạt bình tĩnh, nói: “Tiên quân hảo kỳ nghệ, bổn tọa cam bái hạ phong.”

Khi hắn cố gắng muốn nhìn khuôn mặt người nọ, trước mặt lại khôi phục một mảnh hắc ám. Trong bóng tối, có người xuất hiện trước mặt hắn, kéo hắn lại.

Tri Huyền... Hắn không khỏi cười trong lòng. Nháy mắt sau đó, hắn bị lôi lên mặt nước. Không khí ào vào lồng ngực một khắc kia, hắn ho kịch liệt.

Tri Huyền nỗ lực đem Nhuận Sinh đưa đến bên bờ, bản thân y cũng thở hổn hển.

Huyền Hòa nhìn hai người, trong lòng vội vã, lại không biết làm sao cho phải.

Trương Duy thấy thế, đang muốn qua bờ xem xem, lại phát hiện mình không động được nửa phần pháp lực. Quanh thân vẫn như cũ tràn đầy linh khí thanh tịnh kia, ngăn chặn sở hữu chú pháp.

Lúc này, Nhuận Sinh đứng lên, hắn ổn định hơi thở, từ từ đi đến cạnh mép nước. Ngẩng đầu nhìn thủy kính trên cao. Không biết vì sao, bây giờ, ván cờ trong kính kia đột nhiên thật đơn giản. Hắn biết bước tiếp theo nên đi thế nào, thậm chí, biết làm sao để thắng.

“Trương cao công...” Nhuận Sinh mở miệng, nói, “Hạ toàn bàn đi...”

Trương Duy không vui, nói: “Người nói cái gì?”

Nhuận Sinh mỉm cười, nói: “Hạ toàn bàn, ngài còn có ba phần thắng.”

Trương Duy nhìn Nhuận Sinh bên bờ kia, trong lòng lại thấy không yên.

....

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kỳ Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 28: Thân Ân [Thượng]

Giáng Vân ở ngoài cửa động Tiên Nhân đợi hơn nửa ngày, trong lòng vô cùng sốt ruột, nàng không ngừng đi qua đi lại ở trước cửa động, đôi lúc lại nhìn vào bên trong. Đoạn Vô Thác ở một bên ngồi trên tảng đá, thân nhiên như thường. Trong miệng lão khẽ ngâm nga dân ca, ngón tay nhẹ nhàng gõ nhịp trên đầu gối.

“Mèo con, mi lại đây.” Đoạn Vô Thác đột nhiên mở miệng, nói với con mèo.

Giáng Vân nghe vậy, trong lòng không vui, ngoảnh đầu đi không thèm để ý lão.

“Mèo con, mi không phải phạm vật, vì sao lại đến đây?” Đoạn Vô Thác sờ sờ chòm râu, nói như vậy.

Nghe câu ấy, Giáng Vân giật mình, trừng mắt nhìn thẳng Đoạn Vô Thác.

Đoạn Vô Thác trên mặt mang theo ý cười, nhảy khỏi tảng đá, chắp tay sau lưng thung thảng đi đến trước mặt con mèo, đang muốn nói gì, lại thấy đám người Chử Nhuận Sinh từ trong động một hàng đi ra. Nhuận Sinh cùng Trì Huyền cả người ướt đầm, Huyền Hóa thì trông mệt mỏi cực kỳ, được hai người kia dìu đi. Ba người tuy rằng chật vật, nhưng vẻ mặt lại rất vui thích. Đoạn Vô Thác liếc mắt nhìn bảo châu được nắm trong tay ba người, cười gât đầu.

Giáng Vân nhún nhảy vài ba cái liền đến bên cạnh, cọ vào chân Nhuận Sinh. Nhuận Sinh nhìn thấy mèo con, cười nói: “Mày vẫn chờ ở đây à?”

Mèo con kêu mấy tiếng ngọt ngào, như là đáp lại.

Đoạn Vô Thác mở miệng, nói: “Mấy đứa đều mệt mỏi rồi, mau về nghỉ ngơi đã. Ta sẽ gặp các con sau.” Lão nói xong, bước vào trong động.

Nhuận Sinh thấy lão vào động, cũng không hỏi. Quay đầu liền cười nói: “Đói thật, trở về thay quần áo ăn cơm thôi!”

Huyền Hóa vừa nghe hai chữ ăn cơm, liền tục gật đầu, “Đúng đúng.”

Giáng Vân nghe thế liền chạy đi, nhanh như chớp đã không thấy bóng. lát sau, một con tuấn mã chạy đến, đứng ở trước mặt ba người.

Nhuận Sinh nhìn con ngựa trước mặt, buồn cười, “A, đến thật đúng lúc.” Hắn quay đầu, vỗ Huyền Hóa nói, “Mau lên ngựa đi.”

Con ngựa nghe vậy, lui về sau mấy bước, nhìn Huyền Hóa hằm hằm.

Huyền Hóa tròn mắt nhìn nó một cái, nói: “Lườm cái gì, ta cũng chả thèm!” Hắn hạ giọng nói: “Chủ... Khụ... Chử sư huynh, huynh cứ cười đi.”

Con ngựa vui rạo rục đi lên trước mấy bước, khom người.

Nhuận Sinh thấy thế, liền mang theo chút giảo hoạt cười, nói: “Trì Huyền sư huynh, huynh mệt mỏi rồi, có muốn...”

Con ngựa nhảy dựng lên, lui về sau mấy trượng, như lâm đại địch.

Trì Huyền thở khè một tiếng, nói với Nhuận Sinh: “Đừng nào loạn nữa, mau lên đi.”

Nhuận Sinh cười đáp: “Thế không được, đã là sư huynh đệ, đương nhiên sướng khổ cùng chịu. Huống chi, đệ còn là người ít thương tích nhất...”

Con ngựa nghe tới đó, chân đạp mạnh một cái, sau đó quay đầu chạy xa.

Nhuận Sinh không hiểu gì nhìn về phía con ngựa rồi đi, chỉ một lát, đã thấy con ngựa kia kéo theo một chiếc xe chạy lại. Hắn không khỏi ngăn người, cảm giác trong lòng thật khó nói. Hắn chậm rãi đi đến bên cạnh con ngựa, sờ sờ cổ nó, thấp giọng cười nói: “Đồ ngốc.”

Giáng Vân trong lòng bất mãn, quay đầu đi. Cái gì đồ ngốc. Biện pháp vẹn cả đôi đường thế này không phải ai cũng nghĩ ra được đâu! May mà nàng còn chút bản sự có thể hóa vật đổi hình, nếu không đúng là bị chủ nhân làm khó!

“Đường núi vẫn không thể đi xe được.” Giọng nói của Trì Huyền đột nhiên vang lên, giống như một chậu nước lạnh dội xuống đầu Giáng Vân.

Huyền Hóa cười trên nỗi đau của người khác, nói: “Đúng là đồ ngốc.”

Giáng Vân quay đầu nhìn xe ngựa, lại nhìn đường núi gập ghềnh, liền ừ ừ.

Nhuận Sinh lại nói: “Không phải không thể, cùng lắm là xóc nảy chút thôi.”

Con ngựa bỗng chốc vui mừng ngay, vô cùng đắc ý.

Huyền Hóa thấy vậy, liền sửa lời: “Chử sư huynh nói rất có đạo lý.”

“Vậy lên xe đi”

“Vâng”

Trì Huyền nhìn sự việc trước mắt phát triển một cách quỷ dị, bình thản nói: “Ta đi.”

“Sư huynh, đừng lãnh đạm như thế, lên xe ngồi đi.” Nhuận Sinh cười đi đến đỡ tay Trì Huyền.

Trì Huyền nhanh nhẹn tránh đi, nói: “Vô phúc tiêu thụ, các người cứ tự nhiên.”

“Đừng mà, người ta cũng có ý tốt.” Nhuận Sinh vẫn không buông tay, hoàn toàn không nhìn con ngựa ở bên cạnh đang liều mạng lắc đầu.

Huyền Hòa nhìn phản ứng của con ngựa, nhẹ giọng cười nói: “Thì ra mi cũng sợ...” Hắc nói xong, kéo thân mình moi một bước lên, giúp Nhuận Sinh khuyên nhủ, “Trì Huyền sư huynh, lên xe đi.”

Trong nhất thời, ba người một ngựa ở trước cửa động ồn thành một đám, tiếng cười vui kia truyền vào trong động. Đoạn Vô Thác nghe thấy cũng tự cười ha ha.

“Thú vị, thật đúng là thú vị.” Lão vừa đi vừa nói, bóng tối dày đặc trông động dường như không hề ảnh hưởng đến hành động của lão.

Qua một lát, lão đã đến trước đầm nước kia. Bốn phía lấp lánh ánh sáng tựa như lúc này. Bàn cờ lơ lửng trên đầm nước, quân đen quân trắng kín mặt bàn, dưới ánh sáng trở nên long lanh rực rỡ. Trương Duy lơ lửng trên mặt nước, mày cau chặt, nhìn tổng thể cuộc cờ.

“Trương cao công, đám đồ đệ của ta thế nào?” Đoạn Vô Thác mở miệng nói.

“Rốt cuộc hắc là ai?” Trương Duy ngẩng đầu, nói.

“Người thường.” Đoạn Vô Thác cười đáp.

“Người thường? Vậy thì Chú tảo của ngài có vấn đề.” Trương Duy thả người nhảy đến trước mặt Đoạn Vô Thác, nói.

“Trương cao công, xem ra người thua rất không cam lòng.” Đoạn Vô Thác cười nói.

Trương Duy thở dài, nói: “Đêm qua tôi khiển sử phù thử bọn họ, chỉ biết là về mặt tu vi thì Trì Huyền còn trên tôi. Thua ở đạo pháp thì tôi không có lời nào để nói. Nhưng ván cờ này...”

Đoạn Vô Thác ngược mắt, liếc qua ván cờ kia một cái, lập tức cũng nhíu mày: “Quân đen...”

“Là đồ nhi báo bối kia của ngài.” Trương Duy cười cười, “Sức cờ thế này, trên dưới Mao Sơn, e là không người nào có thể đánh với hắc. Hắc thật sự mới mười tám tuổi sao?”

Đoạn Vô Thác trầm mặc một lát, nói: “Trên Chú tảo thì là ‘Dẫn Hồn Chú’ “

Trương Duy giật mình, “Đoạn cao công, đó là cấm chú.”

Đoạn Vô Thác bước đi, đập nước mà đi đến trước bàn cờ, ” ‘Dẫn Hồn Chú’ có thể dẫn hồn lực thiên, địa lên người, bị chú này, không chỉ có thể hết một tầng lực, càng có thể dẫn theo khả năng của kiếp trước.”

“Nếu như kiếp trước là kỳ thánh, đồ nhi của người có năng lực như vậy cũng không ngạc nhiên.”

“Ha ha, Trương cao công, ta lại nói cho người biết một chuyện.” Đoạn Vô Thác nắm lên một vốc quân cờ, ước lượng trên tay, “Ta từng tính qua tiền thể kim sinh* cho đồ nhi mới thu này, hai cục đều hủy.”

“Mệnh tính được, thì sửa được.”

“Đúng.” Đoạn cao công nói ngón tay, quân cờ ào ào rơi xuống, tạo lên vòng vòng gọn sóng, “Mệnh tính được, thì sửa được. Không thể tính, tức là đã định sẵn... Sinh thời, ta không ngờ gặp một người như vậy.”

Trương Duy buột miệng, trầm mặc thật lâu. Hồi lâu sau, hắc đổi đề tài, nói: “Đúng rồi, đã là ‘Dẫn Hồn Chú’, cương khí hộ thân của Trì Huyền chính là có từ kiếp trước. Hai đồ đệ đều là có lai lịch lớn, tôi xem ra ngài không có khả năng dạy.”

“Ai, không dạy chúng tu tiên, có thể dạy chúng làm người thôi.” Đoạn Vô Thác quay lại bên bờ, “Bây giờ ta về dạy chúng tôn sư trọng đạo.”

Trương Duy phẩy phẩy tay áo, tắt ánh sáng trong động, “Tốt, nhớ dạy tụi nó, nhìn thấy tôi thì phải biết gọi tiếng ‘Cao Công.’”

Đoạn Vô Thác bật cười ha ha, tiếng cười quanh quẩn trong sơn động tối đen, thật lâu không hết vang.

...

Qua thử luyện, coi như là chính thức nhập môn. Ngày thứ hai, Đoạn Vô Thác đem cả đám Nhuận Sinh gọi vào một đình hóng mát, bắt đầu truyền thụ đạo pháp. Có điều lão nói đông nói tây cả nửa ngày, vẫn cứ không nói đến chuyện chính. Nhuận Sinh càng nghe càng hết nói, vừa quay sang nhìn, thì thấy Huyền Hòa rất nghiêm cẩn nghiên cứu một chùm quả đại không biết tên, Trì Huyền thì nhắm mắt ngồi xuống, dáng vẻ của người ngoài cuộc. Nhuận Sinh càng thêm hết nói, hắc nhìn xung quanh, chỉ thấy trên cây Tùng không xa là con mèo con có đốm lông đỏ trên trán kia. Hắc không khỏi bật cười. Đúng lúc này, một hòn đá nhỏ bay đến nện lên đầu hắc.

“Oa!” Hấn kêu một tiếng, che đầu, ai oán nhìn Đoạn Vô Thác, “Sư phụ, người quá ác đi?”

“Ai bảo ngươi không chuyên tâm!” Đoạn Vô Thác vôn về viên đá nhỏ trong tay, dạy dỗ.

“Cũng đâu phải mình con không chuyên tâm, sư phụ, ngài đang thiên vị hay bắt công thế?” Nhuận Sinh xoa đầu, bắt mẫn.

Đoạn Vô Thác nghe vậy, hai viên đá trong tay liền bay ra, ném về phía đầu Huyền Hòa và Tri Huyền.

Huyền Hòa phát hiện ra cái gì, cau mày, lửa xoay quanh người, đánh văng viên đá nhỏ kia ra. Tri Huyền mở mắt, nhanh chóng nâng tay, đón lấy viên đá kia. Nhuận Sinh trông thế mà ngây ngẩn cả người.

“Nhìn xem, ta không đánh con thì đánh ai?” Đoạn Vô Thác cười nói.

Nhuận Sinh bắt đắc dĩ vô cùng, ngược mắt lên chỉ thấy con mèo con trên cây đã đứng dậy, nhìn chăm chăm vào Đoạn Vô Thác, xem tư thế dường như là rất tức giận. Hấn cúi đầu cười cười không nói.

Đoạn Vô Thác quay đầu, nhìn con mèo con trên cây, lắc đầu, “Quên đi, hôm nay đến đây thôi. Ta đi về trước, các con ở trong này cẩn thận suy nghĩ những gì ta vừa dạy đi.”

“Hả?” Nhuận Sinh kinh ngạc không thôi, “Sư phụ, người chưa dạy cái gì mà?”

“Ta dạy, ta dạy các con tu đạo là phải chuyên tâm. Nhớ rõ đấy, lần sau không được tái phạm.” Đoạn Vô Thác đứng dậy, chấp tay sau lưng, ngâm nga dân ca rồi đi.

Nhuận Sinh đứng dậy, đi mấy bước. “Oa, vậy cũng được à?”

Đoạn Vô Thác vron tay, khua khua, không trả lời.

“Gặp hạn mà, thế nào mà vợ ngay phải ông sư phụ kiểu này.” Nhuận Sinh cười khổ nói. Hấn xoay người, nhìn hai kẻ chẳng quan tâm kia, cũng chẳng biết nên phản nản cái gì. Đột nhiên hấn nghĩ ra điều gì, xoay lại đối diện với con mèo nhỏ trên cây cười nói: “Xuống dưới chơi đi.”

Mèo con nghe câu ấy, nhảy vài cái đã chạm đất, đi vòng quanh hấn.

Nhuận Sinh ôm lấy mèo con, đang định nói gì thì chợt thấy một bé gái mặc áo lục nghiêng nghiêng ngả ngả đi đến.

Giáng Vân vừa nhìn đã nhận ra chính là cô bé mình đã gặp ở cạnh phòng ở cách đây không lâu, ánh mắt đờ đẫn, khuôn mặt không cảm xúc kia, thế nào cũng không quên được.

Bé gái vừa trông thấy mèo con do Giáng Vân biến thành, trên mặt liền nở nụ cười cứng ngắt. Nó vron cánh tay, mở miệng: “Meo meo....”

Nhuận Sinh thấy thế, ngồi xuống, cười nói: “Bé cũng thích mèo hả? Đây...” Hấn đang định đem mèo con cho bé gái ôm, mèo con lại liều mạng giấy dựa, thoát khỏi tay hấn, nhảy qua một bên. Mèo con nhe răng, gầm gừ với bé gái, tỏ vẻ đe dọa.

Nhuận Sinh có chút không hiểu. Cô bé này tuy có chút kỳ quái, nhưng cũng không đến mức thế đi?

Bé gái kia hoàn toàn không sợ mèo con đe dọa, nó tiếp tục bước đến, đưa tay gọi: “Meo meo.”

Giáng Vân trong lòng rất tức giận. Cho dù không dùng bảo kính, nàng cũng nghĩ ra được đứa bé này chỉ là một cái xác. Nếu không e ngại có chủ nhân ở đây, nàng đã sớm hiện nguyên hình, xé nó ra ngàn miếng vạn miếng. Bây giờ cái thứ này đến chỗ chủ nhân, lẽ nào có ý hại người?

Nàng đang suy nghĩ, bé gái kia đã đến gần mấy bước. Giáng Vân còn đang suy nghĩ nên đối phó thế nào, thì đột nhiên cảm nhận thấy một luồng linh khí thanh thấu tràn tới. Hộ thân cương khí? Nàng vừa ngừng đầu, quả nhiên thấy Tri Huyền. Còn đang ngây ra thì đã bị cô bé kia bế phốc dậy. Bé gái ôm mèo con, áp mặt mình vào, nhẹ nhàng cọ, trên mặt có một chút ấm áp.

Giáng Vân đứng là khóc không ra nước mắt, đang muốn thoát ra. Đúng lúc đó Tri Huyền đi đến cạnh bé gái. Cô bé như phát hiện điều gì, liền buông mèo con trong tay ra, ngẩng đầu, đờ đẫn nhìn Tri Huyền. Đột nhiên nó nở nụ cười, nụ cười ngây thơ hồn nhiên, hoàn toàn không có vẻ đờ đẫn như vừa rồi.

Giáng Vân chớp chớp mắt, không hiểu.

Tri Huyền cúi đầu, im lặng nhìn bé gái, nghĩ một hồi rồi ngồi xuống, đưa tay sờ sờ đầu nó. Đột nhiên nó nhào vào lòng y, cười khanh khách.

Giáng Vân ngay lúc đó, tinh ý nhận ra một chút xót thương trên mặt Tri Huyền. Nàng càng thêm không hiểu, nghiêng đầu, nhìn tình hình trước mặt.

Bé gái kia tựa vào trong lòng Tri Huyền, về mặt ngái ngủ, hai mắt nó từ từ khép lại, chìm vào giấc ngủ.

“Tiểu Thúy!” Bỗng nhiên, một người phụ nữ lao đến, đưa tay lôi bé gái, ngay sau đó liền đưa tay quăng cho Tri Huyền một cái tát. “Ngươi làm gì con gái

ta!”

Tri Huyền yên lặng đứng dậy, không nói gì cả, chỉ là nhìn bé gái kia dần dần tỉnh lại.

Người phụ nữ giận dữ, cao giọng quát: “Không được chạm vào nó!” Dứt lời, liền kéo bé gái vừa đi vừa dỗ: “Tiểu Thúy, chúng ta đi.”

Đứa bé bịn rịn nhìn Tri Huyền, muốn tránh khỏi tay người phụ nữ. Nhưng dần dần, khuôn mặt nó trở lại vẻ đờ đẫn vốn có, nó không nhìn nữa, đi theo người phụ nữ rồi đi.

Nhuận Sinh trợn mắt há mồm mà nhìn, sau một lúc lâu tinh thần mới hồi phục lại. Hắn nhìn gò má hơi hằn xanh của Tri Huyền, nhìn không được hỏi: “Tri Huyền sư huynh, huynh... huynh làm cái gì thế?”

“Cái gì cũng không làm.” Tri Huyền xoa xoa gò má, ngược mắt nhìn Nhuận Sinh, giọng điệu bình thản. “Nó không phải người sống. Lần sau trông thấy nó, tránh xa nó một chút.”

“Gi?” Nhuận Sinh kinh ngạc. Thế nào mà hắn toàn đụng phải ba cái loại này? Lần trước thì là Trình Quý, lần này lại gì nữa đây?

“Chỉ sư huynh đừng sợ, lần sau gặp nó, ta đốt nó.” Huyền Hỏa bước lên một bước, nghiêm túc nói.

Nhuận Sinh đang nghĩ xem có nên nói cảm ơn hay không, chợt nghe Tri Huyền nói: “Không thể đốt.”

“Vì sao?” Huyền Hỏa bắt mắt.

“...” Tri Huyền suy nghĩ một lát, nói: “Thân ân bất đoạn, chú pháp bất tiêu**”, người đốt cũng vô dụng.

Nhuận Sinh tuy không hiểu lắm, nhưng nghĩ lại thái độ của người phụ nữ vừa rồi, cũng có thể hiểu được mấy phần. Hắn thấy Huyền Hỏa còn định hỏi tiếp, liền đổi đề tài, nói: “A đúng, ta trông thấy con thỏ hoang chạy qua. Hay là bắt nó nướng ăn đi!”

Huyền Hỏa nghe đến từ “Ăn” hai mắt liền sáng rọi khác thường. Hắn vô cùng mong chờ nhìn Nhuận Sinh hỏi: “Thỏ hoang? Ăn ngon không?”

“Đương nhiên ngon!” Nhuận Sinh lời hấn đi, “Đi mau đi mau, nếu không đuổi không kịp nó.”

Giáng Vân nghe nói chuyện mà giận dữ. Ở nơi thanh tu như Mao Sơn, thế mà còn muốn bắt thỏ hoang đến nướng ăn?! Trống trơn sát sinh mà!!! Nàng tức đến dậm chân, đang định chạy theo. Lại nhận ra, Tri Huyền vẫn đứng ở đó, rất lâu vẫn không động.

Giáng Vân thấy trong ánh mắt y, vẫn mang theo chút xót thương, không khỏi có chút kỳ quái. Nhưng nàng rất nhanh liền không nghĩ tới nữa, cất bước đuổi theo Nhuận Sinh và Huyền Hỏa.

---

*Tiền thế kim sinh: Kiếp trước kiếp này

**Thân ân bất đoạn, chú pháp bất tiêu: ý nói tình thương yêu của người thân còn chưa dứt, thì chú pháp cũng chưa tan được.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.